

ศึกษาความคิดเห็นของข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา
เกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ
สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ

วิทยานิพนธ์

ของ

วินัย หนูรัตน์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยทักษิณ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการบริหารการศึกษา

พฤษภาคม 2544

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยทักษิณ

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาวิทยานิพนธ์ฉบับนี้แล้วเห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการบริหารการศึกษา ของมหาวิทยาลัยทักษิณได้

คณะกรรมการควบคุม

.....ประธานกรรมการ
(อาจารย์ ดร.อาคม วัดไธสง)

.....กรรมการ
(อาจารย์อนันต์ ประศาสน์กุล)

คณะกรรมการสอบ

.....ประธานกรรมการ
(อาจารย์ ดร.อาคม วัดไธสง)

.....กรรมการ
(อาจารย์อนันต์ ประศาสน์กุล)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(อาจารย์ ดร.โสภาค วิริโยธิน)

.....กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(อาจารย์ ดร.วีระชัย เสมากักดี)

มหาวิทยาลัยทักษิณอนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการบริหารการศึกษา ของมหาวิทยาลัยทักษิณ

.....อธิการบดีมหาวิทยาลัยทักษิณ
(รองศาสตราจารย์ ดร. สมบูรณ์ ชิตพงศ์)

วันที่.....เดือน..... พ.ศ.

ประกาศคุณูปการ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาให้คำปรึกษาแนะนำอย่างดียิ่งจาก อาจารย์ ดร.อาคม วัดโสมง ประธานกรรมการ อาจารย์อนันต์ ประศาสน์กุล กรรมการ ตลอดจน อาจารย์ ดร.โสภาค วิริโยธิน อาจารย์ ดร.วีระชัย เสมามักดี อาจารย์ ดร.พรทิพย์ เสมามักดี รองศาสตราจารย์ พฤตพงษ์ เล็กศิริรัตน์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์วรรณี ลิ้มอักษร ที่ได้ช่วยเหลือ แนะนำ ถ่ายทอดความรู้และประสบการณ์ให้กับผู้วิจัย จนสามารถทำการวิจัยได้สำเร็จ จึงขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบคุณ คุณวิเศษ พิมพิชัย ผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ คุณประทีป แสงเปี่ยมสุข คุณธานี ยิ่งวัฒนา คุณประจวบ หนูเลี้ยง สำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดพัทลุง ที่ได้กรุณาให้ความช่วยเหลือในการตรวจสอบความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม

ขอขอบคุณ คณะเจ้าหน้าที่ สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ ตลอดจน หัวหน้าการประถมศึกษาอำเภอ สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษทุกท่าน ที่ได้กรุณาประสานงาน รวมทั้งให้ความช่วยเหลือในการแจกและเก็บแบบสอบถามคืน

ขอขอบคุณ ครูผู้สอนโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด ศรีสะเกษ ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่าง ที่ได้กรุณาตอบแบบสอบถามเพื่อการวิจัย จนทำให้การดำเนินการ วิจัยประสบผลสำเร็จ

สุดท้ายนี้ขอขอบคุณบุคคลในครอบครัวและผู้เป็นกัลยาณมิตรทุกคน ที่คอยให้กำลังใจ สนับสนุน ตลอดจนให้ความช่วยเหลือในการแก้ไขปัญหาต่าง ๆ จนวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลง ด้วยดี

คุณค่าและประโยชน์แห่งผลการวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นกตัญญูตาแต่บิดา มารดา และครูอาจารย์ ตลอดจนผู้มีพระคุณทุกท่าน เพื่อการพัฒนาคุณภาพการศึกษาต่อไป

วินัย หนูรัตน์

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	5
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	5
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	5
สมมุติฐานของการศึกษาค้นคว้า	6
นิยามศัพท์เฉพาะ	7
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
การบริหาร	8
การบริหารการศึกษา	9
การบริหารโรงเรียนประถมศึกษา.....	10
การจัดการศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ	13
นโยบายการจัดการศึกษาสำหรับเด็กด้อยโอกาสทางการศึกษา	14
การจัดการเรียนการสอนเด็กพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติ	16
รูปแบบของการจัดการเรียนร่วมของเด็กพิเศษ	17
ความรู้เกี่ยวกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ	19
กระบวนการดำเนินงานของโรงเรียนเกี่ยวกับการจัดการศึกษาสำหรับ เด็กพิเศษ	22
การเตรียมความพร้อมของบุคลากร	22
อาคารสถานที่	24
สื่อวัสดุอุปกรณ์และเอกสารที่เกี่ยวข้อง	26
การจัดการเรียนการสอน	28
การวัดและประเมินผล	31

บทที่	หน้า
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	32
งานวิจัยในประเทศ	32
งานวิจัยต่างประเทศ	38
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	41
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	41
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล	42
วิธีสร้างเครื่องมือ	43
วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล	43
การวิเคราะห์ข้อมูล	44
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	45
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	46
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	46
การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	46
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	47
5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	55
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	55
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	55
การวิเคราะห์ข้อมูล	56
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล	56
อภิปรายผล	58
ข้อเสนอแนะ	63
ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป	63
บรรณานุกรม	64

บทที่	หน้า
ภาคผนวก	72
ภาคผนวก ก. หนังสือขอความอนุเคราะห์	73
ภาคผนวก ข. แบบสอบถาม	79
ภาคผนวก ค. ตาราง 9	91
บทคัดย่อ	98
ประวัติย่อของผู้วิจัย	102

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1	เกณฑ์การจัดนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษเข้าเรียนร่วมกับนักเรียนปกติ	30
2	แสดงจำนวนประชากร จำแนกตามประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน และ ประสบการณ์ด้านการอบรม ของข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ	42
3	แสดงข้อมูลเกี่ยวกับแบบสอบถาม	47
4	แสดงข้อมูลสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามที่เป็นข้าราชการครูโรงเรียน ประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ จำแนกตาม ตัวแปรประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน และประสบการณ์ด้านการอบรม	48
5	แสดงค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของ ข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา เกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษ กับเด็กปกติ สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ	49
6	แสดงผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ เกี่ยวกับการจัดการเรียน ร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ ตามตัวแปรประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน	50
7	แสดงผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ เกี่ยวกับการจัดการเรียน ร่วม ตามตัวแปรประสบการณ์ด้านการอบรม	51
8	ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเด็กพิเศษเรียน ร่วมกับเด็กปกติ ของข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงาน การประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ	52
9	แสดงค่าคะแนนเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และระดับความคิดเห็นของ ข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา เกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษ กับเด็กปกติ สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ เป็นรายด้าน ..	92

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

มนุษย์เป็นทรัพยากรที่มีค่ายิ่ง จึงควรได้รับการพัฒนาให้มีศักยภาพและขีดความสามารถด้านต่าง ๆ ที่จะดำรงและประกอบอาชีพได้อย่างมีความสุข มีคุณภาพชีวิตที่ดี ซึ่งเครื่องมือที่ใช้ในการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ก็คือ การศึกษา ดังพระบรมราโชวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ได้ให้ไว้ความตอนหนึ่งว่า "...การศึกษาเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาความรู้ ความคิด ความประพฤติ เจตคติ ค่านิยม และคุณภาพของบุคคล เพื่อให้เป็นพลเมืองที่ดีมีคุณภาพและประสิทธิภาพ การพัฒนาประเทศย่อมทำได้สะดวกและรวดเร็ว" ด้วยเหตุนี้รัฐจึงมีความตระหนักว่า จำเป็นอย่างยิ่งที่จะพัฒนาและเพิ่มพูนความรู้ตลอดจนทักษะพื้นฐานของประชาชนให้มีความรู้ระดับภาคบังคับให้สูงขึ้น เพื่อให้ประชาชนสามารถปรับตนเองได้ทันเหตุการณ์ที่เปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ซึ่งนำไปสู่การยกระดับคุณภาพชีวิตได้อย่างเหมาะสม (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. 2536 : 3) และมีความพยายามที่จะยกระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานของประเทศให้สูงขึ้น โดยเกิดแนวคิดการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานของคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ในช่วงของแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (2540 – 2544) มุ่งพัฒนาคน โดยขยายการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็น 9 ปี สำหรับเด็กไทยทุกคน และประกาศเป็นพระราชบัญญัติการศึกษาขั้นพื้นฐาน จัดการศึกษาตลอดชีวิตควบคู่กับการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานให้แก่เด็กด้อยโอกาส เด็กพิการ ให้ได้รับการศึกษาและพัฒนาอย่างครบถ้วน (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. 2538 : 31) และไปสอดคล้องกับเจตนารมณ์ที่ระบุไว้ใน รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 ที่บัญญัติไว้ว่า "บุคคลย่อมมีสิทธิเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่าสิบสองปี ที่รัฐจะต้องจัดให้อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย" (นัยนา เกิดวิชัย. 2541 : 9 - 11) ปัจจุบันสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ได้ประกาศนโยบายที่จะพัฒนาระดับการประถมศึกษาไปสู่ระดับที่จะประกันโอกาส ประกันคุณภาพ ประกันประสิทธิภาพ และประกันความปลอดภัย หรือเรียกว่านโยบาย 4 ประกัน ในส่วนของการประกันโอกาส กำหนดเป้าหมายจะดูแลเด็กทุกคนในความรับผิดชอบ ดำเนินการประกันโอกาสทางการศึกษา โดยให้ในแต่ละพื้นที่ได้จัดให้เด็กกลุ่มที่ยังด้อยโอกาสได้รับการศึกษาเพิ่มขึ้นทุกพื้นที่ จัดทำแผนการศึกษา

พัฒนาโรงเรียนเด็กกลุ่มพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. 2536 : 3)

จากนโยบายดังกล่าว จึงเกิดแบบแผนการจัดการศึกษาพิเศษในโรงเรียนปกติขึ้น โดยมีเหตุผลหลายประการ คือ ให้เด็กพิการมีโอกาสเข้าเรียนในโรงเรียนใกล้บ้าน หรือไม่ต้องเดินทางไปโรงเรียนพิเศษที่อยู่ห่างไกลมากจนเป็นภาระของผู้ปกครองที่จะต้องรับส่ง เป็นการประหยัดค่าใช้จ่ายให้แก่ผู้ปกครอง เด็กพิการได้มีชีวิตอยู่ในครอบครัวกับบิดามารดาและญาติพี่น้องตามปกติ โดยไม่เกิดความรู้สึกว่าถูกแยกออกไปด้วยเหตุแห่งความพิการ เด็กพิการมีโอกาสได้เรียนรู้และสามารถปรับตัวเข้ากับสังคมได้ การเรียนร่วมของเด็กพิการในโรงเรียนปกติเป็นการจัดการศึกษาที่เหมาะสมและให้ความเสมอภาคแก่เด็กที่มีลักษณะพิเศษหรือผิดปกติทางร่างกาย สติปัญญา หรือจิตใจ มีโอกาสได้เรียนมากที่สุด แต่ทั้งนี้ต้องคำนึงถึงความสามารถของแต่ละบุคคล และมีการจัดบริการพิเศษให้ตามความจำเป็นเพื่อส่งเสริมให้เด็กเหล่านี้มีโอกาสเรียนรู้และดำรงชีวิตในสังคมอย่างปกติสุข (วิจิตร ศรีสอาน. 2529 : 3)

จากความสำคัญดังกล่าว รัฐบาลมีนโยบายในการจัดการศึกษาพิเศษ โดยเริ่มจากแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2520 โดยกำหนดเป็นนโยบายว่า “รัฐพึงจัดและสนับสนุนผู้ยากไร้ ผู้มีความผิดปกติทางจิตใจหรือสังคม และผู้ด้อยโอกาสทางการศึกษา” ส่วนในด้านมาตรการได้ระบุไว้ว่า “รัฐพึงจัดทุน บัณฑิต หรือวิธีการอื่นช่วยเหลือผู้ยากไร้ ผู้มีความผิดปกติทางร่างกาย จิตใจหรือสังคม และผู้ด้อยโอกาสทางการศึกษา ให้ได้รับการศึกษาตามควรแก่ความสามารถ และสติปัญญา” (วิจิตร ระวังวิงศ์. 2524 : 18) ปัจจุบันทางกระทรวงศึกษาธิการได้ดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการพัฒนาการจัดการศึกษาเพื่อคนพิการขึ้น เพื่อให้การดำเนินงานเป็นไปอย่างมีระบบ และสามารถปฏิบัติงานได้บรรลุผลตามวัตถุประสงค์ โดยการเร่งขยายการให้บริการในลักษณะต่าง ๆ ตามลำดับโดยเร่งด่วน อาทิ การจัดการศึกษาพิเศษเฉพาะทาง การจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนปกติ การจัดการศึกษานอกโรงเรียน การฝึกฝนอาชีพ ตลอดจนการจัดตั้งศูนย์การศึกษาเพื่อคนพิการ โดยฝ่ายต่าง ๆ จะทำหน้าที่ในลักษณะเครือข่าย เน้นการให้บริการแก่ผู้ปกครอง ชุมชนและโรงเรียน ในการฟื้นฟู พัฒนา เพื่อเตรียมความพร้อมให้แก่เด็กพิการ ก่อนที่จะมีการส่งต่อให้แก่โรงเรียนที่จัดการศึกษาสำหรับเด็กพิเศษต่อไป อย่างไรก็ตาม การจัดการศึกษาสำหรับคนพิการที่ผ่านมา ยังไม่สามารถตอบสนองต่อความต้องการของสังคมได้อย่างเพียงพอต่อความต้องการ จากการสำรวจข้อมูลในปีการศึกษา 2540 พบว่า คนพิการในวัยเรียน (กลุ่มอายุ 3 – 12 ปี) มีอยู่ประมาณ 150,000 คน และในจำนวนนี้มีผู้ได้เข้าเรียน

เพียง 30,000 คน หรือคิดเป็นร้อยละ 20 เท่านั้น (กองบรรณาธิการ. 2542 : 5) ผลจากการสำรวจในครั้งนี้คณะรัฐมนตรีจึงพิจารณาและมีมติเมื่อวันที่ 16 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2542 ประกาศให้ พ.ศ. 2542 เป็นปีการศึกษาเพื่อคนพิการ กระทรวงศึกษาธิการจึงได้ดำเนินการเพื่อเร่งรัดในการขยายบริการการศึกษาสำหรับผู้พิการให้ทั่วถึงและมีคุณภาพอย่างเร่งด่วน เป็นระบบ ต่อเนื่อง และมีเอกภาพ ตลอดจนมีการประสานงานและประชาสัมพันธ์ไปยังทุกฝ่ายทั้งภาครัฐ เอกชน และประชาชนให้เข้ามามีส่วนร่วมดำเนินการ

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ได้ทดลองจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กพิการขึ้นในปลายแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 6 (พ.ศ. 2530 – 2534) โดยเริ่มที่โรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร จำนวน 18 โรงเรียน มีนักเรียน 800 คน ทำการทดลองในสองเรื่อง คือ เด็กที่มีความบกพร่องทางสมอง และทางหู โดยความช่วยเหลือขององค์การ เฮเลน เคลเลอร์ หรือที่เรียกว่า H.K.I. (Helen Keller International) (สมชัย วุฑฒิปรีชา. 2533 : 372) ในปัจจุบันก็ยังคงภารกิจในการจัดการศึกษาซึ่งมีอยู่สามระดับ และได้ปรับนโยบาย แนวทางการดำเนินงาน เพื่อพร้อมเข้าสู่การศึกษาขั้นพื้นฐานเต็มรูปแบบ ในปี 2545 โดยได้กำหนดนโยบายและจุดเน้น การดำเนินงานสานต่อจากที่ดำเนินการมาแล้วตามนโยบาย 4 ประการ โดยเฉพาะนโยบายด้านการประกันโอกาสทางการศึกษา ในส่วนของเป้าหมาย ให้เด็กการศึกษาภาคบังคับ 9 ปี ในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษาตอนต้นได้มีโอกาสรับการศึกษาในสังกัด 5,451,100 คน (ระดับประถมศึกษา 4,784,100 คน ระดับมัธยมศึกษา 667,000 คน) โดยให้แต่ละพื้นที่ได้จัดให้เด็กกลุ่มที่ยังด้อยโอกาสได้รับการศึกษาเพิ่มขึ้น (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. 2542 : 2) โดยเฉพาะในด้านความพร้อมเกี่ยวกับการดำเนินงานด้านการจัดการเรียนการสอนของเด็กพิเศษเรียนร่วม เด็กปกติ ในด้านต่าง ๆ เช่น การเตรียมความพร้อมของบุคลากร อาคารสถานที่ สื่อวัสดุอุปกรณ์ และเอกสารที่เกี่ยวข้อง การจัดการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผล เป็นการเตรียมเพื่อเป็นการรองรับ การดำเนินการ เพื่อให้การจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพที่สูงขึ้น (กองการศึกษาพิเศษ. 2540 : 9 - 11)

สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ เป็นหน่วยงานหนึ่งที่สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ที่ต้องรับผิดชอบตามนโยบายประกันโอกาสทางการศึกษา เพื่อจัดการศึกษาและพัฒนารูปแบบการจัดการศึกษาให้กับเด็กนักเรียนในระดับประถมศึกษาจนถึงระดับมัธยมศึกษา จนจบหลักสูตร รวมทั้งเด็กที่มีความสามารถพิเศษ เด็กยากไร้ เด็กเร่ร่อน เด็กด้อยโอกาส เด็กพิการ ได้รับการศึกษาในรูปแบบที่เหมาะสม เช่น การจัดการ

ศึกษาเด็กพิเศษเรียนร่วมเด็กปกติ จากข้อมูลในปีการศึกษา 2542 มีจำนวนโรงเรียนที่เปิดการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติมีจำนวน 545 โรงเรียน และมีนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษจำนวน 3,222 คน คิดเป็นร้อยละ 1.54 ของนักเรียนที่เรียนอยู่ในระดับอนุบาลถึงระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ. 2542 : 1) จะเห็นว่า เป็นจำนวนที่มากเมื่อเทียบกับจำนวนนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษทั่วประเทศ สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ จึงได้จัดทำโครงการเพื่อตอบสนองนโยบาย โดยมีเป้าหมายให้เด็กมีโอกาสได้รับการพัฒนาทางด้านร่างกาย อารมณ์ จิตใจ สังคม สติปัญญา และให้เด็กพิการ เด็กด้อยโอกาส ในวัยการศึกษาภาคบังคับได้รับการส่งเสริมสนับสนุนให้ได้รับการศึกษาทุกคน

การจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กพิการร่วมกับเด็กปกติ ในคู่มือการเรียนร่วมระดับประถมศึกษาสำหรับผู้บริหารโรงเรียน ของ กองวิชาการ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ (2534 ข : 8 – 27) ได้กำหนดขอบเขตการดำเนินงานไว้สี่งาน คือ การดำเนินงานด้านวิชาการ การดำเนินงานด้านการเงิน การดำเนินงานด้านบุคลากร และการดำเนินงานด้านอาคารสถานที่และเครื่องมือ การบริหารงานด้านต่าง ๆ เพื่อที่จะให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้ จำเป็นต้องใช้งบประมาณและทรัพยากรเป็นจำนวนมาก เช่น ในด้านวัสดุอุปกรณ์ และบุคลากร ซึ่งในปัจจุบันพบว่า โรงเรียนมีสิ่งที่ยึดอำนวยต่อการจัดการเรียนร่วม คือ บุคลากร ผู้บริหาร ครูผู้สอน เพื่อน ผู้ปกครอง พร้อมให้ความร่วมมือเอาใจใส่ มีความตั้งใจในการจัดการเรียนร่วม แต่มีสิ่งหนึ่งที่ไม่ยึดอำนวยต่อการจัดการเรียนการสอน คือ งบประมาณที่ใช้สนับสนุน บุคลากรที่มีความรู้ ความสามารถด้านนี้โดยเฉพาะ วัสดุอุปกรณ์การเรียน อาคารสถานที่ หลักสูตร และทัศนคติของผู้ร่วมงานไม่เข้าใจและไม่เป็นที่ยอมรับ นอกจากนี้ ผู้ปกครองของเด็กพิการไม่เข้าใจ ขาดความรู้เกี่ยวกับสภาพความพิการของเด็ก จึงไม่สามารถพัฒนาด้านการเลี้ยงดู ตลอดจนไม่ตระหนักถึงความจำเป็นที่ต้องให้เด็กพิการได้รับการศึกษา และยังขาดการประชาสัมพันธ์ ขาดความร่วมมือประสานงานที่ีระหว่างหน่วยงานต่าง ๆ ของรัฐ ภาคเอกชน มูลนิธิ และสื่อมวลชน

จากสภาพและข้อมูลดังกล่าว การจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมระหว่างเด็กพิเศษกับเด็กปกติ ซึ่งเป็นการสนองตามนโยบายของรัฐ และสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 เพื่อนำไปสู่การปฏิบัติและการพัฒนาการศึกษาของจังหวัดศรีสะเกษให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ ของข้าราชการครู โดยประมวลจากหน้าทำงานตามโครงสร้างศูนย์การศึกษา

พิเศษ เพื่อใช้ในการจัดการศึกษาครั้งนี้ เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอน ตลอดจนการบริหารให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น รวมทั้งเป็นประโยชน์สำหรับสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ในการนำผลวิจัยไปใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนและการดำเนินการตามโครงการให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ต่อไป

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อทราบระดับความคิดเห็นของข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ เกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมสำหรับเด็กพิเศษกับเด็กปกติ
2. เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ เกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ ตามด้านประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน และประสบการณ์ด้านการอบรม
3. เพื่อประมวลข้อเสนอแนะของข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ ใช้ในการปรับปรุงเกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมสำหรับเด็กพิเศษกับเด็กปกติ

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลการศึกษาครั้งนี้ จะเป็นข้อมูลที่มีประโยชน์ต่อผู้บริหารการศึกษา หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ ใช้ในการวางแผนการดำเนินงาน ตลอดจนการปรับปรุง พัฒนาการจัดการศึกษาสำหรับเด็กพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ขอบเขตของเนื้อหา

ในการศึกษาครั้งนี้ มุ่งศึกษาความคิดเห็นของข้าราชการครู เกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ ในการดำเนินงานด้านการจัดการเรียนการสอน หัวด้าน คือ การเตรียมความพร้อมของบุคลากร อาคารสถานที่ สื่อวัสดุอุปกรณ์และเอกสารที่เกี่ยวข้อง การจัด

การเรียนการสอน และการวัดและประเมินผล (กองการศึกษาพิเศษ กระทรวงศึกษาธิการ. 2540)

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

การศึกษาในครั้งนี้ ศึกษาจากข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา เกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ ปีการศึกษา 2542 จำนวน 3,270 คน กำหนดเป็นตัวอย่างจำนวน 344 คน ตามตารางสัดส่วน เครจซี่ และมอร์แกน (Krejcie and Morgan. 1970 : 608) สำหรับกลุ่มตัวอย่างใช้วิธีการสุ่มตามระดับชั้น (stratified random sampling) ตามตัวแปรด้านประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน และประสบการณ์ด้านการอบรม แล้วสุ่มแบบง่าย (simple random sampling) โดยวิธีจับฉลาก

3. ตัวแปรที่ศึกษา

3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

3.1.1 ประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน

3.1.1.1 ต่ำกว่า 5 ปี

3.1.1.2 ตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป

3.1.2 ประสบการณ์ด้านการอบรม

3.1.2.1 ผ่านการอบรม

3.1.2.2 ไม่ผ่านการอบรม

3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความคิดเห็นของข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา เกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมสำหรับเด็กพิเศษกับเด็กปกติ ใน 5 ด้าน ได้แก่

3.2.1 การเตรียมความพร้อมของบุคลากร

3.2.2 อาคารสถานที่

3.2.3 สื่อวัสดุอุปกรณ์และเอกสารที่เกี่ยวข้อง

3.2.4 การจัดการเรียนการสอน

3.2.5 การวัดและประเมินผล

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

1. ข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา ที่มีประสบการณ์ในการปฏิบัติงานแตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ แตกต่างกัน

2. ข้าราชการครูที่มีประสบการณ์ด้านการอบรมต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ แตกต่างกัน

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ความคิดเห็น หมายถึง สิ่งที่คิดไว้ ความเข้าใจที่เกิดจากการไตร่ตรอง ในที่นี้หมายถึง ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ

2. ข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา หมายถึง บุคลากรซึ่งปฏิบัติการสอน และได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่เป็นครูประจำชั้น ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ประจำอยู่ในโรงเรียนประถมศึกษา ได้รับการบรรจุแต่งตั้งโดยได้รับเงินเดือนจากงบประมาณของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ

3. ประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน หมายถึง จำนวนปีที่ได้รับการแต่งตั้งให้ปฏิบัติหน้าที่เป็นครูผู้สอน จำแนกออกเป็นสองกลุ่มคือ ประสบการณ์ในการปฏิบัติงานต่ำกว่า 5 ปี และประสบการณ์ในการปฏิบัติงานตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป

4. เด็กพิเศษ หมายถึง เด็กนักเรียนในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ทางการเห็น ทางสติปัญญา และทางร่างกาย

5. เด็กปกติ หมายถึง เด็กนักเรียนในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ที่มีความปกติทางการได้ยิน ทางการเห็น ทางสติปัญญา และทางร่างกาย

6. การจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ หมายถึง การให้การศึกษาแก่เด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย ได้เรียนร่วมกับเด็กปกติ

7. ประสบการณ์ด้านการอบรม หมายถึง ข้าราชการครูผู้ที่ได้เข้ารับการอบรมเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ ซึ่งจัดโดยหน่วยงานของทางราชการ

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารและครูประจำชั้นในการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ ครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องทั้งในและต่างประเทศ ซึ่งจะได้กล่าวในรายละเอียดตามลำดับดังนี้

การบริหาร

การบริหาร เป็นคำในภาษาไทยที่บัญญัติขึ้น ซึ่งตรงกับคำในภาษาอังกฤษ คือ Administration คำนี้นักวิชาการและนักบริหารได้เสนอความคิดเห็นเกี่ยวกับความหมายไว้มากมาย แต่ที่น่าสนใจมีดังนี้

ไซมอน และคนอื่น ๆ (Simon and others. 1966 : 3) เสนอว่า การบริหาร หมายถึง กิจกรรมต่าง ๆ ที่บุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไปร่วมมือกันดำเนินงานเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายอย่างร่วมกัน

สมนึก นนธิจันทร์ (2538 : 31) อธิบายว่า การบริหาร คือ กระบวนการในการดำเนินงานของบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป โดยมีวัตถุประสงค์ร่วมกัน แต่กิจกรรมนั้นจะเป็นไปในลักษณะที่แตกต่างกัน คือ มีฝ่ายหนึ่งเป็นผู้ทำหน้าที่ตัดสินใจสั่งการ อีกฝ่ายหนึ่งทำหน้าที่ปฏิบัติ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่งที่บุคคลในองค์การร่วมกันวางไว้ โดยมีระเบียบ ธรรมเนียมหลักปฏิบัติ มีการใช้ทรัพยากรและเทคนิคต่าง ๆ อย่างเหมาะสม

นพพงษ์ บุญจิตราดุลย์ (2525 : 3) อธิบายว่า งานหรือกิจกรรมใด ๆ ที่คนตั้งแต่สองคนขึ้นไปร่วมกันทำ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่เขาทำร่วมกันกำหนด โดยใช้ทรัพยากรอย่างเหมาะสม ตลอดทั้งใช้เทคนิคต่าง ๆ เรียกว่า การบริหาร

ดรักเกอร์ (ธงชัย สันติวงษ์. 2537 : 11 ; อ้างอิงมาจาก Drucker. 1974 : 4) ให้นิยามว่า การบริหาร คือ การทำงานต่าง ๆ ให้ลุล่วงไปโดยอาศัยคนอื่นเป็นผู้ทำ

อรุณ รักธรรม (2527 : 5) กล่าวว่า การบริหาร เป็นการกระทำให้สิ่งใดสิ่งหนึ่งของคนตั้งแต่สองคนขึ้นไป เพื่อความสำเร็จนั้นต้องเป็นที่พึงพอใจของทุกคน

หวน พันธุพันธ์ (2528 : 3) มีความเห็นว่า การบริหาร หมายถึง การดำเนินงานของ คณะบุคคล เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ต้องการ

พนัส หันนาคินทร์ (2529 : 5) ให้แนวคิดเพิ่มเติมว่า การบริหาร คือ กระบวนการที่ ผู้บริหารใช้อำนาจ ตลอดจนทรัพยากรต่าง ๆ เช่น คน เงิน วัสดุ อุปกรณ์ที่มีอยู่ หรือคาดว่าจะ มี นำมาจัดการดำเนินงานเพื่อให้สถาบันหรือหน่วยงานดำเนินไปสู่จุดหมายที่ต้องการ

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2536 : 3) สรุปความเป็นสากล ของการบริหารไว้ว่า การบริหารต้องมีวัตถุประสงค์หรือเป้าหมาย อาศัยปัจจัยบุคคลเป็นองค์ ประกอบสำคัญ ใช้ทรัพยากรการบริหารเป็นองค์ประกอบพื้นฐาน ลักษณะการดำเนินการเป็น กระบวนการทางสังคม ซึ่งเป็นการดำเนินการร่วมกันระหว่างกลุ่มบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป ซึ่ง ต้องอาศัยความร่วมมือร่วมใจ เพื่อให้ภารกิจบรรลุวัตถุประสงค์อย่างมีเหตุผล มีการตรวจสอบ ผลการปฏิบัติงานกับวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ ลักษณะการบริหารไม่มีตัวตน แต่มีอิทธิพลต่อ ความเป็นอยู่ของมนุษย์

จากความหมายที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า การบริหาร คือ กระบวนการทางสังคมที่ บุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป ร่วมมือร่วมใจดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยอาศัยทรัพยากรทาง การบริหารอย่างประหยัดและมีประสิทธิภาพ เพื่อให้การดำเนินการนั้น ๆ บรรลุวัตถุประสงค์ที่ ได้กำหนดไว้

การบริหารการศึกษา

ฮิวส์ (Hughes. 1988 : 26) ให้ความหมายว่า การบริหารการศึกษา เป็นการปฏิบัติ งานและภาระหน้าที่ที่ต้องกระทำ เพื่ออำนวยความสะดวกให้กับงานการสอนนักเรียนที่เข้ารับ การศึกษาในสถานศึกษา

กู๊ด (Good. 1973 : 14) ให้แนวคิดที่ขยายกว้างออกไปว่า การบริหารการศึกษา หมายถึง การวินิจฉัยสั่งการ การควบคุม และการจัดการทุกสิ่งทุกอย่าง เพื่อดำเนินงานของ โรงเรียนให้บังเกิดผลสำเร็จตามวัตถุประสงค์

สมบุญ วรรณภาพ (2521 : 15) กล่าวว่า การบริหารการศึกษา คือ การดำเนินการ ต่าง ๆ ของกลุ่มบุคคลที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดการศึกษา เพื่อพัฒนาสมาชิกของสังคมให้มี ความเจริญงอกงามในด้านต่าง ๆ อย่างเต็มที่ และเหมาะสมกับความแตกต่างระหว่างเอกัต บุคคล เพื่อให้เขาเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม

ไพฑูรย์ เจริญพันธุ์วงศ์ (2529 : 8) บันทึกว่า การบริหารการศึกษา หมายถึง กิจกรรมต่าง ๆ ที่บุคคลหลายฝ่ายดำเนินการ เพื่อพัฒนาบุคคลให้เป็นสมาชิกที่ดีของสังคม ในด้านบุคลิกภาพ ความรู้ ความสามารถ พฤติกรรม ทักษะ คติ คุณธรรมและค่านิยม พร้อมทั้งสนองการพัฒนาประเทศทางด้านเศรษฐกิจ การเมือง สังคมและวัฒนธรรม

ธีรภูมิ ประทุมพรรัตน์ และคนอื่น ๆ (2529 : 9) ให้ทัศนะว่า การบริหารการศึกษา คือ กิจกรรมต่าง ๆ ที่บุคคลผู้เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาตั้งแต่สองคนขึ้นไปร่วมกันกระทำ เพื่อพัฒนาผู้เรียนหรือเยาวชนให้เจริญเติบโตทางด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคม การดำเนินงานจะต้องใช้ทรัพยากรการบริหาร คือ คน เงิน และวัสดุให้เกิดประโยชน์สูงสุด

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2528 ข : 7) กล่าวว่า การบริหารการศึกษา เป็นการบริการทางการศึกษาประเภทหนึ่ง ที่จะช่วยให้กลุ่มบุคคลร่วมกันกระทำภารกิจได้ตามเป้าหมาย โดยการนำเอาหลักการและทฤษฎีการบริหารทั่วไปมาประยุกต์ใช้ เพื่อให้ผู้บริหารการศึกษาทุกระดับได้สนับสนุนส่งเสริมให้โรงเรียนได้จัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้บรรลุตามหลักสูตรอย่างมีประสิทธิภาพ และการบริหารการศึกษานั้นเป็นกิจกรรมต่าง ๆ ที่บุคคลหลายฝ่ายร่วมมือกันดำเนินการเพื่อพัฒนาเยาวชนให้เจริญงอกงามทุก ๆ ด้าน โดยมีวัตถุประสงค์ให้เยาวชนเจริญเติบโตเป็นสมาชิกที่ดี มีคุณภาพและเป็นพลเมืองที่ดีของสังคมต่อไป

จากความหมายที่นำมากล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า การบริหารการศึกษา หมายถึง กระบวนการที่กลุ่มบุคคลผู้เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาร่วมกันดำเนินการใด ๆ ก็ตาม เพื่อพัฒนาเด็ก เยาวชน และประชาชน ให้เป็นสมาชิกที่ดีมีประสิทธิภาพของสังคม ผลการจัดการศึกษาจะเป็นไปเช่นใดนั้น ย่อมขึ้นอยู่กับการบริหารโรงเรียนของผู้บริหารโรงเรียน ที่จะนำนโยบายการจัดการศึกษาของรัฐสู่ภาคปฏิบัติ

การบริหารโรงเรียนประถมศึกษา

โรงเรียนมีหน้าที่ให้การศึกษอบรมสมาชิกของสังคมให้พัฒนาการทางด้านร่างกาย จิตใจ สังคมและสติปัญญา โดยนำเอานโยบายการจัดการศึกษาของรัฐเข้าสู่ภาคปฏิบัติ ในการดำเนินกิจการของโรงเรียน ผู้บริหารโรงเรียนเป็นผู้ใช้คน เงิน วัสดุอุปกรณ์และการจัดการ เพื่อให้นักเรียนได้รับการศึกษาตามความมุ่งหมายของหลักสูตร การศึกษาระดับประถมศึกษาเป็นการศึกษาขั้นพื้นฐานที่ประชาชนชาวไทยทุกคนพึงได้รับตามสิทธิ เพราะเป็นการศึกษาภาค

บังคับที่รัฐต้องวางรากฐานคุณภาพชีวิตแก่ประชากรของประเทศ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. 2530 : 1) จึงเป็นที่ยอมรับโดยทั่วไปว่า การประถมศึกษาเป็นรากฐานสำคัญในการสร้างความมั่นคงและความก้าวหน้าของชาติ เพราะประชาชนส่วนใหญ่สิ้นสุดการศึกษาในระบบโรงเรียนในระดับการศึกษานี้ ถ้าการประถมศึกษาที่มีคุณภาพ ประชากรส่วนใหญ่ก็มีคุณภาพด้วย โรงเรียนประถมศึกษาจึงเป็นหน่วยงานการศึกษาที่สำคัญที่สุด และกระจายกระจายทุกส่วนของประเทศ บุคคลสำคัญยิ่งในโรงเรียนได้แก่ ผู้บริหารโรงเรียน (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. 2528 ก : 3)

ผู้บริหารโรงเรียนประถมศึกษาจำเป็นต้องอาศัยความรู้ ความเข้าใจ ภารกิจของโรงเรียนโดยทั่วไปเป็นหลักเสียก่อน ซึ่งภารกิจของผู้บริหารโรงเรียนก็คือ งานในหน้าที่ของผู้บริหารโรงเรียนนั่นเอง ส่วนใหญ่แล้วการบริหารโรงเรียนในทุกระดับ ผู้บริหารต่างก็มีภารกิจที่คล้ายคลึงกัน จะแตกต่างกันบ้างก็เป็นเพียงรายละเอียดส่วนย่อย สำหรับภารกิจของผู้บริหารโรงเรียน ซึ่งถือว่าเป็นหน้าที่และความรับผิดชอบของผู้บริหารในการบริหารโรงเรียน ได้มีผู้ให้แนวคิดและแนวปฏิบัติไว้ดังนี้ แคมป์เบลล์ และคนอื่น ๆ (Campbell and others. 1977 : 166) กล่าวว่า ภารกิจของผู้บริหารโรงเรียนมีห้าประการ คือ งานหลักสูตรและการสอน งานบริหารบุคคล งานธุรการและการเงิน งานอาคารสถานที่ และงานความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับชุมชน ในส่วนของ เอกชัย กิสุขพันธ์ (2528 : 1) ก็มีความเห็นว่า ผู้บริหารโรงเรียนมีภารกิจห้าประการคือ งานวิชาการ งานบริหารบุคลากร งานธุรการ งานกิจการนักเรียน และงานความสัมพันธ์กับชุมชน สอนอง เครือมาก (2537 : 1167 – 1174) กล่าวว่า ภารกิจหลักของโรงเรียนคือ การจัดการเรียนการสอน เพื่อให้นักเรียนบรรลุจุดหมายที่กำหนดไว้ในหลักสูตร และการบริหารที่มีประสิทธิภาพนั้นคือ ผู้บริหารที่สามารถใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างจำกัด ให้เกิดประโยชน์สูงสุดต่อการเรียนการสอน บรรลุจุดหมายที่กำหนดไว้ การบริหารโรงเรียนจะบรรลุผลสำเร็จตามจุดหมายของหลักสูตรได้ดั่งนั้น ย่อมต้องอาศัยงานการบริหารโรงเรียนอย่างน้อยหกงาน คือ งานวิชาการ งานบุคลากร งานกิจการนักเรียน งานธุรการและการเงิน งานอาคารสถานที่ และงานความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนและชุมชน ในบรรดางานทั้งหกงานนั้น งานวิชาการเป็นงานที่สำคัญที่สุด สำหรับแนวปฏิบัติของ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2528 ก : 16) ได้กำหนดให้ผู้บริหารโรงเรียนประถมศึกษาที่อยู่ในสังคมได้ยึดถือปฏิบัติตามภารกิจหกงาน ตามลำดับความสำคัญดังนี้คือ งานวิชาการ งานบุคลากร งานกิจการนักเรียน งานธุรการและการเงิน งานอาคารสถานที่ และงานความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับชุมชน โดยเน้นงานวิชาการเป็นงานหลัก ส่วนงานอื่น ๆ เป็นงานสนับสนุนงานวิชาการทั้งสิ้น

การดำเนินงานตามภารกิจ ผู้บริหารโรงเรียนจะต้องเข้าใจแนวคิดหลักการในการบริหาร สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2528 ก : 1 – 24) ได้กำหนดแนวทางในการบริหารโรงเรียนประถมศึกษาไว้ดังนี้

1. โรงเรียนเป็นหน่วยงานทางการศึกษาระดับปฏิบัติการที่สำคัญที่สุด และผลการจัดการประถมศึกษาจะเป็นเช่นใดนั้นขึ้นอยู่กับปฏิบัติงานของโรงเรียน
2. ภารกิจหลักของโรงเรียน คือ การจัดการเรียนการสอนเพื่อให้นักเรียนบรรลุจุดหมายที่กำหนดไว้ในหลักสูตร นั่นคือ คุณภาพที่พึงประสงค์และสุขภาพอนามัยที่ดี
3. ปัจจัยที่มีผลกระทบต่อคุณภาพการประถมศึกษามีหลายอย่าง เช่น ระบบการบริหาร ผู้บริหารโรงเรียนและผู้ปกครองนักเรียน ทั้งนี้ปัจจัยสำคัญที่สุดคือ ผู้บริหารโรงเรียน
4. การที่ผู้บริหารโรงเรียนจะประสบผลสำเร็จในการปฏิบัติงานได้นั้น ย่อมอาศัยความรู้ ความสามารถ คุณธรรม และคุณลักษณะที่ดีของผู้บริหาร
5. การบริหารโรงเรียนจะบรรลุผลสำเร็จตามความมุ่งหมายของหลักสูตรได้ดีนั้น ย่อมต้องอาศัยการบริหารงานอย่างน้อยหกงาน คือ งานวิชาการ งานบุคลากร งานกิจการนักเรียน งานธุรการการเงิน งานอาคารสถานที่ และงานความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับชุมชน ในบรรดาการบริหารทั้งหกงานนั้น งานวิชาการเป็นงานที่สำคัญที่สุด
6. ทรัพยากรในการบริหารทั้งสี่อย่าง คือ บุคลากร เงิน วัสดุอุปกรณ์ และระบบการจัดการนั้น ทรัพยากรด้านบุคลากรเป็นทรัพยากรที่สำคัญที่สุด ดังนั้น ในการบริหารโรงเรียนจึงจำเป็นต้องให้ความสำคัญต่องานและต่อบุคลากรไปพร้อม ๆ กัน
7. การบริหารงานทั้งหกงานของโรงเรียน จะเป็นไปได้ต้องอาศัยกระบวนการบริหารอย่างน้อย 4 ขั้นตอน คือ
 - 7.1 การศึกษาสภาพปัจจุบัน ปัญหาและความต้องการของโรงเรียน
 - 7.2 การวางแผน
 - 7.3 การดำเนินการตามแผน
 - 7.4 การประเมินผล
8. การบริหารโรงเรียนจะเป็นไปโดยราบรื่นและได้ผลดียิ่งขึ้น ถ้าผู้บริหารโรงเรียนได้ใช้แนวทางและเทคนิควิธีการต่าง ๆ ประกอบด้วยการบริหารที่ยึดผลที่เกิดขึ้นต่อนักเรียนเป็นหลักสำคัญ การบริหารโดยให้บุคลากรมีส่วนร่วม การตัดสินใจแก้ปัญหาอย่างมีระบบ การใช้หลักมนุษยสัมพันธ์ และการใช้ภาวะผู้นำ เป็นต้น

9. การบริหารโรงเรียน ผู้บริหารจะต้องตระหนักอยู่เสมอว่า ทำอย่างไรจึงให้นักเรียนบรรลุจุดมุ่งหมายของหลักสูตร โดยใช้เวลาน้อยลง และประหยัดทรัพยากรทั้งมวลที่โรงเรียนมี ซึ่งย่อมอาศัยการวางแผนและการจัดการที่ดี

10. ทักษะในการบริหาร ประกอบด้วยทักษะด้านเทคนิควิธีด้านมนุษยสัมพันธ์ และด้านความคิดรวบยอดของหน่วยงาน

จึงสรุปได้ว่า การบริหารโรงเรียนประถมศึกษา หมายถึง การที่ผู้บริหารโรงเรียนและครูอาจารย์ร่วมกันดำเนินงานการศึกษาโดยมีเทคนิคและกระบวนการใช้ทรัพยากรต่าง ๆ อย่างเหมาะสม ภายใต้ขอบข่ายงานหกงาน คือ งานวิชาการ งานบุคลากร งานกิจการนักเรียน งานธุรการ การเงินและพัสดุ งานอาคารสถานที่ และงานความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับชุมชน เพื่อให้เด็กมีความเจริญงอกงามทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สติปัญญา บุคลิกภาพ เจตคติ ค่านิยม และมีคุณธรรม เป็นสมาชิกที่ดีของสังคม

การจัดการศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2540 : 1 - 9) มีภารกิจในช่วงแผนพัฒนาการศึกษา ฉบับที่ 7 (พ.ศ. 2535 - 2539) จัดการศึกษาสามระดับ คือ ระดับก่อนประถมศึกษา ระดับประถมศึกษา และระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ผลการดำเนินงานมีดัชนีชี้วัดหลายประการที่แสดงให้เห็นถึงผลสำเร็จตามความมุ่งหวัง และส่วนที่ยังเป็นปัญหาหรือจุดอ่อนที่ต้องดำเนินการปรับปรุงแก้ไขในช่วงแผนพัฒนาการศึกษาฉบับที่ 8 ที่สำคัญคือ โอกาสการได้รับการศึกษาของนักเรียนแต่ละระดับการศึกษา จะเห็นได้จากดัชนีชี้วัดว่า ระดับก่อนประถมศึกษา เด็กวัยก่อนประถมศึกษายังขาดความเสมอภาคในโอกาสเข้ารับบริการเตรียมความพร้อม คือ สามารถจัดบริการให้เด็กได้ จำนวน 1,392,505 คน คิดเป็นร้อยละ 43 ของประชากรก่อนวัยเรียน อายุ 3 - 5 ปี (3,243,416 คน) หรือร้อยละ 64 ของกลุ่มอายุ 4 - 5 ปี สาเหตุส่วนใหญ่มาจากการยังไม่สามารถขยายบริการได้ครอบคลุมทุกพื้นที่ เนื่องจากขาดแคลนครู ขาดแคลนห้องเรียน ระดับประถมศึกษา การจัดการศึกษาระดับประถมศึกษาเป็นการศึกษาภาคบังคับ แต่สามารถเกณฑ์เด็กได้ร้อยละ 98.44 ของเด็กที่มีอายุในเกณฑ์การศึกษาภาคบังคับ จึงยังมีเด็กที่ยังไม่ได้เข้าเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 อีกร้อยละ 1.66 ซึ่งเป็นเด็กที่อยู่ในกลุ่มเด็กด้อยโอกาสต่าง ๆ เช่น เด็กยากจนในชนบทและพื้นที่ห่างไกล เด็กอพยพ เด็กเร่ร่อน เด็กไร้สัญชาติและเด็กที่มีความบกพร่องทางกาย และสติปัญญา เป็นต้น นอกจากนั้น เมื่อเข้าเรียน

แล้วยังมีนักเรียนบางส่วนได้ออกกลางคันด้วย ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โดยภาพรวมแล้ว สามารถจัดการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้นได้ในปริมาณที่เพิ่มขึ้น แต่จากการสำรวจข้อมูลของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ พบว่า มีประมาณ 200 ตำบล ใน 7 จังหวัด คือ กระบี่ กาญจนบุรี กำแพงเพชร บุรีรัมย์ สระแก้ว อุบลราชธานี และนราธิวาส ไม่มีโรงเรียนมัธยมศึกษาอยู่เลย เด็กในตำบลพื้นที่ดังกล่าวประมาณ 29,000 คน ขาดโอกาสในการเข้าศึกษาในระดับนี้ เรื่องสถานที่ตั้งของโรงเรียนก็เป็นปัญหากับผู้ปกครองและนักเรียน ทั้งในเรื่องค่าใช้จ่ายและความปลอดภัยของนักเรียนโดยเฉพาะนักเรียนหญิง

จากแนวคิดในเรื่องความเป็นธรรมในสังคมหรือความเท่าเทียมกันของโอกาส ในวงการศึกษา (กรมวิชาการ. 2539 : 17) หมายถึง การจัดการศึกษาที่สนองกลุ่มบุคคลต่าง ๆ ในสังคม มีวัตถุประสงค์ที่จะป้องกันการเสียเปรียบของโอกาสที่จะได้รับการศึกษา อันเนื่องมาจากสาเหตุต่าง ๆ ทั้งทางเศรษฐกิจ สังคม ภูมิหลัง เพศ เชื้อชาติ ที่อยู่อาศัย ทั้งนี้ โดยมุ่งหวังที่จะป้องกันการเสียเปรียบอันเนื่องมาจากสาเหตุทั้งส่วนตัวและที่มาจากกระบวนการศึกษา ความเป็นธรรมในที่นี้หมายถึง “สิทธิในโอกาส” ของชีวิต สำหรับโรงเรียน ความเป็นธรรมก็จะหมายถึง การดำเนินงานอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อปรับปรุงคุณภาพของการเรียนการสอน และการแสวงหาความร่วมมือ เพื่อที่จะสร้างเสริมและควบคุมการดำเนินงานให้มีประสิทธิภาพและเกิดประสิทธิผลที่ต้องการ เด็กไม่เพียงแต่จะมีสิทธิที่จะได้รับบริการเท่านั้น แต่มีสิทธิที่จะประสบความสำเร็จด้วย แต่เนื่องจากว่าเหตุหรือปัจจัยที่เอื้อต่อความสำเร็จมีมากมาย โรงเรียนจึงไม่สามารถที่จะให้การรับรองได้ว่า เด็กจะประสบความสำเร็จได้เท่ากันหมดทุกคน แต่สิ่งที่สังคมหรือชุมชนคาดหวังจากโรงเรียนก็คือ ความพยายามขวนขวายสร้างเหตุปัจจัยที่ทำให้เด็กประสบความสำเร็จ นั่นคือ สิ่งที่เอื้อต่อความเป็นธรรมในสังคมหรือความเท่าเทียมกันของโอกาส

ด้วยเหตุนี้ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ จึงได้ประกาศนโยบายที่จะพัฒนาระบบการประถมศึกษาไปสู่ระบบที่จะประกันโอกาสทางการศึกษา

นโยบายการจัดการศึกษาสำหรับเด็กด้อยโอกาสทางการศึกษา

กระทรวงศึกษาธิการ (สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. 2541 ข : 23 ; อ้างอิงมาจาก กระทรวงศึกษาธิการ. 2540) กำหนดนโยบายและจุดเน้นการพัฒนาการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรมของกระทรวงศึกษาธิการ ประจำปีงบประมาณ 2542 ในเรื่องการศึกษาขั้นพื้นฐานว่า เร่งรัดจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานที่มีคุณภาพ ให้ครอบคลุมทุกกลุ่มเป้าหมาย

ตั้งแต่ระดับก่อนประถมศึกษา ถึงระดับมัธยมศึกษา อย่างทั่วถึงและเป็นธรรม โดยมุ่งเน้นการขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน 12 ปี ให้แก่เด็กและเยาวชนทุกคน ได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐาน 12 ปี ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จนถึงชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายหรือเทียบเท่า อย่างทั่วถึงและมีคุณภาพในรูปแบบที่หลากหลาย ทั้งระบบในโรงเรียนและนอกโรงเรียน รวมถึงการจัดการศึกษาของรับผู้ที่มีความสามารถพิเศษ เด็กที่ยากไร้ เด็กเร่ร่อน ผู้พิการ ผู้ด้อยโอกาส ผู้ที่ได้รับผลกระทบจากปัญหาวิกฤติทางเศรษฐกิจ ตลอดจนการช่วยเหลือนักเรียนที่เข้ามาในโรงเรียน โดยไม่ให้มีการออกกลางคัน รวมทั้งส่งเสริมให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นและเอกชนเข้ามามีส่วนร่วมในการจัด สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2541 ก : 9) สรุปคำบรรยายของ กษมา วรวรรณ ณ อยุธยา เรื่อง นโยบายและจุดเน้นในการดำเนินงานปีงบประมาณ 2542 ว่า ในปีหน้าและปีต่อ ๆ ไป งานการศึกษาทั้งภาพรวมและของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติจะมีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก ทั้งทางด้านเป้าหมาย กลยุทธ์ และบทบาท ความเปลี่ยนแปลงที่จะเกิดขึ้นจากพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ ได้แก่ สิทธิและโอกาสของเด็ก เป็นหน้าที่ที่ต้องปฏิบัติ ไม่ใช่กระทำเพียงด้วยความเมตตา กล่าวคือ เด็กควรมีโอกาสทางการศึกษา โอกาสที่จะได้รับการสงเคราะห์ และโอกาสที่จะได้รับการศึกษาอย่างมีคุณภาพ ส่วนสิทธินั้น เด็กควรมีสิทธิที่จะไม่ถูกล่วงละเมิดในเรื่องต่าง ๆ สำหรับนโยบายทางการศึกษานั้น ได้ชี้ให้เห็นว่า มีการยอมรับและมีความเข้าใจในแนวคิดการประกันโอกาสฯ ก่อให้เกิดการนำไปสู่การปฏิบัติในรูปแบบที่หลากหลาย สำหรับผลการดำเนินงาน พบว่า ข้อมูลยังขาดความชัดเจน ไม่ตรงกับความเป็นจริง

เป้าหมายในปี 2542 มีจุดเน้นในกลุ่มเด็กต่อไปนี้

1. เด็กพิการ โดยขยายการดำเนินงานในทุกกลุ่มโรงเรียน
2. เด็กออกกลางคัน จากข้อมูลที่ผ่านมา พบว่า เด็กออกกลางคันปีละ 1.5 แสนคน สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ จะต้องศึกษาหรือหาข้อมูลว่า เด็กที่ออกกลางคันระหว่าง ป.1 – ป.6 ไปอยู่ที่ไหน
3. เด็กด้อยโอกาสอื่น ๆ โดยเข้าถึงเด็กที่อยู่รอยตะเข็บชายแดน และต้องเป็นที่พึ่งและแก้ปัญหาให้เด็กที่ถูกละเมิดด้านต่าง ๆ

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2541 ก : 11 – 12) สรุปโครงการองค์กรแห่งอนาคตว่า มีเป้าหมายลดอัตราส่วนครูต่อนักเรียนให้เหลือ 1 : 25 เมื่อสิ้นแผนฯ 8 และกำหนดยุทธศาสตร์การดำเนินงาน 5 ข้อ ยุทธศาสตร์ ข้อ 4 พัฒนารูปแบบการจัดการศึกษาในรูปแบบพิเศษสำหรับเด็กด้อยโอกาส ได้แก่ ครูหลังม้า โรงเรียน Non-grade และโรง

เรียนฟุ้งตนเอง/โรงเรียนพักนอน โครงการลดอัตรากำลังครูสู่มาตรฐาน ADB เป้าหมายลดอัตรา
กำลังครูจาก 1 : 20 เป็น 1 : 25 ภายในปี 2545 มียุทธศาสตร์ในการลดครูและเพิ่มนักเรียน
สำหรับการเพิ่มนักเรียนนั้น ประการแรก จะเพิ่มมาตรการในการเกณฑ์เด็กเข้าเรียน ด้วยการ
สร้างเครื่องมือการติดตามเด็ก จัดระบบข้อมูลเป็นรายบุคคลและประชาสัมพันธ์เข้มข้น
ประการที่สอง จัดระบบจูงใจช่วยเหลือเด็กด้อยโอกาส โดยให้ทุนการศึกษา บัณฑิตที่จำเป็นและ
การจัดการศึกษารูปแบบการเรียนร่วมเด็กพิการกับเด็กปกติ

การจัดการเรียนการสอนเด็กพิการเรียนร่วมกับเด็กปกติ

ความหมายของการเรียนร่วม

พวงทอง ไสยวรรณ (2532 : 101) กล่าวว่า การเรียนร่วม คือ การจัดการศึกษาให้แก่
เด็กที่มีความต้องการพิเศษได้เรียนร่วมกับเด็กปกติ โดยคำนึงถึงความสามารถของแต่ละบุคคล
เพื่อส่งเสริมให้เด็กเหล่านี้ได้มีโอกาสเรียนรู้และดำรงชีวิตในสังคมอย่างปกติสุข ผดุง อารยะ
วิญญู (2533 : 188) ให้คำจำกัดความการเรียนร่วมว่า เป็นวิธีจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มี
ความต้องการพิเศษวิธีหนึ่ง โดยนำเด็กที่มีความต้องการพิเศษเข้าเรียนในชั้นเดียวกันกับเด็ก
ปกติ ซึ่งเดิมการจัดการศึกษาให้แก่เด็กประเภทนี้จะจัดเป็นกลุ่มตามสภาพความพิการของเด็ก
สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2534 ก : 18) กล่าวว่า การเรียนร่วม
หมายถึง การจัดการศึกษาให้แก่เด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติ โดยคำนึงถึง
ความสามารถของเด็กเป็นสำคัญ ทั้งนี้ เพื่อส่งเสริมให้เด็กเหล่านั้นมีโอกาสเรียนรู้และดำรงชีวิต
ในสังคมอย่างปกติ บังอร ต้นปาน (2535 : 6) สรุปว่า การเรียนร่วม หมายถึง การจัดการศึกษา
ให้เด็กพิเศษมีโอกาสเรียนร่วมกับเด็กปกติตามความสามารถของแต่ละบุคคล โดยได้รับความช่วยเหลือ
ตามความจำเป็นพิเศษ เพื่อส่งเสริมให้ได้เรียนรู้และอยู่ร่วมในสังคมปกติอย่างมีความสุข
กรมสามัญศึกษา (2537 : 1) ให้คำจำกัดความว่า การเรียนร่วม หมายถึง การจัดการศึกษาให้
แก่เด็กที่มีความต้องการพิเศษ ได้แก่ เด็กพิการประเภทต่าง ๆ ได้เรียนร่วมกับเด็กปกติ โดย
คำนึงถึงความสามารถของแต่ละบุคคล เพื่อส่งเสริมให้เด็กเหล่านี้ได้มีโอกาสเรียนรู้และดำรง
ชีวิตในสังคมอย่างมีความสุข

ผดุง อารยะวิญญู (2533 : 1) อธิบายความหมายคำว่า เด็กที่มีความต้องการพิเศษ
ซึ่งตรงกับภาษาอังกฤษ Children with special needs หมายถึง เด็กที่มีความต้องการทางการ
ศึกษาแตกต่างไปจากเด็กปกติ การให้การศึกษาสำหรับเด็กเหล่านี้จึงควรมีลักษณะแตกต่างไป

จากเด็กปกติ ในด้านเนื้อหา วิธีการ และการประเมินผล สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2534 ก : 12 – 14) ให้คำจำกัดความเด็กที่มีความต้องการพิเศษว่า หมายถึง เด็กที่ต้องการความช่วยเหลือเป็นพิเศษ เนื่องจากเหตุบกพร่องทางร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ รวมถึงเด็กที่มีสติปัญญาสูงกว่าเด็กปกติ ซึ่งจำแนกเด็กที่มีความต้องการพิเศษได้หกประเภท คือ เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา เด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกายและสุขภาพ เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ และเด็กปัญญาเลิศ ส่วน วรวิ ธีระจิตร (2534 : 2) กล่าวว่า เด็กพิเศษ หมายถึง เด็กที่มีความผิดปกติไปจากเด็กปกติทางร่างกาย สติปัญญา อารมณ์และสังคม ซึ่งความผิดปกตินี้รุนแรงถึงขั้นกระทบกระเทือนต่อพัฒนาการด้านต่าง ๆ ของเด็ก

จากความหมายดังกล่าว จะเห็นได้ว่า การให้ความหมายของการเรียนร่วม มีลักษณะที่สอดคล้องกัน นั่นคือ หมายถึง การจัดการศึกษาให้แก่เด็กที่มีความต้องการพิเศษได้เรียนรวมกันกับเด็กปกติ โดยคำนึงถึงความสามารถของแต่ละบุคคล เพื่อส่งเสริมให้เด็กเหล่านั้นมีโอกาสเรียนรู้และดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างเป็นสุข

รูปแบบของการจัดการเรียนร่วมของเด็กพิเศษ

บังอร ต้นปาน (2535 : 19 – 25) ให้ความเห็นว่า แนวคิดเกี่ยวกับรูปแบบของการจัดการเรียนร่วม มีความแตกต่างกันตามสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจและสังคม รวมทั้งกฎหมายที่เกี่ยวกับคนพิการ หรือผู้ที่มีความบกพร่องทางด้านต่าง ๆ ความขัดแย้งของผู้เชี่ยวชาญด้านต่าง ๆ และนักศึกษาบางกลุ่มที่มีความเห็นว่า เด็กพิเศษบางกลุ่มอาจมีปัญหาและอุปสรรคในการเข้าไปอยู่ในโรงเรียนปกติ จึงได้มีการพัฒนารูปแบบของการจัดการเรียนร่วม เพื่อแก้ไขปัญหาและอุปสรรคดังกล่าวให้มีขีดจำกัดสำหรับเด็กพิเศษที่เรียนร่วมให้น้อยที่สุด เพื่อประโยชน์สูงสุดในการเรียนร่วมของเด็กพิเศษ และสรุปว่า รูปแบบของการเรียนร่วมมี 8 รูปแบบ ดังนี้

1. การเรียนร่วมในชั้นปกติ ปฏิบัติเช่นเดียวกับเด็กปกติทุกประการ
2. การเรียนร่วมในชั้นปกติ รับบริการที่จำเป็นจากครูการศึกษาพิเศษ
3. การเรียนร่วมในชั้นปกติ บางวิชาเรียนร่วมกับการเรียนในชั้นพิเศษบางเวลา
4. การเรียนร่วมในชั้นปกติทุกวิชา มีครูการศึกษาพิเศษช่วยเหลือเป็นรายบุคคล
5. การเรียนในชั้นพิเศษ มีนักเรียนปกติมาเรียนร่วม

6. การเรียนในชั้นพิเศษ มีนักเรียนปกติเรียนร่วมบางวิชา บางวิชาเด็กพิเศษจะเรียนกับเด็กพิเศษห้องอื่น นักเรียนปกติจะไปเรียนกับเด็กปกติด้วยกัน

7. การเรียนในชั้นพิเศษในโรงเรียนปกติ และร่วมกิจกรรมนอกหลักสูตรกับนักเรียนปกติ

8. การเรียนในชั้นพิเศษในโรงเรียนปกติ และร่วมกิจกรรมของโรงเรียนตามโอกาส
พวงทอง ไสยวรรณ (2532 : 101 – 102) กล่าวว่า การจัดเด็กที่มีลักษณะพิเศษเข้าชั้นเรียน มี 5 วิธี คือ

1. เรียนร่วมในชั้นปกติ โดยรับบริการพิเศษบ้าง หรือไม่ต้องรับบริการพิเศษเลย
เนื่องจากได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพจนถึงระดับที่ช่วยตนเองได้แล้ว

2. เรียนร่วมในชั้นปกติ และรับบริการพิเศษจากครูเดินสอน/ครูที่ปรึกษา และ/หรือผู้เชี่ยวชาญเฉพาะ

3. เรียนร่วมในชั้นปกติ และรับบริการพิเศษจากห้องเสริมวิชา

4. ชั้นพิเศษ โดยส่งไปเรียนร่วมในชั้นปกติบางวิชา

5. ชั้นพิเศษสำหรับเด็กพิการแต่ละประเภทในโรงเรียนปกติ

วาริ ธีระจิตร (2534 : 1) มีความเห็นว่า นักการศึกษาพิเศษได้พยายามกระตุ้นให้มีการจัดบริการการศึกษาพิเศษให้แก่เด็กพิเศษประเภทต่าง ๆ ในรูปแบบดังนี้

1. โรงเรียนพิเศษแบบประจำ ให้บริการด้านการศึกษอบรรณและรักษาพยาบาลอยู่ด้วยสำหรับเด็กพิการขนาดหนัก

2. จัดโรงเรียนพิเศษแบบประจำและไปกลับ

3. จัดเป็นชั้นพิเศษในโรงเรียนปกติ แบบไปกลับ โดยให้อยู่ในชั้นเรียนพิเศษตลอดเวลา หรือไปร่วมกิจกรรมกับชั้นอื่นบางเวลา

4. ให้เรียนในชั้นเรียนของเด็กปกติ แต่จะออกไปเรียนซ่อมเสริมกับครูพิเศษในห้องเรียนพิเศษบางเวลา

5. ให้เรียนในชั้นเรียนของเด็กปกติ แต่จัดบริการสอนพิเศษ ใช้สื่อการเรียนการสอนพิเศษ โดยครูประจำชั้นที่ได้รับการแนะนำเทคนิควิธี หรือช่วยเหลือเป็นพิเศษจากครูพิเศษ หรือผู้เชี่ยวชาญประจำท้องถิ่น

6. ให้เรียนในชั้นเรียนของเด็กปกติ แต่ครูประจำชั้นทุกคนผ่านการอบรม สามารถช่วยเหลือให้การศึกษาศักยภาพตามสมควร

7. จัดระบบบริหาร และให้บริการพิเศษแบบอื่น ๆ เช่น การฟื้นฟูสมรรถภาพ การแก้ไขความบกพร่องด้านอื่น ๆ

8. บริการการศึกษาพิเศษตามบ้าน หรือตามเตียง ที่มีผู้เจ็บป่วยเรื้อรังในโรงพยาบาล ซึ่งอยู่ในวัยที่ต้องศึกษาเล่าเรียน และต้องได้รับการรักษาพยาบาลอย่างใกล้ชิดจากแพทย์

และสรุปว่า แนวทางในการจัดการศึกษาพิเศษที่จะให้ผลดีแก่เด็กพิเศษ และประหยัดด้านงบประมาณทางหนึ่งก็คือ การจัดการศึกษาให้เด็กพิเศษเข้าเรียนร่วมกับเด็กในโรงเรียนปกติ

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2534 ข : 1) กล่าวว่า การเรียนร่วม สามารถจัดได้ 3 รูปแบบ คือ

1. การเรียนร่วมในชั้นเรียนปกติเต็มเวลา
2. การเรียนร่วมในชั้นเรียนปกติบางเวลา
3. การเรียนในชั้นพิเศษ ซึ่งจัดในโรงเรียนปกติ

ความรู้เกี่ยวกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2534 ข : 2 - 5) อธิบายไว้ดังนี้

1. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หมายถึง เด็กที่สูญเสียการได้ยิน จนไม่สามารถรับฟังเสียงได้เช่นคนปกติ แบ่งออกเป็น 2 ประเภท

1.1 เด็กหูตึง หมายถึง เด็กที่มีการได้ยินเหลืออยู่บ้าง สามารถได้ยินเสียงได้ ไม่ว่าจะใส่เครื่องช่วยฟังหรือไม่ก็ตาม มีระดับการได้ยินระหว่าง 26 – 90 เดซิเบล

1.2 เด็กหูหนวก หมายถึง เด็กที่มีระดับการได้ยินตั้งแต่ 91 เดซิเบลขึ้นไป เป็นการสูญเสียการได้ยินจนไม่สามารถเข้าใจหรือใช้ภาษาพูดได้ หากไม่ได้รับการฝึกฝนเป็นพิเศษ

2. เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

2.1 เด็กเรียนช้า หมายถึง เด็กที่มีความสามารถในการเรียนล่าช้ากว่าเด็กปกติ เพราะระดับสมองเติบโตไม่ได้เท่าระดับอายุ เด็กประเภทนี้มีระดับเชาวน์ปัญญาระหว่าง 71 - 90 ซึ่งขาดทักษะในการเรียนรู้ หรือบกพร่องทางสติปัญญาเพียงเล็กน้อย

2.2 เด็กปัญญาอ่อน หมายถึง เด็กที่มีระดับสติปัญญาต่ำกว่า 70 มีความสามารถในการเรียนรู้ต่ำ มีพัฒนาการทางร่างกายล่าช้า ไม่เหมาะสมกับวัย และมีปัญหาในการปรับพฤติกรรมอย่างเห็นได้ชัด

3. เด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น แบ่งเป็น 2 ลักษณะ คือ

3.1 เด็กตาบอด หมายถึง เด็กที่มองไม่เห็น หรืออาจมองเห็นบ้างไม่มากนัก และไม่สามารถใช้สายตาข้างที่ดีที่สุด หลังจากปรับสภาพแล้วให้เป็นประโยชน์ในการศึกษาได้

3.2 เด็กสายตาสั้นเลือนลาง หมายถึง เด็กที่มีความบกพร่องทางสายตา สามารถมองเห็นบ้าง แต่ไม่เท่ากับเด็กปกติ ไม่สามารถใช้วิธีสอนปกติ ต้องอาศัยเครื่องมือและอุปกรณ์พิเศษบางอย่างช่วยให้เด็กสามารถใช้สายตาได้ดีขึ้น

4. เด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกายและสุขภาพ หมายถึง เด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย ซึ่งเป็นความบกพร่องอย่างถาวร ทำให้มีปัญหาด้านการเคลื่อนไหว ได้แก่ เด็กที่แขน ขาเป็นอัมพาต หรือกล้ามเนื้อทำงานไม่ประสานกัน รวมถึงเด็กเจ็บป่วยเรื้อรัง มีโรคประจำตัว เช่น โรคหอบ หืด หัวใจ เบาหวาน

5. เด็กที่มีปัญหาทางการเรียนรู้ หมายถึง เด็กที่มีความผิดปกติอย่างใดอย่างหนึ่ง หรือหลายอย่างของกระบวนการพื้นฐานทางจิตวิทยา ความผิดปกติดังกล่าวอาจเห็นได้ในลักษณะของการมีปัญหาในการรับฟัง การคิด การพูด การอ่าน การเขียน การสะกดคำ การคำนวณ และสภาพความบกพร่องในการรับรู้ แต่ไม่รวมถึงเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาหรือประสาทสัมผัส

6. เด็กปัญญาเลิศ หมายถึง เด็กที่มีความสามารถทางการเรียนรู้สูงกว่าเด็กปกติ อาจมีความสามารถหรือความถนัดในด้านหนึ่งด้านใด หรือหลายด้านเป็นพิเศษเกินกว่าเด็กปกติในระดับอายุเดียวกัน

หลักการสอนเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

ผดุง อารยะวิญญู (2533 : 204 - 212) กล่าวว่า หลักการสอนที่เหมาะสมที่จะใช้กับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ มีดังนี้

1. สอนจากสิ่งที่ย่างที่สุด เริ่มสอนเด็กด้วยเนื้อหาที่ต่ำกว่าระดับความสามารถของเด็กเล็กน้อย

2. ใช้ประสบการณ์ตรง เด็กจะเรียนรู้ได้ดีต้องอาศัยประสบการณ์เดิม การเรียนการสอนที่ดีจึงควรคำนึงถึงประสบการณ์เดิมของเด็กเป็นสำคัญ และควรสอนโดยใช้ประสบการณ์ตรงให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้
3. ส่งเสริมให้เด็กเรียนรู้ตามขีดความสามารถของตน การสอนเด็กพิเศษควรสอนเป็นรายบุคคล เด็กแต่ละคนจะมีความก้าวหน้าในการเรียนไม่เหมือนกัน และใช้เวลาในการเรียนเรื่องเดียวกันแตกต่างกัน
4. ให้แรงเสริมอย่างมีประสิทธิภาพ เด็กที่มีความต้องการพิเศษ ต้องการกำลังใจจากครูอย่างสม่ำเสมอ และการให้แรงเสริมจะต้องให้เป็นระบบ
5. กระตุ้นให้เด็กใช้ความคิด รู้จักแก้ปัญหา อาจกำหนดสถานการณ์สมมติ ให้การบ้านในลักษณะที่เด็กสามารถใช้ความคิดอย่างกว้างขวาง กระตุ้นให้เด็กใช้ความคิดสร้างสรรค์อย่างน้อยวันละ 1 ครั้ง
6. ให้เด็กมีโอกาสแสดงความเป็นผู้นำ เด็กที่มีความต้องการพิเศษก็มีความสามารถในการเป็นผู้นำเช่นเดียวกับเด็กปกติ
7. ให้เด็กเรียนจากเพื่อน การเรียนจากเพื่อนเป็นวิธีหนึ่งที่สามารถนำมาใช้ได้ผลดี และนำมาใช้ได้ทั้งกับเด็กปกติและเด็กที่มีความต้องการพิเศษ แต่ครูจะต้องพิจารณาคัดเลือกเด็กปกติที่เรียนดี มีจิตใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ยินดีช่วยเหลือผู้อื่นโดยไม่หวังผลตอบแทน
8. ให้โอกาสเด็กเลือกเรียน เป็นการสอนที่สอดคล้องกับความต้องการของเด็ก ทำให้เด็กสามารถเลือกเรียนในสิ่งที่ตนเองสนใจ ซึ่งจะทำให้เด็กสามารถเรียนได้ดี และเด็กเรียนรู้ได้มาก
9. สอนจากสิ่งที่เด็กคุ้นเคยไปหาสิ่งที่เด็กไม่คุ้นเคย เด็กจะเรียนรู้ได้ดีหากเด็กมีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องที่เรียนอยู่ก่อนแล้ว
10. ทบทวนบทเรียนบ่อย ๆ การทบทวนจะช่วยให้ความคงทนในการจำมีมากขึ้น
11. แสดงผลการเรียนให้เด็กเห็นโดยเร็วในขณะที่เด็กมีความกระตือรือร้นอยากทราบผลการเรียนอยู่ หากแจ้งผลช้า ความกระตือรือร้นของเด็กจะลดลง อันเป็นผลทำให้เด็กไม่อยากปรับปรุงตนเองให้ดีขึ้น
12. จัดห้องเรียนให้อ่านวยต่อการเรียนรู้ เด็กที่มีความต้องการพิเศษเป็นจำนวนมากไม่ค่อยมีสมาธิในการเรียน หากมีสิ่งรบกวนจะยิ่งทำให้เด็กขาดสมาธิมากขึ้น การเรียนการสอนของครูจึงอาจไม่ได้ผลเต็มที่

13. สังเกตเด็กควบคู่กันไปกับการสอน มีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่ง แม้ว่าเด็กที่มีความต้องการพิเศษ ได้รับการจำแนกประเภทมาแล้วก็ตาม บางครั้งอาจจำแนกประเภทผิดก็ได้ การสังเกตของครูควบคู่กันไปกับการเรียนการสอน จะช่วยให้ครูสามารถวินิจฉัยเด็กแม่นยำยิ่งขึ้น และสามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการและความสามารถของเด็กพิเศษได้ดียิ่งขึ้น

กระบวนการดำเนินงานของโรงเรียนเกี่ยวกับการจัดการศึกษาสำหรับเด็กพิเศษ

การเตรียมความพร้อมของบุคลากร

บุคลากร หมายถึง บุคคลที่มีหน้าที่จัดดำเนินการเรียนร่วม ซึ่งได้แก่บุคคลต่อไปนี้
ผู้บริหารโรงเรียน ได้แก่ ครูใหญ่ อาจารย์ใหญ่ หรือผู้อำนวยการโรงเรียน และผู้ช่วยผู้บริหาร เป็นผู้มีความสำคัญอย่างยิ่งที่จะทำให้การเรียนร่วมในชั้นปกติประสบความสำเร็จได้ จะต้องได้รับความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการเรียนร่วมอย่างเพียงพอ เข้าใจการปฏิบัติงานที่จำเป็นต่อการเรียนการสอน ทำความเข้าใจกับบุคลากรทุกฝ่ายภายในโรงเรียน และจัดหาบริการสนับสนุนเพื่อเสริมงานเรียนร่วมให้สัมฤทธิ์ผลได้ ทั้งนี้ รายงานการวิจัยการทดลองการเรียนร่วมสำหรับเด็กพิเศษ (2529 : 23) ได้จัดให้มีครูต่าง ๆ ตามความจำเป็นเรียงตามลำดับดังนี้

1. ครูประจำชั้นปกติ นอกจากจะมีความรู้ในด้านการสอนเป็นปกติแล้ว ควรจะได้รับการฝึกอบรมให้มีความรู้พื้นฐานและวิธีสอนเด็กพิการที่เรียนร่วมในชั้นของตน และเข้าใจวิธีการประสานงานกับบุคลากรอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องด้วย

2. ครูประจำชั้นพิเศษ คือ ผู้ที่ทำหน้าที่สอนเด็กพิการในชั้นเรียนพิเศษเต็มเวลา ปรับพฤติกรรมเด็กที่มีปัญหาในโรงเรียน ครูชั้นพิเศษนี้มีวุฒิหรือได้รับการฝึกอบรมมาทางสาขาวิชาการสอนเด็กพิเศษ หรือทางการศึกษาพิเศษโดยเฉพาะ

3. ครูเสริมวิชาการ คือ ครูการศึกษาพิเศษที่มีหน้าที่สอนเสริม เพื่อช่วยให้การเรียนของเด็กพิการที่เรียนร่วมในชั้นปกติมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ให้ความช่วยเหลือแก่เด็กตามความต้องการและจำเป็น โดยจัดตารางการเรียนการสอนวิชาอย่างสม่ำเสมอ ครูสอนเสริมจะมีห้องเสริมวิชาการ สำหรับให้เด็กพิการเข้ารับการช่วยเหลือเพื่อการแก้ไขปัญหาด้านการเรียน

ส่วนครูอื่น ๆ เช่น ครูสอนพูด ครูที่ปรึกษา ครูแนะแนว ครูจิตวิทยา ครูสังคมสงเคราะห์ ครูผู้ประสานงาน และผู้ช่วยครูนั้น โรงเรียนควรจัดหาให้ตามความเหมาะสมกับความต้องการในการช่วยเด็กที่จัดเข้าเรียนร่วมในแต่ละประเภทได้ หรือจัดให้มีตามสภาพ

เศรษฐกิจของโรงเรียนและผู้ปกครองตามความเหมาะสม หรือทำการอบรมครูที่มีอยู่แล้วให้ปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวอย่างใดอย่างหนึ่งได้

ผู้บริหารและผู้ช่วยผู้บริหาร เป็นผู้มีควมสำคัญอย่างยิ่งที่จะทำให้การเรียนรู้ร่วมกันในชั้นปกติประสบความสำเร็จได้ ควรมีทัศนคติที่ดี มีความรู้ความเข้าใจในการเรียนรู้ร่วมกัน เข้าใจในการปฏิบัติงานที่จำเป็นต่อการเรียนการสอนและการคัดเลือกบุคลากร กองวิชาการ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2534 ค : 24 – 25) ได้กล่าวถึงการเตรียมบุคลากรสนับสนุนการเรียนรู้ร่วมกันตามความจำเป็นไว้ว่า ประกอบด้วย ครูประจำชั้นเรียนร่วม ครูการศึกษาพิเศษ และครูเสริมวิชาการ

ผู้บริหารอาจจัดอบรมครูภายในโรงเรียนของตนให้ปฏิบัติหน้าที่เป็นครูสอนพิเศษ ครูที่ปรึกษา ครูแนะแนว ครูจิตวิทยา ครูสังคมสงเคราะห์ และผู้ช่วยครู เพื่อสนับสนุนงานการเรียนรู้ร่วมกันให้สัมฤทธิ์ผลตามความเหมาะสมกับสภาพเศรษฐกิจของโรงเรียน บุคลากรอีกประเภทหนึ่งซึ่งจะมีส่วนในการเสริมการเรียนรู้ร่วมกัน คือ ครูเวียนสอน

ผู้บริหารโรงเรียนควรส่งเสริมบุคลากรในด้านต่าง ๆ ดังนี้

1. จัดอบรมเพิ่มเติมในด้านหลักสูตร การสอน ฯลฯ
2. เปิดโอกาสให้ศึกษาหาความรู้เพิ่มเติม
3. ให้บุคลากรปฏิบัติหน้าที่ด้วยความคล่องตัวและมีประสิทธิภาพ

บงกช พูลเกษม (2534 : 44) ได้อธิบายว่า บุคลากรถือเป็นปัจจัยสูงสุดในการบริหารงาน ฉะนั้น ทุกหน่วยงานจะต้องมีการวางแผนกำลังคน เพื่อให้องค์การประสบผลสำเร็จในการบริหารงาน การวางแผนกำลังคนเป็นการกำหนดแผนงานในอนาคตว่า องค์การจะต้องการเพิ่มหรือลดจำนวนบุคลากรประเภทใด ปี่ละเท่าใด เพื่อให้มีบุคลากรที่เหมาะสมกับองค์การ และ ศิริอร ชันธหัตถ์ (2531 : 109) ได้กล่าวว่า เป็นกระบวนการที่กำหนดหรือระบุความต้องการกำลังคน รวมทั้งวิธีการที่จะทำให้ได้มาซึ่งกำลังคนตามที่ต้องการเพื่อให้การปฏิบัติงานบรรลุวัตถุประสงค์

เกณฑ์มาตรฐานขั้นต่ำอัตราส่วนระหว่างครูกับนักเรียนผิดปกติประเภทต่าง ๆ ตามที่รายงานการวิจัยของ กองประเมินผลการศึกษา (2528 ค : 19 – 23) กำหนดไว้ดังนี้ คือ

1. โรงเรียนที่เปิดสอนเด็กพิการโดยเฉพาะ

1.1 เด็กหูตึง อัตราส่วนครูต่อนักเรียนเป็น 1 : 8 คน และครูสนับสนุนการสอนซึ่งแตกต่างจากเด็กปกติคือ ครูฝึกพูด นักอรรถบำบัด นักแก้ไขการพูด นักตรวจการได้ยิน ผู้เชี่ยวชาญภาษามือ ผู้ช่วยครู

1.2 เด็กหูหนวก อัตราส่วนครูต่อนักเรียนเป็น 1 : 8 คน และครูสนับสนุนการสอนที่เพิ่มจากเด็กปกติคือ ครูฝึกพูด นักอรรถบำบัด นักตรวจการได้ยิน ผู้เชี่ยวชาญ หรือนิเทศการสอนคนหูหนวก ผู้ช่วยครู

2. โรงเรียนที่มีเด็กเรียนร่วมกับเด็กปกติ

2.1 เด็กหูตึง จำนวนนักเรียนที่เข้าเรียนร่วมกับเด็กปกติไม่เกิน 3 คน : 1 ห้องเรียน และควรมีเด็กปกติไม่เกิน 30 คน : 1 ห้องเรียน ครูใช้ร่วมกับเด็กปกติ โดยมีบุคลากรพิเศษเพิ่ม คือ ครูสอนซ่อมเสริม ครูเดินสอน และครูสอนพูด

2.2 เด็กหูหนวก จำนวนนักเรียนไม่เกิน 8 คนต่อห้องเรียน ครูใช้ร่วมกับเด็กปกติ โดยมีบุคลากรพิเศษเพิ่ม คือ ครูประจำชั้นเรียนพิเศษ ครูสอนพูด นักตรวจการได้ยิน

สรุปได้ว่า การเตรียมความพร้อมของบุคลากร มีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งในการดำเนินการจัดการเรียนร่วม โดยเฉพาะผู้บริหารโรงเรียน ตลอดจนครูที่ทำหน้าที่ต่าง ๆ ควรมีความรู้ ความเข้าใจในการเรียนร่วม เข้าใจในการปฏิบัติงานที่จำเป็นต่อการเรียนการสอน และการคัดเลือกบุคลากร รวมทั้งวิธีการที่จะทำให้ได้มาซึ่งกำลังคนตามที่ต้องการ เพื่อให้การปฏิบัติงานบรรลุวัตถุประสงค์

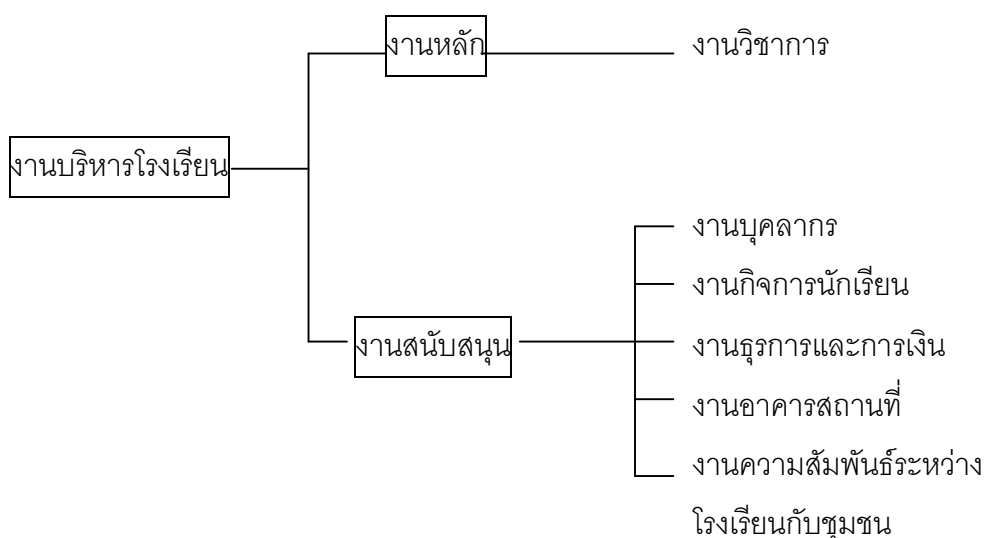
อาคารสถานที่

อาคารสถานที่ถือเป็นสถานที่ตั้งของหน่วยงาน เป็นองค์ประกอบที่สำคัญของสำนักงาน (โรงเรียน) ซึ่งใช้ปฏิบัติงานเกี่ยวกับการควบคุมและดำเนินงานเกี่ยวกับเอกสาร ตลอดจนเพื่อการควบคุม กำกับงานด้านอื่น ๆ ให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ซึ่ง สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ (2532 : 260 – 261) ได้จำแนกฐานะของสำนักงานออกเป็น 3 ประเภท คือ

1. เป็นส่วนหนึ่งที่ขึ้นอยู่กับหน่วยงานสำคัญที่ก่อให้เกิดประโยชน์กับทางราชการ
2. ให้ความสะดวกสบาย เป็นการทำงานที่ส่งเสริมให้การปฏิบัติงานของฝ่ายต่าง ๆ ดำเนินไปด้วยดี

3. มีการควบคุมการดำเนินงาน โดยอาศัยเครื่องมือเป็นข้อมูล เป็นรายงานในเอกสารต่าง ๆ เช่น ตัวเลขเกี่ยวกับอัตรากำลังครู งบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ สื่อการเรียนการสอน อาคารสถานที่และอื่น ๆ

งานอาคารสถานที่จัดเป็นงานสนับสนุนงานหลักของโรงเรียน ดังที่ สอนง เครือมาก และ วิสิฐ วงศ์จิตราท (2532 : 52) ได้สรุปไว้ดังภาพประกอบ

ภาพประกอบ งานสนับสนุนงานบริหารโรงเรียน

ประวัติศาสตร์ เปล่งผึ่ง (2535 : 57) ได้อธิบายขอบข่ายของงานอาคารสถานที่ว่า ครอบคลุมลักษณะงาน 4 อย่าง ได้แก่

1. การจัดอาคารสถานที่ อันรวมถึงการวางแผนบริเวณที่ตั้งอาคาร การควบคุมการก่อสร้าง การตกแต่งจัดระเบียบให้เป็นไปตามหลักการจัดอาคารสถานที่ของโรงเรียน ตลอดจนการรื้อถอนอาคารสถานที่
2. การใช้อาคารสถานที่ หมายถึง การกำหนดวางแผนการใช้อาคารสถานที่ให้เกิดประโยชน์ใช้สอยมากที่สุดต่อการเรียนการสอนโดยตรง เกิดการเรียนรู้ในห้องเรียนของนักเรียนและต่อชุมชน
3. การควบคุมดูแลอาคารสถานที่ หมายถึง การควบคุมดูแลโดยทั่วไป กำกับติดตามผลการใช้ การบำรุงรักษา การตกแต่ง รวมถึงการควบคุมการปฏิบัติงานอาคารสถานที่ให้เป็นไปตามกฎ ระเบียบ ข้อบังคับ และแบบแผนของทางราชการที่เกี่ยวข้อง
4. การประเมินผลการใช้อาคารสถานที่ เป็นการดำเนินการเพื่อการปรับปรุงและเปลี่ยนแปลงแนวทางการดำเนินงานด้านนี้ให้เหมาะสมเพื่อประโยชน์สูงสุด และเพื่อเก็บข้อมูลสำหรับวางแผนดำเนินงานอาคารสถานที่ของปีถัดไป

ในส่วนของ กองวิชาการ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2534 ค : 7 – 26) ได้กล่าวถึงการบริหารอาคารสถานที่และเครื่องมือว่า หมายถึง การจัดสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ในการทำงาน ประกอบด้วย การจัดอาคารสถานที่ โดยจัดสร้างหรือดัด

แปลงให้เหมาะสมกับการเรียนการสอนของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ เช่น ทำทางลาด สร้างห้องน้ำ เป็นต้น

ผู้บริหารควรวางแผนและจัดเตรียมสภาพแวดล้อมที่ดี เพื่อสะดวกและเหมาะสมกับความต้องการของเด็กแต่ละประเภท ตลอดจนอุปกรณ์ที่จำเป็นต่าง ๆ ในการจัดการเรียนสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษโดยเฉพาะ ดังต่อไปนี้คือ

ห้องเรียน อาจใช้ห้องเรียนเหมือนเด็กปกติได้ แต่ควรจัดให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษได้นั่งอยู่ตอนหน้าของชั้นเรียน ในกรณีนี้ควรจัดห้องให้มีมุมสำหรับวางเครื่องใช้ต่าง ๆ หรืออุปกรณ์โดยเฉพาะด้วย

นอกจากนั้นโรงเรียนควรจัดห้องเรียนซึ่งจำเป็นสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษจะต้องใช้บริการ คือ

1. ห้องบำบัดพิเศษ เช่น ห้องฝึกพูด
2. ห้องเสริมวิชาการ

ห้องทั้งสองห้องนี้ อาจจัดอยู่รวมกันในห้องใหญ่ หรือแยกเป็นเอกเทศก็ได้ตามความเหมาะสมด้านอาคารสถานที่

นอกจากนี้ การจัดอาคารสถานที่อาจจำเป็นต้องจัดสร้าง หรือดัดแปลงให้เหมาะสมกับการเรียนการสอนของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ หรือที่มีความบกพร่องบางประเภท เช่น พื้นควรปูด้วยกระเบื้องยาง การทำทางลาด การจัดสร้างห้องน้ำมีราวจับใกล้โถส้วมสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกาย

สรุปว่า อาคารสถานที่จัดเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการสนับสนุนงานหลักของโรงเรียน การวางแผนและการจัดสภาพแวดล้อมที่ดี เพื่อความสะดวกและเหมาะสมกับความต้องการของเด็กแต่ละประเภท ตลอดจนอุปกรณ์ที่จำเป็นต่าง ๆ เพื่อให้การจัดการเรียนสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ มีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

สื่อวัสดุอุปกรณ์และเอกสารที่เกี่ยวข้อง

กองวิชาการ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2535 : 28) ได้ให้ความหมายของสื่อการเรียนการสอนไว้ว่า หมายถึง สิ่งที่เป็นเครื่องมือ อันหมายถึงวัสดุอุปกรณ์ และเทคนิคหรือวิธีการต่าง ๆ ที่จะช่วยให้การเรียนการสอนดำเนินไปด้วยดี บรรลุจุดมุ่งหมายที่วางไว้อย่างมีประสิทธิภาพ จึงเป็นสิ่งจำเป็นที่ครูต้องนำมาใช้ประกอบการเรียนการสอน ไม่ว่าจะเด็กปกติหรือเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ซึ่งการเรียนรู้เป็นไปได้ช้า สื่อการเรียน

ยังเป็นสิ่งจำเป็นต่อเด็กเหล่านี้ เพราะสื่อการเรียนจะเป็นจุดรวมความสนใจ สามารถเพิ่มความ เป็นรูปธรรม และความเป็นจริงต่อการเรียนรู้ สามารถนำเรื่องราวหรือสิ่งต่าง ๆ ที่อยู่ห่างไกลเข้า มาในห้องเรียนได้ สื่อหรืออุปกรณ์จะเป็นเครื่องกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความคิด มองเห็นความ สัมพันธ์ของเรื่องราวหรือสิ่งที่จะเรียนรู้ได้ถูกต้อง และสามารถจดจำเรื่องราวต่าง ๆ ได้นาน

สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ครูสามารถนำสื่อการเรียนมา ใช้ ประกอบการสอนได้ทุกขั้นตอนของการสอน ตั้งแต่ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน ขั้นสอน ขั้นสรุป ซึ่งจะมี วิธีการใช้แตกต่างกันออกไปตามความเหมาะสมของขั้นนั้น ๆ

โรงเรียนควรมีวัสดุอุปกรณ์ที่จำเป็นเพียงพอสำหรับการเรียนการสอนในกลุ่มวิชา ต่างๆ เพื่อให้การสอนมีประสิทธิภาพและเหมาะสมตามความจำเป็นเหมือนโรงเรียนปกติทั่วไป วัสดุอุปกรณ์และสื่อการเรียนเหล่านี้ เช่น เครื่องกีฬาทุกประเภท อุปกรณ์การเรียนการสอนทุก วิชา เครื่องดนตรี (โดยเฉพาะเครื่องดนตรีประกอบจังหวะ) เกมที่ใช้ในการฝึกความพร้อมด้าน ต่าง ๆ ของเด็ก (แท่งไม้บล็อกรูปทรงเรขาคณิต แผ่นติดกระดุม ชิป ภาพตัดต่อ) ฯลฯ

สำหรับวัสดุอุปกรณ์ที่เพิ่มจากเด็กปกติ หรือวัสดุอุปกรณ์พิเศษสำหรับเด็กที่มีความ บกพร่องนั้น คู่มือการเรียนรวม (2529 : 28 – 30) ได้กำหนดวัสดุอุปกรณ์พิเศษสำหรับเด็กที่มี ความบกพร่อง 4 ประเภท ควรมีดังนี้คือ

1. เด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น
2. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
3. เด็กที่บกพร่องทางร่างกายและสุขภาพ
4. เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

นอกจากนี้ สื่อการเรียนการสอนยังจำแนกออกได้ตามทรัพยากรการเรียนรู้ (learning resource) เป็น 5 รูปแบบ แล้วนำมาประยุกต์ในการเรียนการสอน ได้แก่

1. คน (people) ในทางการศึกษาโดยตรงนั้น หมายถึง บุคลากรที่อยู่ในระบบของ โรงเรียน ซึ่งได้แก่ ครู ผู้บริหาร ผู้แนะแนวการศึกษา ผู้ช่วยสอน หรือผู้ที่อำนวยความสะดวก ด้านต่าง ๆ ในการเรียนรู้

2. วัสดุ (materials) วัสดุในการศึกษาโดยตรงจะเป็นประเภทที่บรรจุเนื้อหาบทเรียน โดยรูปแบบของวัสดุมีใช้สิ่งสำคัญที่จะต้องคำนึงถึง อาทิเช่น หนังสือ สไลด์ฟิล์มทริบ แผ่นที่ เป็นต้น หรือสื่อต่าง ๆ ที่ใช้รวมกันซึ่งเป็นทรัพยากรในโรงเรียนและได้รับการออกแบบเพื่อช่วย อำนวยความสะดวกในการเรียน

3. อาคารสถานที่ (settings) หมายถึง ตัวตึก ที่ว่าง สิ่งแวดล้อม ซึ่งมีผลเกี่ยวข้องกับทรัพยากรรูปแบบอื่น ๆ ที่กล่าวมาแล้วและกับผู้เรียนด้วย ซึ่งสถานที่สำคัญในการศึกษา ได้แก่ ตึกเรียนและสถานที่อื่น ๆ ที่ออกแบบมาเพื่อการเรียนการสอนโดยส่วนรวม เช่น ห้องสมุด หอประชุม สนามเด็กเล่น เป็นต้น

4. เครื่องมือและอุปกรณ์ (tools and equipment) เป็นทรัพยากรทางการเรียนรู้เพื่อช่วยในการผลิตหรือใช้ร่วมกับทรัพยากรอื่น ส่วนมากมักเป็นเครื่องมือทางด้านโสตทัศนูปกรณ์หรือเครื่องมือเครื่องใช้ต่าง ๆ เช่น เครื่องถ่ายเอกสาร เครื่องคอมพิวเตอร์ หรือแม้แต่ตะปู ไขควง เหล่านี้เป็นต้น

5. กิจกรรม (activities) โดยทั่วไปแล้วกิจกรรมที่กล่าวถึงนี้มักเป็นการดำเนินงานที่จัดขึ้นเพื่อกระทำร่วมกับทรัพยากรอื่น ๆ หรือเป็นเทคนิควิธีการพิเศษเพื่อการเรียนการสอน เช่น การสอนแบบโปรแกรม เกม และสถานการณ์จำลอง หรือการจัดทัศนศึกษา

กล่าวโดยสรุปได้ว่า การใช้สื่อการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องหรือเด็กพิเศษ มีความสำคัญเช่นเดียวกับเด็กปกติ และอาจจะสำคัญมากกว่าเพราะการเรียนรู้ต่างกันตามสภาพและระดับสติปัญญา ครูผู้สอนต้องให้ความสนใจเป็นพิเศษในการเลือกใช้ให้ตรงตามจุดมุ่งหมายการเรียนรู้ ซึ่งจะช่วยให้การเรียนการสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ครูควรจัดสภาพห้องเรียนให้มีมุมต่าง ๆ เช่น มุมสังคม หรือมุมธรรมชาติ นอกจากการจัดสภาพห้องเรียนที่ครูต้องใช้สื่อการสอนต่าง ๆ แล้ว การสอนของครูที่ใช้วิธีสอนและกิจกรรมการเรียนการสอนหลาย ๆ แบบ เช่น การสาธิต การเล่า การแสดงบทบาทสมมุติ ฯลฯ ครูจำเป็นต้องใช้สื่อการเรียนการสอนประกอบ และที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ การเรียนรู้ของเด็กในวัยนี้ครูจะต้องจัดสิ่งต่าง ๆ ให้อยู่ในลักษณะที่เป็นรูปธรรม เพื่อให้เด็กสามารถเข้าใจและเรียนรู้ได้ดี

การจัดการเรียนการสอน

การจัดการเรียนการสอนแบบการเรียนรู้ร่วม เป็นการจัดการศึกษาให้แก่เด็กที่มีความต้องการพิเศษ ได้เรียนร่วมกับเด็กปกติ โดยคำนึงถึงความสามารถของแต่ละบุคคลเป็นหลัก เพื่อส่งเสริมให้เด็กเหล่านี้ได้มีโอกาสเรียนรู้และดำรงชีวิตอยู่ในสังคมอย่างปกติสุข

การจัดเด็กที่มีลักษณะพิเศษเข้าชั้นเรียนร่วมมี 5 วิธี คือ

1. เรียนร่วมในชั้นปกติโดยรับบริการพิเศษบ้าง หรือไม่ต้องรับบริการพิเศษเลย เนื่องจากได้รับการฟื้นฟูสมรรถภาพจนถึงระดับที่ช่วยตนเองได้แล้ว

2. เรียนร่วมในชั้นปกติและรับบริการพิเศษจากครูเดินสอน/ครูที่ปรึกษา และ/หรือผู้เชี่ยวชาญ
3. เรียนร่วมในชั้นปกติและรับบริการพิเศษจากห้องเสริมวิชาการ (resource room)
4. ชั้นพิเศษ โดยส่งไปเรียนร่วมในชั้นปกติบางวิชา
5. ชั้นพิเศษ สำหรับเด็กพิการแต่ละประเภทในโรงเรียนปกติ

หลักสูตรสำหรับเด็กที่มีลักษณะพิเศษ ต้องยึดหลักสูตรของเด็กปกติเป็นแกนหลัก เพราะการสอนเด็กเหล่านี้โดยหลักใหญ่ ๆ ย่อมเหมือนกับเด็กปกติ ผิดกันแต่เพียงรายละเอียดปลีกย่อยเท่านั้น วิชาที่สอนเด็กที่มีลักษณะพิเศษ ถ้าวิชาใดขัดกับความสามารถของเด็กประเภทใดก็อาจตัดวิชานั้นออกไปแล้วสอนวิชาอื่นทดแทนได้ เป็นต้นว่า การสอนเด็กหูตึงก็ใช้หลักสูตรปกติ แต่เน้นวิชาศัพท์ให้มากยิ่งขึ้น ได้แก่ วิชาตัดเย็บเสื้อผ้า วิชาไฟฟ้า งานไม้ เขียนแบบ และงานเกษตรเบื้องต้น ฯลฯ วิชาที่เด็กหูตึงไม่สามารถเรียนได้คือ วิชาขับร้อง และอ่านไทยนั้นอาจใช้วิชาอื่น เช่น การฝึกพูดมาเรียนชดเชยได้ สอนการฟังโดยใช้เครื่องช่วยฟัง และสอนให้เด็กหูตึงสามารถอ่านริมฝีปากได้ เป็นต้น

วิธีจัดเด็กที่มีลักษณะพิเศษเข้าเรียนร่วมในโรงเรียน โรงเรียนประถมศึกษาที่อยู่ในโครงการเรียนร่วมของกรมสามัญศึกษา จัดการเรียนร่วมตามแผนผัง ซึ่งแบ่งวิธีการให้ดำเนินการตามความเหมาะสมของสภาพโรงเรียนและท้องถิ่น เพื่อความสะดวกแก่ผู้บริหารและให้ผลตามจุดประสงค์ ตามปกติกรมสามัญศึกษาจะไม่จัดให้โรงเรียนมีเด็กพิการหลาย ๆ ประเภทเข้าเรียนในห้องเรียนเดียวกันหรือในโรงเรียนเดียวกัน และจำนวนนักเรียนในชั้นพิเศษ (แบบสาย ก) ในแต่ละชั้นควรมีจำนวนตามความเหมาะสมและระดับความพิการ เช่น ประเภทเด็กเรียนช้า อาจจัดเข้าเรียนได้ 20 – 25 คน แต่ถ้าเป็นเด็กปัญญาอ่อนระดับ I.Q.70 ลงไป ควรจัดประมาณ 8 – 10 คน ส่วนเด็กตาบอดหรือหูหนวกควรจัดไม่เกิน 15 คน และเช่นเดียวกันในการจัดเด็กพิการเข้าเรียนร่วมในห้องเรียนปกติ (แบบสาย ข) ควรจัดเข้าเรียนประมาณห้องละ 3 – 5 คน เพราะถ้ามากกว่านั้นครูประจำชั้นปกติจะดูแลและช่วยสอนเสริมวิชาการให้ได้ไม่ทั่วถึง

การจัดครูการศึกษาพิเศษทำหน้าที่ครูสอนเสริมวิชาการ (resource teacher) ร่วมกับครูประจำชั้น เพื่อสอนเด็กตาบอดเรียนร่วมในโรงเรียนปกตินั้น กรมสามัญศึกษาได้ให้หลักการไว้แล้วว่า ครู 1 คนต่อนักเรียนระดับประถมศึกษา 8 คน ส่วนระดับมัธยม ครู 1 คนต่อนักเรียน 6 คน

สำหรับการจัดโปรแกรมการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษสามประเภท ได้แก่ เด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและเด็ก

ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาของโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาตินั้น กองวิชาการ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2534 ค : 32 – 41) ได้กำหนดรูปแบบของการเรียนร่วมแบ่งตามลักษณะการจัดชั้นเรียนเป็น 3 รูปแบบ ได้แก่

1. จัดเด็กที่มีความต้องการพิเศษเข้าเรียนร่วมในชั้นเรียนปกติ และรับบริการพิเศษ บ้าง เช่น การสอนซ่อมเสริม การฟื้นฟูสมรรถภาพ การรับบริการจากครูเดินสอน เป็นต้น
2. จัดเป็นชั้นเรียนพิเศษเฉพาะ และเข้ารับการเรียนร่วมกับเด็กปกติบางวิชา
3. จัดเป็นชั้นเรียนพิเศษเฉพาะ แต่ให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษได้มีกิจกรรมทางสังคมร่วมกับเด็กปกติในโรงเรียน

การจัดชั้นเรียน ไม่ว่าจะเป็นการจัดชั้นพิเศษโดยเฉพาะ หรือจัดแบบให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติก็ตาม ควรเป็นห้องที่ไม่มีเสียงรบกวน หรือมีเสียงรบกวนน้อยที่สุด เพราะจะทำให้เด็กขาดสมาธิ และจะเป็นอุปสรรคต่อเด็กที่มีปัญหาทางด้านการรับฟัง

วิธีการจัดเด็กที่มีความต้องการพิเศษเข้าเรียนร่วมในโรงเรียน ให้ดำเนินการตามความเหมาะสมของสภาพโรงเรียนและท้องถิ่น ทั้งนี้ เพื่อความสะดวกแก่ผู้บริหาร การจัดจำนวนนักเรียนเข้าเรียนร่วมควรจัดดังตาราง ซึ่งเกณฑ์ที่นำเสนอนี้อาจพิจารณาปรับตามความเหมาะสม

ตาราง 1 เกณฑ์การจัดนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษเข้าเรียนร่วมกับนักเรียนปกติ

ลักษณะชั้นเรียน	ประเภทความบกพร่อง	จำนวนนักเรียนบกพร่อง	จำนวนนักเรียนปกติ	จำนวนครู
พิเศษ	ทางการได้ยิน	3 – 8	-	1
พิเศษ	ทางปัญญา (I.Q. 70 - 90)	10 – 15	-	1
พิเศษ	ทางปัญญา (I.Q. 50 - 70)	8 – 10	-	1
เรียนร่วม	ทางการได้ยิน	1 – 3	ประมาณ 20 -30	1

สรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอนแบบการเรียนรู้ร่วมกัน เป็นการจัดการศึกษาให้แก่เด็กที่มีความต้องการพิเศษได้เรียนร่วมกับเด็กปกติ โดยมีการคำนึงถึงความสามารถของแต่ละบุคคลเป็นหลัก หลักสูตรสำหรับเด็กที่มีลักษณะพิเศษ ต้องยึดหลักสูตรของเด็กปกติเป็นแกนหลัก ผิดกันแต่เพียงรายละเอียดปลีกย่อยเท่านั้น เพื่อส่งเสริมให้เด็กเหล่านี้ได้มีโอกาสเรียนรู้และดำรงชีวิตอยู่ในสังคมอย่างปกติสุข

การวัดและประเมินผล

การวัดและประเมินผล เป็นกิจกรรมที่จำเป็นและมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งต่อการจัดการเรียนการสอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการจัดการศึกษาสำหรับเด็กพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติ เป็นสิ่งที่มีความจำเป็นในการวัดและประเมินผล เพื่อทราบพัฒนาการในด้านต่าง ๆ ของผู้เรียน

ภาควิชาการศึกษาพิเศษ คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏสวนดุสิต (2537 : 46 – 47) ได้ให้รายละเอียดเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล การเรียนของการจัดการศึกษาสำหรับเด็กพิเศษร่วมกับเด็กปกติ ให้ปฏิบัติโดยยึดหลักดังนี้

1. การวัดและประเมินผล จะต้องแยกเด็กที่มีความต้องการพิเศษออกจากเด็กปกติ โดยไม่นำคะแนนและจำนวนเด็กที่มีความต้องการพิเศษไปรวมกับเด็กปกติ ตามโครงการประเมินคุณภาพนักเรียนของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ
2. การวัดผลจะต้องสอดคล้องกับการเรียนการสอนของเด็กที่มีความต้องการพิเศษแต่ละคน รายละเอียดของการประเมินผลกำหนดไว้แล้วในแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล กล่าวคือ ก่อนเปิดเรียนในต้นภาคเรียนแรก ครูผู้สอนจะต้องกำหนดแผนการสอนไว้ในแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล ในแผนนี้เด็กแต่ละคนอาจจะเรียนเนื้อหาที่ไม่เท่ากันใน 1 ภาคเรียน หรือใน 1 ปี การวัดและประเมินผลจึงจำกัดขอบเขตอยู่ในเฉพาะเนื้อหาที่กำหนดไว้
3. ในกรณีที่เด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติ และเรียนเนื้อหาครบถ้วนเช่นเดียวกับเด็กปกติโดยไม่มีการยกเว้น การวัดและประเมินผลจึงเป็นไปตามเกณฑ์เดียวกันที่ใช้กับเด็กปกติ นั่นคือเป็นไปตามระเบียบของกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533
4. ในกรณีที่เด็กที่มีความต้องการพิเศษ ได้รับการยกเว้นจุดประสงค์บางจุดและยกเว้นเนื้อหาการวัดและประเมินผล ให้เป็นไปตามรายละเอียดที่กำหนดไว้ในแผนการศึกษาเฉพาะบุคคลสำหรับเด็กแต่ละคน

สรุปได้ว่า การวัดและประเมินผล สำหรับชั้นเรียนที่มีกิจกรรมการเรียนการสอนเด็ก พิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติ การวัดและประเมินผลจะต้องแยกเด็กที่มีความต้องการพิเศษออกจากเด็กปกติ โดยไม่นำคะแนนและจำนวนเด็กที่มีความต้องการพิเศษไปรวมกับเด็กปกติ ตามโครงการประเมินคุณภาพนักเรียนของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ แต่เนื้อหาที่เรียนครบถ้วน เช่นเดียวกับเด็กปกติ ตามระเบียบของกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการประเมินผลการเรียนตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยในประเทศ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนร่วมระหว่างเด็กพิเศษกับเด็กปกติ มีผู้ทำการวิจัยไว้มากพอสมควร ดังที่จะกล่าวถึงต่อไปนี้

นพพร ศรีวงษ์ชัย (บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2539 : ; อ้างอิงมาจาก นพพร ศรีวงษ์ชัย. 2539 : 145) ศึกษาและเปรียบเทียบสมรรถภาพทางกายของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ในโรงเรียนส่วนภูมิภาค ระหว่างเพศชายกับเพศหญิง และระหว่างกลุ่มอายุของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ในโรงเรียนส่วนภูมิภาค โดยใช้แบบทดสอบสมรรถภาพทางกาย สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาชั้นเล็กน้อย และชั้นปานกลางของเพศ กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่มีอายุระหว่าง 9 – 20 ปี มีระดับเชาวน์ปัญญา 50 – 70 ในโรงเรียนที่มีการจัดการเรียนการสอน สำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในส่วนภูมิภาค 454 คน นำข้อมูลมาวิเคราะห์โดยหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบค่าทีและวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว และทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ย โดยวิธีของ เชฟเฟ (Scheffe')

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ในโรงเรียนส่วนภูมิภาค โดยส่วนรวมมีสมรรถภาพทางกายอยู่ในระดับต่ำ
2. สมรรถภาพทางกายของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระหว่างเพศชายกับเพศหญิงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ทุกรายการทดสอบ ยกเว้นรายการทดสอบ การทรงตัวแบบอยู่กับที่ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. สมรรถภาพทางกายของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระหว่างกลุ่มอายุ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อรอินทร์ วงศ์อำมาตย์ (บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2538 ; อ้างอิงมาจาก อรอินทร์ วงศ์อำมาตย์. 2538 : 65 - 66) การศึกษาสภาพและปัญหาการบริหารงานของโรงเรียนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน สังกัดกองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาการบริหารงานของโรงเรียน

ผลการวิจัยสรุปจากการสัมภาษณ์พบว่า สภาพการบริหารทั่วไป มีการจัดทำแผนภูมิโครงสร้างการบริหารโรงเรียน มีแผนงานการศึกษาสงเคราะห์และการศึกษาพิเศษเป็นแผนงานเฉพาะ มีการพัฒนาและบำรุงขวัญบุคลากร จัดบรรยากาศของโรงเรียนและระบบการรักษาความปลอดภัย การบริหารงานธุรการได้รับงบประมาณจากกรมและชุมชน การใช้จ่ายเงินและจัดซื้อจัดจ้างเป็นไปตามระเบียบ มีการจัดทำทะเบียนประวัติและสถิติข้าราชการครูและลูกจ้าง การบริหารงานวิชาการ มีการปรับหลักสูตร การจัดการเรียน เป็นไปตามโครงสร้างของหลักสูตร มีการประเมินความจำเป็นของนักเรียนและจัดกิจกรรมส่งเสริมการเรียนการสอน การจัดการเรียนการสอนมีแผน/บันทึกการสอน การวัดและประเมินผลการเรียนถูกต้องตามระเบียบ การบริหารงานปกครองนักเรียน ไม่มีการสำรวจนักเรียน มีการจัดกิจกรรมส่งเสริมและพัฒนาความประพฤติ ระเบียบวินัย คุณธรรม จริยธรรม ความรับผิดชอบต่อสังคม การใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ การยกย่องนักเรียนผู้ประพฤติดี และส่งเสริมประชาธิปไตย การบริหารงานบริการ มีการตรวจสุขภาพนักเรียน จัดน้ำดื่ม น้ำใช้อย่างเพียงพอ จัดอาหารให้ฟรี จัดให้มีห้องสมุด สื่อทัศนูปกรณ์และครุภัณฑ์ การบริหารงานโรงเรียนกับชุมชน มีการวางแผนให้บริการ จัดประชุมผู้ปกครอง และเผยแพร่ผลงานด้านวิชาการของโรงเรียน ให้บริการล่ามภาษามือ นำนักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมชุมชน และได้รับการสนับสนุนเงินทุนจากชุมชน

ปัญหาที่มีผู้ระบุสูงสุดในแต่ละด้าน ได้แก่ บุคลากรไม่เพียงพอ งบประมาณที่ได้รับจัดสรรไม่เพียงพอ หลักสูตรไม่เหมาะสม การแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียนทำได้ยาก ขาดอุปกรณ์เครื่องนอนสำหรับนักเรียนประจำ และผู้ปกครองนักเรียนให้ความร่วมมือไม่เต็มที่

สุพิทยา แก้วมณี (บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2538 ; อ้างอิงมาจาก สุพิทยา แก้วมณี. 2538 : 102 – 103) การศึกษาความร่วมมือระหว่างครูกับผู้ปกครองในการพัฒนานักเรียนประถมศึกษาที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาเรียนร่วมในโรงเรียนประถมศึกษา กรุงเทพมหานคร

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความร่วมมือระหว่างครูกับผู้ปกครองด้านการเตรียมการและวางแผนการจัดโปรแกรมการเรียนร่วม การดำเนินการตามแผนงาน การติดตาม

ประเมินผลและการส่งเสริมสนับสนุน และเพื่อเสนอรูปแบบของการจัดระบบความร่วมมือและครูและผู้ปกครองในการพัฒนานักเรียนประถมศึกษาที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา กลุ่มตัวอย่างคือ ครูผู้สอนนักเรียนประถมศึกษาที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา จำนวน 25 คน ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยการสัมภาษณ์และการสังเกต วิเคราะห์ข้อมูลโดยการแจกแจงความถี่และหาค่าร้อยละ และการวิเคราะห์เชิงบรรยาย

ผลการวิจัยมีดังนี้

1. การศึกษาความร่วมมือระหว่างครูกับผู้ปกครอง ด้านการเตรียมการและวางแผนการจัดโปรแกรมการเรียนรู้ พบว่า ครูส่วนใหญ่ไม่มีการเตรียมการและวางแผน เพราะโรงเรียนไม่มีนโยบาย ด้านการดำเนินการตามแผน พบว่า ครูดำเนินการอย่างไม่เป็นทางการ มีการประสานกันน้อย ทำให้ครูและผู้ปกครองรับรู้การปฏิบัติของอีกฝ่ายไม่ถูกต้องและดำเนินการไม่สอดคล้องกัน ด้านการติดตามประเมินผล พบว่า ครูและผู้ปกครองมีการปรึกษากันเกี่ยวกับพัฒนาการของนักเรียนน้อย โดยมักสนใจเฉพาะเมื่อเด็กมีปัญหาเท่านั้น และด้านการส่งเสริมและสนับสนุน พบว่า ครูทั้งหมดได้รับความร่วมมือจากผู้ปกครองในการเข้าร่วมกิจกรรมพิเศษที่ลูกของตนมีส่วนร่วมอยู่น้อย

2. รูปแบบของการจัดระบบความร่วมมือของครูและผู้ปกครอง ที่มีผู้วิจัยสร้างขึ้น และนำเสนอ ประกอบด้วย วัตถุประสงค์ แนวเหตุผล หลักการเงื่อนไขภายนอก บุคลากรใน รูปแบบ การดำเนินการ และการประเมินผลการใช้รูปแบบ ทั้งนี้ ในการดำเนินการตามรูปแบบ ผู้วิจัยได้นำเสนอโครงการสำเร็จรูปเพื่อแก้ปัญหาที่พบข้างต้นหาคำโครงการ ได้แก่ โครงการให้ความรู้บุคลากรภายในโรงเรียน โครงการปฐมนิเทศผู้ปกครองนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา โครงการส่งต่อและประสานงานกับนักวิชาชีพ โครงการงานประจำเดือน โครงการผู้ปกครองอาสา และโครงการแก้ปัญหาพฤติกรรมและการเรียนรู้

วิวรรณ ศรีกุศลานุกุล (บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2537 ; อ้างอิงมาจาก วิวรรณ ศรีกุศลานุกุล. 2537 : 92 – 93) ผลของการจัดกิจกรรมตามแนวคิด นีโอฮิวแมนนิส ที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเอง ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการจัดกิจกรรมตามแนวคิด นีโอฮิวแมนนิส ที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองในด้าน 1) การกล้าแสดงออกต่อหน้าผู้อื่น 2) การเป็นตัวของตัวเอง 3) การปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พิเศษ ปีการศึกษา 2537 ของโรงเรียนวัดหนัง จำนวน 10 คน

ผู้วิจัยดำเนินการทดลอง โดยการนำแผนการจัดกิจกรรมตามแนวคิด นีโอฮิวแมนนิส ไปสอนนักเรียนเป็นเวลา 10 สัปดาห์ และสังเกตพฤติกรรมความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียน ด้วยแบบสังเกต และประเมินพฤติกรรมนักเรียนทุก 2 สัปดาห์ รวม 6 ครั้ง เมื่อครบกำหนดการทดลอง รวบรวมคะแนนพฤติกรรมความเชื่อมั่นในตนเองของนักเรียนมาวิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้โปรแกรม MINITAB

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา มีความเชื่อมั่นในตนเองด้านการกล้าแสดงออกต่อหน้าผู้อื่น ด้านการเป็นตัวของตัวเอง ด้านการปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อม และผลรวมทั้งสามด้านสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 และความเชื่อมั่นในตนเองทุกด้านสูงขึ้นตามลำดับจำนวนครั้งของการจัดกิจกรรม ตามแนวคิด นีโอฮิวแมนนิส

ทัศนีย์ จันทะไทยเอก (บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2539 ; อ้างอิงมาจาก ทัศนีย์ จันทะไทยเอก. 2539 : 191 – 192) การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่เรียนเสริมด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนที่มีรูปแบบต่างกัน

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่ใช้การเรียนเสริมด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะและแบบเกม กลุ่มตัวอย่างประชากรได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ของโรงเรียนเศรษฐเสถียร ที่ศึกษาในภาคการศึกษาที่ 1 ปีการศึกษา 2539 จำนวน 30 คน เครื่องมือที่ใช้คือ บทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะและแบบเกม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าสถิติ t-test

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า

1. ผู้เรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เมื่อเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะและแบบเกมแล้ว ปรากฏว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น โดยพิจารณาจากคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากแบบทดสอบหลังเรียนว่า มีความแตกต่างกับคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

2. ผู้เรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เมื่อเรียนด้วยบทเรียนคอมพิวเตอร์ช่วยสอนแบบฝึกทักษะและแบบเกมแล้ว ปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากคะแนนแบบทดสอบหลังเรียนของผู้เรียนทั้งสองกลุ่มนี้ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จิราพร โคมยงค์ (บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2537 ; อ้างอิงมาจาก จิราพร โคมยงค์. 2537 : 98) การศึกษาสมรรถภาพทางกายของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ในกรุงเทพมหานคร

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและเปรียบเทียบสมรรถภาพทางกายของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ในกรุงเทพมหานคร ระหว่างเพศชายกับเพศหญิง และระหว่างกลุ่มอายุของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ในกรุงเทพมหานคร โดยใช้แบบทดสอบสมรรถภาพทางกายสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาขั้นเล็กน้อยและขั้นปานกลางของ เฟธ กลุ่มประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนชายและนักเรียนหญิงที่มีอายุระหว่าง 9 – 20 ปี มีระดับเชาวน์ปัญญา 50 – 70 ในโรงเรียนที่จัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาในกรุงเทพมหานคร จำนวน 503 คน นำข้อมูลมาวิเคราะห์โดยหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบค่าที และวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียว และทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยโดยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe')

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ในกรุงเทพมหานคร โดยส่วนรวมมีสมรรถภาพทางกายอยู่ในระดับต่ำ
2. สมรรถภาพทางกายของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระหว่างเพศชายกับเพศหญิง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ทุกรายการทดสอบ ยกเว้นรายการทดสอบการทรงตัวแบบอยู่กับที่ ที่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. สมรรถภาพทางกายของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ระหว่างกลุ่มอายุ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พัชรี เฉลยกุล (บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2535 ; อ้างอิงมาจาก พัทรี เฉลยกุล. 2535 : 95 – 96) สภาพปัญหาของการจัดการศึกษาเด็กก่อนวัยเรียน ในสถาบันสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา

การวิจัยครั้งนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาสภาพและปัญหาของการจัดการศึกษาเด็กก่อนวัยเรียนในสถาบันสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา กลุ่มตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย ผู้บริหารสถาบัน 20 คน ครูผู้สอนเด็กก่อนวัยเรียน 110 คน รวมทั้ง

หมด 130 คน งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยเชิงสำรวจ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมีสองชนิด คือ แบบสอบถาม และแบบสังเกต แบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบตรวจสอบแบบปลายเปิด แบบจัดอันดับ แบบประเมินค่า และแบบเติมคำ ส่วนแบบสังเกตมีลักษณะเป็นการสำรวจรายการวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าเฉลี่ย ค่าร้อยละ และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า สถาบันสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ส่วนมากเป็นโรงพยาบาล และโรงเรียน มีเส้นทางคมนาคมสะดวก โดยผู้บริหารมีนโยบายเรื่องการส่งเสริมพัฒนาการ ป้องกันการเกิดภาวะปัญญาอ่อน บุคลากรส่วนมากที่ฝึกอบรมดูแลเด็กมาจากหลายสาขาวิชาชีพ หลักสูตรที่ใช้สอนเด็กเพื่อพัฒนาด้านร่างกาย สติปัญญา สังคม อารมณ์ และจิตใจ อุปกรณ์ที่ใช้มีมาก เหมาะสมกับสภาพและวัยของเด็ก

ในด้านการจัดการศึกษา ครูผู้สอนจะฝึกการเตรียมความพร้อมให้แก่เด็กโดยแนวการสอนที่ใช้ มุ่งสอนเด็กเป็นรายบุคคลมากกว่ารายกลุ่ม สื่อที่ใช้มีหลายชนิดที่มีความคงทน ไม่มีอันตราย การวัดและประเมินผลกระทำทุก 6 เดือน โดยการสังเกตพฤติกรรมของเด็ก ครูส่วนมากไม่ได้จบด้านการศึกษาศาการศึกษาศาพิเศษ แต่มีความพอใจที่จะทำงานอยู่ในสถาบันจนเกษียณอายุราชการ

สิ่งที่ผู้บริหารและครูผู้สอนมีความเห็นตรงกันว่ามีปัญหาน้อย คือ การขาดทักษะความรู้ในการประเมินผล ขาดตำรา ขาดเอกสาร และแหล่งที่จะศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับเด็ก ห้องที่เด็กทำกิจกรรมและจำนวนบุคลากรมีไม่เพียงพอ ส่วนสมมติในการเรียนของเด็กมีช่วงความสนใจสั้นนั้น ผู้บริหารเห็นว่าเป็นปัญหาน้อย แต่ครูผู้สอนเห็นว่าเป็นปัญหามาก

สุณีย์ บรรจง (บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. 2535 ; อ้างอิงมาจาก สุณีย์ บรรจง. 2535 : 98) การศึกษาการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองของเด็กก่อนวัยเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่มารับบริการจากหน่วยงานทางการศึกษาและฟื้นฟูสมรรถภาพในกรุงเทพมหานคร

การวิจัยนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครองของเด็กวัยก่อนเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ที่มารับบริการจากหน่วยงานทางการศึกษาและฟื้นฟูสมรรถภาพในกรุงเทพมหานคร ด้านความรู้ การปฏิบัติ ปัญหาและความต้องการ ตัวอย่างและประชากร เป็นผู้ปกครองของเด็กวัยก่อนเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ที่นำเด็กมารับบริการจากหน่วยงานทางการศึกษาและฟื้นฟูสมรรถภาพในกรุงเทพมหานคร จำนวน 50 คน ได้จากการสุ่มตัวอย่างอย่างง่าย จากประชากรจำนวน 204 คน ผู้วิจัยเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์ และสังเกตสภาพแวดล้อมทางบ้านและพฤติกรรมการปฏิบัติต่อเด็กที่เป็นตัวอย่าง

ของแต่ละครอบครัว จากนั้นจึงนำข้อมูลเชิงปริมาณมาแจกแจงความถี่ และหาค่าร้อยละในประเด็นต่าง ๆ ที่ค้นพบและสรุปข้อมูลที่เป็นรายละเอียดต่าง ๆ ในเชิงบรรยาย แล้วนำเสนอผลการวิจัยเป็น 2 ตอน ตอนที่ 1 ผลการวิจัยแต่ละด้าน : ผลการวิจัยจากการสัมภาษณ์ ผลการวิจัยการสังเกตและสรุปผลการวิจัยเชิงบรรยาย และตอนที่ 2 สรุปภาพรวมผลการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่า ผู้ปกครองของเด็กก่อนวัยเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่มารับบริการจากหน่วยงานทางการศึกษาและฟื้นฟูในกรุงเทพมหานคร ส่วนใหญ่มีความรู้ถูกต้องเกี่ยวกับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา มีการปฏิบัติในการอบรมเลี้ยงดูอย่างเหมาะสม สำหรับปัญหาในเรื่องต่าง ๆ ผู้ปกครองส่วนใหญ่ระบุว่าไม่มีปัญหา ยกเว้นในเรื่องความรู้ ผู้ปกครองระบุว่า ได้รับความรู้ไม่เพียงพอ และต้องการความรู้ในเรื่องการส่งเสริมและกระตุ้นพัฒนาการ การฝึกพูด การฝึกให้ช่วยตนเอง ลักษณะและพฤติกรรมของเด็กก่อนวัยเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา การเรียนร่วมกับเด็กปกติ และการอบรมเลี้ยงดู ส่วนความต้องการ ผู้ปกครองส่วนใหญ่ระบุว่า ไม่ต้องการความช่วยเหลือ ยกเว้นในเรื่องการมีคนดูแลเด็ก และการให้เด็กของตนได้เข้าเรียนร่วมกับเด็กปกติ

งานวิจัยต่างประเทศ

ผู้วิจัยได้รวบรวมงานวิจัยต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาระหว่างเด็กพิเศษที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษาได้ดังนี้

แวน เดน ฮอร์สท์ (Van Den Horst. 1971 : 398 – 414) ได้ทำการศึกษาค้นคว้าเด็กหูตึงที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ และเด็กหูตึงที่เรียนอยู่ในโรงเรียนเฉพาะ จำนวน 236 คน เด็กทั้งสองกลุ่มนี้มีระดับสติปัญญา อายุ ระดับชั้นเรียน และระดับการได้ยินเท่ากัน ผลการศึกษพบว่า เด็กหูตึงที่เรียนร่วมกับเด็กปกติได้รับประโยชน์ทางด้านวิชาการเป็นอย่างดี โดยทำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ใช้ภาษา (verbal achievement) ได้ดีกว่าเด็กหูตึงที่เรียนอยู่ในโรงเรียนเฉพาะ แต่มีเด็กหูตึงที่เรียนร่วมกับเด็กปกติถึงร้อยละ 32 ที่มีปัญหาในด้านการปรับตัว สำหรับ ริช และคนอื่น ๆ (Reich and others. 1977 : 534 – 543) ได้ทำการศึกษาค้นคว้าเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับเด็กปกติ จำนวน 195 คน ในระดับประถมและระดับมัธยมพบว่า เด็กเหล่านี้ได้รับประโยชน์ในการพัฒนาทางวิชาการ แต่ขณะเดียวกันเด็กเหล่านี้ก็ประสบปัญหาทางบุคลิกภาพและการปรับตัว ขณะเดียวกัน ออสติน (Austin. 1985 : 3110 - A) ได้ทำการศึกษาค้นคว้าทัศนคติของผู้ปกครองที่มีต่อการเรียนร่วมของเด็กวัยก่อนเรียน ในมลรัฐแคลิฟอร์เนีย และพบว่า ผู้ปกครองเด็กมีความเห็นว่า ตนมีบทบาทที่สำคัญในการจัดโปรแกรม

การศึกษาสำหรับบุตรของตน ผู้ปกครองมีความพอใจในโครงการจัดการศึกษาที่ให้เด็กวัยก่อนเรียนเรียนร่วมกับเด็กปกติ และมีความเห็นว่า การจัดการศึกษาสำหรับเด็กก่อนวัยเรียนอาศัยเด็กเป็นศูนย์กลาง ผู้ปกครองเด็กยังไม่คุ้นเคยกับศัพท์ทางวิชาการศึกษาพิเศษ และมีความเห็นว่าเด็กของตนมีพัฒนาการมากขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านทักษะต่าง ๆ เมื่อพิจารณาโดยส่วนรวมแล้วผู้ปกครองมีความพึงพอใจในโครงการเรียนร่วม และ ทัฟส์ (Tufts. 1985 : 3116 - A) ได้ทำการศึกษาทัศนคติของครูการศึกษาพิเศษ ครูที่สอนเด็กปกติ ผู้บริหารโรงเรียน ผู้ปกครองเด็กปกติ และผู้ปกครองเด็กพิเศษ ที่มีต่อการเรียนร่วมระหว่างเด็กที่มีปัญหาทางภาษากับเด็กปกติที่กำลังเรียนอยู่ในชั้นอนุบาลถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในเขตเมืองลอสแอนเจลิส แคลิฟอร์เนีย การศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง 5 กลุ่มดังกล่าว แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อแยกตามเพศ พบว่า เพศชายและเพศหญิงมีทัศนคติต่อการเรียนร่วมไม่แตกต่างกัน อายุของกลุ่มตัวอย่างเป็นตัวแปรที่สำคัญที่ทำให้ทัศนคติของบุคคลดังกล่าวแตกต่างกัน ระดับการศึกษาและประสบการณ์ในการทำงานไม่ใช่ตัวแปรที่สำคัญที่ทำให้ทัศนคติต่อการเรียนร่วมแตกต่างกัน

ในการเรียนการสอนเด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้นั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่ครูผู้สอนจะต้องจัดบทเรียนให้ง่ายและแยกแยะบทเรียนให้เป็นขั้นตอน และจัดลำดับจากง่ายไปหายาก แล้วให้เด็กเรียนทีละขั้น จากบทเรียนที่ยากกลายเป็นบทเรียนที่ง่าย และให้เวลาเด็กในการเรียนรู้อย่างเพียงพอ จากการวิจัยของ เบคแมน และเวลเลอร์ (Beckman and Weller. 1990 : 26 – 29) พบว่า การจัดบทเรียนในลักษณะดังกล่าวนี้ทำให้เด็กมีปัญหาในการเรียนรู้ได้ดีขึ้น มีทักษะในการค้นหาความรู้ และสรุปความได้ดีขึ้น อันเป็นผลให้เด็กมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น ซึ่งการค้นหาที่มีปัญหาในการเรียนรู้ควรกระทำให้เร็วที่สุด ถ้าค้นพบเด็กเมื่ออายุยังเด็กจะเป็นผลดี เพราะครูสามารถช่วยเด็กได้ทันเวลาที่ ทำนองเดียวกัน ไตโร และคนอื่น ๆ (Toro and others. 1990 : 115 – 120) ได้ทำการศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมของเด็กที่มีในการเรียนรู้กับพฤติกรรมของเด็กปกติ จำนวนประเภทละ 86 คน รวม 2 ประเภท 172 คน และสรุปว่า เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้มักมีปัญหาในการปรับตัวเข้ากับเพื่อนและผู้อื่น กล่าวคือ ไม่สามารถปรับตัวเข้ากับผู้อื่นได้ดีนัก นอกจากนี้ยังแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมในห้องเรียน ไม่เป็นที่ยอมรับของครูและเพื่อนนักเรียนปกติ ตลอดจนมีปัญหาเกี่ยวกับพ่อแม่ผู้ปกครองที่บ้าน นอกจากนี้แบเกอร์ (Baker. 1991 : 515 – 526) ได้ทำการสำรวจความคิดเห็นของครู ผู้ปกครอง และนักเรียน ในสหรัฐอเมริกา เกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กที่มีปัญหา ตลอดจนสังเกตพฤติกรรมการเรียนการสอนในโรงเรียนระดับประถมศึกษา ในสหรัฐอเมริกา สรุปว่า การเรียน

การสอนที่ดำเนินไปในโรงเรียนปกติทั่วไปไม่สามารถสนองความต้องการแตกต่างออกไปจากที่เคยจัดกันมา เพื่อให้เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้สามารถเรียนรู้ได้

จากเอกสารและงานวิจัยที่กล่าวมา พอสรุปได้ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้เด็กพิเศษหรือผิดปกติได้เรียนร่วมกับเด็กปกติ ต้องคำนึงถึงความสามารถและยึดความต้องการของเด็กเป็นสำคัญ เพื่อให้เขาสามารถพัฒนาตนเองได้ถูกทาง ตลอดจนเป็นการเตรียมเด็กพิเศษให้สามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้ อย่างไรก็ตาม การจัดการเรียนร่วมให้เด็กพิเศษได้เรียนร่วมกับเด็กปกติจะประสบผลสำเร็จหรือไม่ขึ้นขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายประการคือ องค์ประกอบด้านความสามารถทางภาษา ระดับสติปัญญา การมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง ครูผู้สอน และตัวของนักเรียนที่มีความบกพร่องในด้านต่าง ๆ

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าความคิดเห็นของข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา เกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ ในบทนี้ ผู้วิจัยจะกล่าวถึง ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล วิธีสร้างเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล และสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ตามลำดับ

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ศึกษาค้นคว้า คือ ข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา ที่ปฏิบัติหน้าที่สอน และได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่เป็นครูประจำชั้น ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีเด็กพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติ สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ ในปีการศึกษา 2542 จำนวน 3,270 คน กำหนดกลุ่มตัวอย่างตามตารางเทียบสัดส่วนของ เครจซี่ และมอร์แกน (Krejcie and Morgan. 1970 : 608) ได้กลุ่มตัวอย่าง 344 คน แล้วสุ่มแบบแบ่งชั้น (stratified random sampling) จำแนกตามตัวแปร และทำการสุ่มโดยวิธีการสุ่มแบบง่าย (simple random sampling) โดยใช้วิธีจับสลาก

ตาราง 2 แสดงจำนวนประชากร จำแนกตามประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน และประสบการณ์ด้านการอบรม ของข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการศึกษา จังหวัดศรีสะเกษ

ประสบการณ์ด้านการอบรม ประสบการณ์	ประชากร			กลุ่มตัวอย่าง		
	ผ่าน การอบรม	ไม่ผ่าน การอบรม	รวม	ผ่าน การอบรม	ไม่ผ่าน การอบรม	รวม
ต่ำกว่า 5 ปี	575	690	1,265	60	73	133
ตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป	915	1,090	2,005	96	115	211
รวม	1,490	1,780	3,270	156	188	344

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยอาศัยแนวคิดจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แบ่งเป็น 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับประสบการณ์ในการปฏิบัติงานและประสบการณ์ด้านการอบรม มีลักษณะเป็นแบบสำรวจรายการ (check-list)

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นในด้านการจัดการเรียนการสอนของข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา เกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ ในห้าด้าน ได้แก่ การเตรียมความพร้อมของบุคลากร อาคารสถานที่ สื่อวัสดุอุปกรณ์และเอกสารที่เกี่ยวข้อง การจัดการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผล ว่ามีความคิดเห็นในแต่ละด้านอยู่ในระดับใด ให้ประเมินผลความคิดเห็นตามมาตราส่วนประมาณค่า (rating scale) แบ่งเป็นห้าระดับ เรียงจากมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด โดยมีคำถามจำนวน 45 ข้อ

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามปลายเปิด สำหรับผู้ตอบแบบสอบถามได้ให้ข้อเสนอแนะแนวทางในการแก้ไข ปรับปรุงกระบวนการดำเนินงานในด้านการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียน

วิธีสร้างเครื่องมือ

ในการสร้างเครื่องมือ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ แล้วพิจารณาส่งเป็นข้อคำถามขึ้น จำนวน 50 ข้อ
2. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเสนอคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์เพื่อตรวจสอบความถูกต้อง และเพื่อแนะนำให้ปรับปรุงแก้ไข
3. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วให้ผู้ทรงคุณวุฒีสามท่าน คือ นายประทีป แสงเปี่ยมสุข นายธานี ยิ่งวัฒนา และนายประจวบ หนูเลี้ยง ตรวจสอบความถูกต้อง เหมาะสม และเพื่อแนะนำให้ปรับปรุงแก้ไขอีกครั้งหนึ่ง
4. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขครั้งสุดท้ายไปทดลองใช้ (try-out) กับข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา ที่มีใช้กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยครั้งนี้ จำนวน 30 คน พร้อมหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยใช้สูตรการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของ ครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) ได้ค่าความเชื่อมั่น .9632
5. นำแบบสอบถามที่ผ่านการทดลองและแก้ไขเหลือแบบสอบถามจำนวน 45 ข้อ แล้วเสนอคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์เป็นครั้งสุดท้าย และจัดทำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ เพื่อนำไปใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยต่อไป

วิธีดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ขอนหนังสือแนะนำตัวผู้วิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยทักษิณ ถึง ผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ เพื่อขอความร่วมมือให้ข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถาม
2. ส่งแบบสอบถามพร้อมหนังสือแนะนำตัวไปยังหัวหน้าการประถมศึกษาอำเภอ เพื่อส่งไปยังโรงเรียนที่มีผู้ตอบแบบสอบถาม
3. รวบรวมแบบสอบถามที่ได้รับคืน ตรวจสอบและคัดเลือกเฉพาะฉบับที่สมบูรณ์ มาดำเนินการตามขั้นตอนของการวิจัยต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอนดังนี้

1. ข้อมูลจากแบบสอบถามตอนที่ 1 สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม นำมาจัดหมวดหมู่ตามตัวแปรอิสระ ได้แก่ ประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน และประสบการณ์ด้านการอบรม แล้วหาค่าร้อยละ

2. ข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามตอนที่ 2 เกี่ยวกับระดับความคิดเห็นในด้านการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียน ว่ามีความคิดเห็นอยู่ในระดับใด ได้กำหนดคะแนนเป็นสัดส่วนประมาณค่า ตามเกณฑ์ดังนี้

5 หมายถึง เห็นด้วยอยู่ในระดับ มากที่สุด

4 หมายถึง เห็นด้วยอยู่ในระดับ มาก

3 หมายถึง เห็นด้วยอยู่ในระดับ ปานกลาง

2 หมายถึง เห็นด้วยอยู่ในระดับ น้อย

1 หมายถึง เห็นด้วยอยู่ในระดับ น้อยที่สุด

3. คำนวณหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) รายข้อและรายองค์ประกอบมาเทียบกับเกณฑ์การประเมินความคิดเห็นของ เบสต์ (Best. 1977 : 174) ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 3.6668 – 5.0000 หมายถึง เห็นด้วยอยู่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 2.3334 – 3.6667 หมายถึง เห็นด้วยอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 1.0000 – 2.3333 หมายถึง เห็นด้วยอยู่ในระดับน้อย

4. คำนวณหาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) เพื่อหาความกระจายของข้อมูล

5. นำข้อมูลไปทดสอบสมมติฐาน เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ สังกัดสำนักงานการศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ ตามตัวแปรอิสระ ได้แก่ ประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน และประสบการณ์ด้านการอบรม โดยใช้ค่าที (t-test)

6. นำข้อมูลจากแบบสอบถามตอนที่ 3 มาจัดลำดับความถี่ของข้อเสนอแนะเพื่อใช้ประกอบการอภิปรายผล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้คอมพิวเตอร์วิเคราะห์ข้อมูล โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC⁺ (statistical package for the social sciences / personal - plus) เพื่อหาค่าสถิติต่อไปนี้

1. ค่าร้อยละ (percentage)
2. ค่าเฉลี่ย (mean)
3. ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation)
4. ค่าที (t-test)
5. ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (alpha-coefficient)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการศึกษาความคิดเห็นของข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา เกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ สังกัดสำนักงานการศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ ได้เสนอตามลำดับคือ สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล และผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษานี้ ได้กำหนดสัญลักษณ์เพื่อใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

N	แทน ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง (sample size)
$\bar{X}$	แทน ค่าเฉลี่ย (mean)
SD	แทน ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation)
t	แทน ค่าสถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน (t-distribution)
P	แทน ความน่าจะเป็น (probability)

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล แยกเป็น 4 ตอน ตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับแบบสอบถามและกลุ่มตัวอย่าง ตามตัวแปรประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน และประสบการณ์ด้านการอบรม

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับระดับความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ ของข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ

ตอนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ ของข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ ตามตัวแปรประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน และประสบการณ์ด้านการอบรม

ตอนที่ 4 ข้อมูลเกี่ยวกับข้อเสนอแนะในการปรับปรุงการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ ของข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับแบบสอบถามและสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามที่เป็นข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ ตามตัวแปรประสพการณ์ในการปฏิบัติงาน และประสพการณ์ด้านการอบรม ตามตาราง 3 และตาราง 4

ตาราง 3 แสดงข้อมูลเกี่ยวกับแบบสอบถาม

กลุ่มตัวอย่าง	จำนวนแบบสอบถาม				
	ส่งไป	รับคืน	ร้อยละ	สมบูรณ์	ร้อยละ
ข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา					
สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา					
จังหวัดศรีสะเกษ	344	344	100	344	100
รวม	344	344	100	344	100

จากตาราง 3 แสดงว่า แบบสอบถามที่ส่งไปให้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ จำนวน 344 ชุด ได้รับคืน 344 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100 เป็นแบบสอบถามที่สมบูรณ์ จำนวน 344 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100

ตาราง 4 แสดงข้อมูลสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถามที่เป็นข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ จำแนกตามตัวแปรประสพการณ์ในการปฏิบัติงาน และประสพการณ์ด้านการอบรม

สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม	จำนวน	ร้อยละ
ประสพการณ์ในการปฏิบัติงาน		
ต่ำกว่า 5 ปี	133	38.70
ตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป	211	61.30
รวม	344	100
ประสพการณ์ด้านการอบรม		
ผ่านการอบรม	156	45.30
ไม่ผ่านการอบรม	188	54.70
รวม	344	100

จากตาราง 4 แสดงว่า ข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ มีประสพการณ์ในการปฏิบัติงาน ต่ำกว่า 5 ปี จำนวน 133 คน คิดเป็นร้อยละ 38.70 ข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา ที่มีประสพการณ์ในการปฏิบัติงานตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป จำนวน 211 คน คิดเป็นร้อยละ 61.30 ข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา ที่ผ่านประสพการณ์ด้านการอบรม มีจำนวน 156 คน คิดเป็นร้อยละ 45.30 ข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษาที่ไม่ผ่านประสพการณ์ด้านการอบรม มีจำนวน 188 คน คิดเป็นร้อยละ 54.70

ตอนที่ 2 ข้อมูลเกี่ยวกับระดับความคิดเห็นของข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา เกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด ศรีสะเกษ ตามตาราง 5

ตาราง 5 แสดงค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และระดับความคิดเห็น ของข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา เกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ

ข้อที่	องค์ประกอบความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ	$\bar{X}$	SD	ระดับความคิดเห็น
1.	การเตรียมความพร้อมของบุคลากร	4.2610	.5096	มาก
2.	อาคารสถานที่	3.9639	.8062	มาก
3.	สื่อวัสดุอุปกรณ์และเอกสารที่เกี่ยวข้อง	4.2842	.5127	มาก
4.	การจัดการเรียนการสอน	4.4489	.4693	มาก
5.	การวัดและประเมินผล	4.0792	.5702	มาก
	รวม	4.2181	.4639	มาก

จากตาราง 5 แสดงว่า ความคิดเห็นของข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ เกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ โดยภาพรวมและรายองค์ประกอบอยู่ในระดับมาก

ตอนที่ 3 ข้อมูลเกี่ยวกับการเปรียบเทียบความคิดเห็นของข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ เกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษ กับเด็กปกติ ตามตัวแปรประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน และประสบการณ์ด้านการอบรม ดังตาราง 6 และ 7

ตาราง 6 แสดงผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ เกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ ตามตัวแปรประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน

ที่	องค์ประกอบความคิดเห็น เกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วม เด็กพิเศษกับเด็กปกติ	ประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน				t	P
		ต่ำกว่า 5 ปี		ตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป			
		N = 133		N = 211			
		$\bar{X}$	SD	$\bar{X}$	SD		
1.	การเตรียมความพร้อมของบุคลากร	4.2789	.4819	4.2512	.5271	.490	.624
2.	อาคารสถานที่	4.0183	.8170	3.9296	.7995	.993	.321
3.	สื่อวัสดุอุปกรณ์และเอกสารที่เกี่ยวข้อง	4.2888	.4969	4.2812	.5235	.135	.893
4.	การจัดการเรียนการสอน	4.4468	.4947	4.4502	.4538	-.065	.948
5.	การวัดและประเมินผล	4.0602	.5594	4.0912	.5780	-.492	.623
	รวม	4.2282	.4503	4.2117	.4733	.322	.748

จากตาราง 6 แสดงว่า ความคิดเห็นของข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ เกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ ที่มีประสบการณ์ในการปฏิบัติงานแตกต่างกัน โดยภาพรวมและรายองค์ประกอบไม่แตกต่างกัน

ตาราง 7 แสดงผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ เกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ ตามตัวแปรประสบการณ์ด้านการอบรม

ที่	องค์ประกอบความคิดเห็น เกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วม เด็กพิเศษกับเด็กปกติ	ประสบการณ์ด้านการอบรม				t	P
		ผ่านการอบรม		ไม่ผ่านการอบรม			
		N = 156		N = 188			
		$\overline{X}$	SD	$\overline{X}$	SD		
1.	การเตรียมความพร้อมของบุคลากร	4.3159	.4647	4.2171	.5411	1.795	.074
2.	อาคารสถานที่	3.9789	.7996	3.9514	.8137	.315	.753
3.	สื่อวัสดุอุปกรณ์และเอกสารที่เกี่ยวข้อง	4.3216	.4581	4.2531	.5531	1.234	.218
4.	การจัดการเรียนการสอน	4.4780	.4705	4.4248	.4682	1.048	.295
5.	การวัดและประเมินผล	4.0793	.5607	4.0791	.5795	.003	.997
	รวม	4.2481	.4459	4.1931	.4782	1.095	.274

จากตาราง 7 แสดงว่า ข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ ที่มีประสบการณ์ในการอบรมต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ โดยภาพรวมและรายองค์ประกอบไม่แตกต่างกัน

ตอนที่ 4 ข้อมูลเกี่ยวกับข้อเสนอแนะการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนเด็กพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติ ของข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการศึกษา ประถมศึกษา จังหวัดศรีสะเกษ ตามตาราง 8

ตาราง 8 ข้อเสนอแนะในการปรับปรุงการจัดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนเด็กพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติ ของข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการศึกษา ประถมศึกษา จังหวัดศรีสะเกษ

ลำดับที่	ข้อเสนอแนะ	ความถี่
<u>การเตรียมความพร้อมของบุคลากร</u>		
1.	ควรมีการอบรมบุคลากรเป็นกรณีพิเศษและมีค่าตอบแทนที่เหมาะสม ภาระงาน	35
2.	ควรให้ครูที่มีความรู้เฉพาะทางด้านเด็กพิเศษรับผิดชอบในการจัด กิจกรรมการเรียนรู้การสอน	20
3.	ควรมีการอบรมครูที่สอนเด็กพิเศษอย่างน้อยปีละ 2 ครั้ง	22
4.	ให้ครูรับผิดชอบโดยตรงเพียงด้านใดด้านหนึ่งระหว่างเด็กปกติกับเด็กพิเศษ	17
5.	ควรมีบุคลากรอย่างเพียงพอและจะต้องเอาใจใส่อย่างจริงจัง	6
6.	จัดอบรมและเข้ากลุ่มอภิปรายเกี่ยวกับเด็กพิเศษเกี่ยวกับการจัด กิจกรรมการเรียนรู้การสอนที่ประสบความสำเร็จ	4
7.	ควรคัดเลือกครูที่มีความพร้อมที่จะสอนด้วยความจริงใจ	2
<u>อาคารสถานที่</u>		
1.	ควรจัดให้มีอาคารสถานที่สำหรับเด็กพิเศษเป็นการเฉพาะ	29
2.	ควรมีการเตรียมความพร้อมด้านสถานที่และมีความเหมาะสม	28
3.	อาคารควรออกแบบให้เด็กพิเศษได้รับความสะดวกสบายหรือปรับในส่วน ที่มีอยู่ให้เหมาะสม	17
4.	ควรจัดให้มีห้องสุขาเป็นการเฉพาะหลังห้องเรียน	12
5.	ควรมีห้องเตรียมความพร้อมของเด็กพิเศษเป็นการเฉพาะ	11
6.	ควรมีสถานที่เรียน ที่ฝึกงานของเด็กพิเศษแต่ละประเภท	9

ตาราง 8 (ต่อ)

ลำดับที่	ข้อเสนอแนะ	ความถี่
7.	ควรมีสถานที่กว้างขวางและมีความปลอดภัย	5
8.	ควรมีครุภัณฑ์ เช่น โต๊ะ เก้าอี้ให้ครบและเหมาะสมสำหรับเด็กพิเศษ	2
9.	ควรจัดให้มีศูนย์เด็กพิเศษอย่างน้อยตำบลละ 1 ศูนย์	2
<u>สื่อ วัสดุอุปกรณ์และเอกสารที่เกี่ยวข้อง</u>		
1.	ควรมีการเตรียมอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับเด็กพิเศษให้พร้อมและเพียงพอ	43
2.	ควรมีการจัดสรรประเภทวัสดุ อุปกรณ์ ตามประเภทของเด็กพิเศษ	41
3.	บุคลากรควรมีความรู้เรื่องสื่อที่ใช้สอนเด็กพิเศษ	9
4.	ควรมีการจัดสรรงบประมาณในการจัดการศึกษาเด็กพิเศษเรียนร่วมเด็กปกติให้เพียงพอ	8
5.	ควรมีการนำเทคโนโลยีที่ทันสมัยมาใช้ในการจัดการศึกษาของเด็กพิเศษ	8
<u>การจัดการเรียนการสอน</u>		
1.	ควรสอนแยกเป็นประเภทตามความพิการ	26
2.	ควรมีครูที่จบการศึกษาพิเศษโดยตรงและจัดให้มีการอบรมสม่ำเสมอ	24
3.	หลักสูตรของเด็กพิเศษควรกำหนดให้เหมาะสมกับสภาพของเด็กและแตกต่างจากหลักสูตรเด็กปกติ	17
4.	ควรมีการจัดเป็นศูนย์การเรียนร่วมในแต่ละกลุ่มโรงเรียน จะทำให้เกิดรูปแบบที่ชัดเจน	12
5.	ควรมีการจัดเตรียมความพร้อมก่อนแล้วจึงให้เรียนร่วมกับเด็กปกติ	9
6.	ควรมีการจัดสอนร่วมกับเด็กปกติเป็นบางรายวิชา	6
<u>การวัดและประเมินผล</u>		
1.	ควรแยกการวัดและประเมินผลระหว่างเด็กพิเศษกับเด็กปกติ	48
2.	การวัดและประเมินผลควรใช้เกณฑ์แตกต่างจากเด็กปกติ	21

ตาราง 8 (ต่อ)

ลำดับที่	ข้อเสนอแนะ	ความถี่
3.	ควรมีการวัดและประเมินผลเป็นบางจุดประสงค์	17
4.	ควรมีเครื่องมือการวัดและประเมินผลที่ได้มาตรฐานจากหน่วยงานหลัก	13

จากตาราง 8 แสดงว่า ข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ เสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ ที่มีความถี่สูงในแต่ละองค์ประกอบ ดังนี้

1. การเตรียมความพร้อมของบุคลากร ควรจัดให้มีบุคลากรที่มีความรู้เฉพาะทางด้านเด็กพิเศษ ตลอดจนควรมีการอบรมบุคลากรเป็นกรณีพิเศษ และมีค่าตอบแทนที่เหมาะสมกับภาระงาน
2. อาคารสถานที่ ควรจัดให้มีอาคารสถานที่สำหรับเด็กพิเศษเป็นการเฉพาะ และมีความพร้อม ตลอดจนมีความเหมาะสมในแต่ละประเภทของเด็กพิเศษ
3. สื่อวัสดุอุปกรณ์และเอกสารที่เกี่ยวข้อง ควรจัดสรรประเภทวัสดุ อุปกรณ์ ตามประเภทของเด็กพิเศษ โดยจัดให้พร้อมและเพียงพอ
4. การจัดการเรียนการสอน ควรมีการจัดหลักสูตรให้มีความเหมาะสมกับสภาพของเด็ก และควรสอนแยกเป็นประเภทตามความพิการ
5. การวัดและประเมินผล ควรแยกการวัดและประเมินผลระหว่างเด็กพิเศษกับเด็กปกติ หรือการวัดและประเมินผลควรใช้เกณฑ์แตกต่างจากเด็กปกติ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การศึกษาความคิดเห็นของข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา เกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ บทนี้กล่าวถึงความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า การวิเคราะห์ข้อมูล สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล การอภิปรายผล ข้อเสนอแนะ และข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป ตามลำดับ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อทราบระดับความคิดเห็นของข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ เกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ เพื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นของข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ เกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ ตามตัวแปรประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน และประสบการณ์ด้านการอบรม และเพื่อทราบข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ ของข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ ที่ปฏิบัติงานในปีการศึกษา 2542 จำนวน 344 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง แบ่งเป็น 3 ตอน ได้แก่ ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามความคิดเห็นของข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ เกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ จำนวน 45 ข้อ ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ ของข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ เมื่อนำ

แบบสอบถามที่สร้างขึ้นเสนอคณะกรรมการควบคุมวิทยานิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงและแก้ไขปรับปรุงแล้ว ได้นำไปทดลองใช้กับประชากรที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน เพื่อตรวจสอบความเชื่อมั่น ได้ค่าความเชื่อมั่น .9632

การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยขอหนังสือแนะนำตัวจากบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยทักษิณ ถึงผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ เพื่อขอความร่วมมือให้ข้าราชการครูตอบแบบสอบถาม โดยส่งไป 344 ชุด ได้รับคืน 344 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100 มีความสมบูรณ์ 344 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีการทางสถิติ โดยใช้คอมพิวเตอร์โปรแกรม SPSS for Windows Version 7.5 ดังนี้

1. หาค่าร้อยละของผู้ตอบแบบสอบถามตามตัวแปรประสบการณ์ของข้าราชการครูในการปฏิบัติงาน และประสบการณ์ด้านการอบรม
2. หาค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน รายข้อ รายองค์ประกอบ และภาพรวม แล้วนำไปเทียบกับเกณฑ์ของ เบสท์
3. เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยความคิดเห็นของข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา เกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ ตามตัวแปรประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน และประสบการณ์ด้านการอบรม โดยใช้ค่าที (t-test)
4. ประมวลข้อเสนอนะในการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ ของข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ โดยจัดลำดับความถี่ของแต่ละองค์ประกอบ เพื่อใช้ประกอบการอภิปรายผล

สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล สรุปได้ดังนี้

1. ข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ โดยภาพรวมและรายองค์ประกอบเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก

2. ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ ของข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ ตามตัวแปรประสบการณ์ในการปฏิบัติงานของข้าราชการครู พบว่า ข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ ที่มีประสบการณ์ในการปฏิบัติงานต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ โดยภาพรวมและรายองค์ประกอบไม่แตกต่างกัน

3. ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ ของข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ ตามตัวแปรประสบการณ์ด้านการอบรมของข้าราชการครู พบว่า ข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ ที่มีประสบการณ์ด้านการอบรมต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ โดยภาพรวมและรายองค์ประกอบไม่แตกต่างกัน

4. ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ ของข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ มีดังนี้

4.1 การเตรียมความพร้อมของบุคลากร ข้าราชการครูเสนอแนะไว้ว่า บุคลากรที่มาจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติจะต้องมีความรู้เฉพาะด้าน โดยเฉพาะควรให้บุคลากรที่จบวิชาเอกทางการศึกษาพิเศษมาทำหน้าที่ในด้านนี้ เพราะถ้าให้ครูที่ไม่มีความรู้ทางด้านการศึกษาพิเศษจะทำให้นโยบายทางด้านนี้ไม่ประสบผลสำเร็จ อีกทั้งยังเพิ่มปัญหาที่จะตามมา นอกจากนี้ ควรมีการเพิ่มค่าตอบแทนให้แก่บุคลากรที่ทำงานด้านการศึกษาพิเศษให้มากกว่าปกติ เพื่อเป็นการสร้างขวัญกำลังใจ และเพื่อความเหมาะสมกับภาระของงานที่รับผิดชอบ

4.2 อาคารสถานที่ ข้าราชการครูเสนอแนะไว้ว่า การสร้างอาคารสถานที่ควรมีการสร้างในรูปแบบที่เอื้อต่อเด็กพิเศษ โดยไม่ต้องมีการก่อสร้างใหม่ เพียงแต่ปรับรูปแบบของอาคารเดิมที่มีอยู่ให้สามารถใช้งานได้ และอาคารก็ควรมีเพียงพอ เพื่อให้การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนทำได้สะดวกขึ้น

4.3 สื่อ วัสดุอุปกรณ์และเอกสารที่เกี่ยวข้อง ข้าราชการครูเสนอแนะไว้ว่า การจัดสรรสื่อวัสดุอุปกรณ์และเอกสารที่เกี่ยวข้องควรจัดแยกตามประเภทความพิการของเด็ก และเป็นสื่อที่ทันสมัย ตลอดจนควรจัดสรรให้เพียงพอ

4.4 การจัดการเรียนการสอน ข้าราชการครูเสนอแนะไว้ว่า การจัดหลักสูตรควรจัดให้เหมาะสมกับสภาพของเด็ก หรือแยกหลักสูตรเป็นหลักสูตรของเด็กพิการโดยเฉพาะ และควรแยกตามประเภทของความพิการ

4.5 การวัดและประเมินผล ข้าราชการครูเสนอแนะไว้ว่า การวัดและประเมินควรแยกระหว่างเด็กพิเศษกับเด็กปกติ เพราะความสามารถของเด็กไม่เท่ากัน จะเป็นการสร้างความกดดันให้กับเด็ก ซึ่งจะส่งผลถึงพัฒนาการของเด็กในโอกาสต่อไป

อภิปรายผล

ผลการวิจัยมีประเด็นที่นำมาอภิปรายดังต่อไปนี้

1. ความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ ของข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ โดยภาพรวมและรายด้านการเตรียมความพร้อมของบุคลากร อาคารสถานที่ สื่อวัสดุอุปกรณ์และเอกสารที่เกี่ยวข้อง การจัดการเรียนการสอน การวัดและประเมินผล เห็นด้วยอยู่ในระดับมาก ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของ สำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร (2529 : 49) ที่ศึกษาพบว่า มีผู้บริหารที่เต็มใจจะจัดการศึกษาแบบเรียนร่วมอยู่เป็นจำนวนมาก (ร้อยละ 59.58)

ผลการวิจัยปรากฏเช่นนี้ น่าจะเป็นเพราะว่า ข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา คิดว่าการเรียนร่วมของเด็กพิการในโรงเรียนปกติ เป็นการจัดการการศึกษาที่เหมาะสมและให้ความเสมอภาคแก่เด็กที่มีลักษณะพิเศษหรือผิดปกติทางร่างกาย สติปัญญาหรือจิตใจ มีโอกาสได้เรียนมากที่สุด ดังที่ วิจิตร ระวังวงศ์ (2524 : 18) ได้กล่าวไว้ในวารสารการศึกษาแห่งชาติว่า รัฐพึงจัดและสนับสนุนทางการศึกษา ส่วนในด้านมาตรการได้ระบุไว้ว่า รัฐพึงจัดทุน บัณฑิต หรือวิธีการอื่นช่วยเหลือผู้ยากไร้ ผู้มีความผิดปกติทางร่างกาย จิตใจหรือสังคม และผู้ด้อยโอกาสทางการศึกษา ให้ได้รับการศึกษาตามควรแก่ความสามารถและสติปัญญา หรือดังที่สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2540 : 1 – 9) สรุปว่า ผลการดำเนินงานมีดัชนีชี้วัดหลายประการที่แสดงให้เห็นถึงผลสำเร็จและส่วนที่ยังเป็นปัญหาที่ต้องดำเนินการปรับปรุงแก้ไข ที่สำคัญคือ โอกาสการได้รับการศึกษาของนักเรียนแต่ละระดับการศึกษา ดังนั้น นโยบายของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติในการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ จึงมีความเห็นด้วยอยู่ในระดับมาก

จึงน่าจะทำให้การจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลยิ่งขึ้น หากสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ ดำเนินการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติให้เป็นรูปธรรมมากยิ่งขึ้น โดยจัดอบรมครูทุกคนให้มีความรู้ ความเข้าใจ และเห็นความสำคัญของเด็กพิเศษ ตามที่ ทองคุณ หงส์พันธ์ และคนอื่น ๆ (2540 : 33) กล่าวไว้ว่า เครื่องมือในการพัฒนาคนมีหลายอย่าง แต่เครื่องมือที่ดีที่สุด คือ การอบรม เพราะการศึกษาอบรมสามารถทำให้คนมีความรู้ ความสามารถ มีความเชื่อและศรัทธาในสิ่งที่ปรารถนา และสอดคล้องกับ สมพงษ์ เกษมสิน (2526 : 304) กล่าวไว้ว่า การพัฒนาบุคคลอาจจะทำได้โดยการฝึกอบรม เพื่อเป็นการเพิ่มพูนความรู้และความสามารถในการปฏิบัติงาน จึงเป็นหน้าที่ของหน่วยงานที่รับผิดชอบในการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ จะต้องดำเนินการเพื่อให้เกิดเป็นรูปธรรมที่ชัดเจนต่อไป และความคิดเห็นตามข้อเสนอแนะของข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ ที่เสนอแนะไว้ในแบบสอบถามปลายเปิดที่ว่า ควรคัดเลือกบุคลากรที่มีความรู้ทางด้านการจัดการศึกษาพิเศษโดยตรง เป็นผู้ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน จะทำให้การดำเนินการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น นอกจากนั้นการจัดสรรงบประมาณ วัสดุอุปกรณ์ และเอกสารต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับเด็กพิเศษ ตลอดจนอาคารสถานที่ ควรจัดให้มีอย่างเพียงพอ จะเป็นการเพิ่มประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานจัดกิจกรรมการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติยิ่งขึ้น

2. ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นของข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ เกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติตามตัวแปรประสพการณ์ในการปฏิบัติงาน พบว่า ข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ ที่มีประสพการณ์ในการปฏิบัติงานต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ โดยภาพรวมและรายองค์ประกอบไม่

แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ แต่สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ดวงแข นรัมย์ (2535 : บทคัดย่อ) ที่ศึกษาเรื่อง ความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของครูอาจารย์โรงเรียนอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 3 พบว่า ครูอาจารย์โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 3 ที่มีประสบการณ์ในการทำงานแตกต่างกัน โดยส่วนรวมมีความพึงพอใจในการปฏิบัติงานไม่แตกต่างกัน และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ ชุมพล บุญชู (2529 : 133) ที่ศึกษาเรื่อง ขวัญของครูเอกชนประเภทสามัญศึกษาในจังหวัดนครศรีธรรมราช พบว่า ครูโรงเรียนเอกชนที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกัน มีระดับขวัญไม่แตกต่างกัน และสอดคล้องกับผลงานวิจัยของ เจริญชัย โชติช่วง (2531 : 137) ที่พบว่า ศึกษาในเทศก์อำเภอในภาคใต้ของประเทศไทย ที่มีประสบการณ์ในตำแหน่งต่างกัน มีระดับขวัญโดยส่วนรวมไม่แตกต่างกัน และสอดคล้องกับผลการวิจัยของ บุญเลิศ รัตนปทุมวงศ์ (2541 : 60) ที่พบว่า ครูโรงเรียนเอกชนประเภทสามัญศึกษา ในจังหวัดภูเก็ต ที่มีประสบการณ์ในการทำงานต่างกัน มีความพึงพอใจในการปฏิบัติงานไม่แตกต่างกัน

ผลการวิจัยปรากฏเช่นนี้ น่าจะเป็นเพราะว่า ข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา ที่มีประสบการณ์ในการปฏิบัติงานต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติไม่แตกต่างกัน เพราะการปฏิบัติงานของข้าราชการครูแม้ว่าจะมีประสบการณ์ที่ต่างกันไป แต่เมื่อเข้าปฏิบัติงาน ก็จะได้รับอบรม สัมมนา เพื่อเพิ่มพูนประสิทธิภาพในการทำงาน ดังที่ ธีรศักดิ์ จนวนบรรจง (2533 : 45) ได้กล่าวว่า การศึกษาอบรมเป็นการเพิ่มประสบการณ์อีกทางหนึ่ง มีความจำเป็นต่อการเพิ่มขีดความสามารถในการปฏิบัติงานในหน้าที่ให้มีประสิทธิภาพ เช่นเดียวกับ อุทัย หิรัญโต (2531 : 10) กล่าวว่า การประชุม อบรม เป็นกระบวนการหนึ่งของการบริหารงานบุคคล ซึ่งมีความสำคัญยิ่ง เพราะเป็นกระบวนการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถของบุคคล เพื่อให้การปฏิบัติงานในหน้าที่ของตนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ด้วยเหตุผลดังกล่าวนี้เองที่ทำให้ครูโรงเรียนประถมศึกษาที่มีประสบการณ์ในการปฏิบัติงานแตกต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติไม่แตกต่างกัน

น่าจะเป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ โดยให้มีการแจ้งย้ายนโยบายในการจัดการศึกษา ตลอดจนความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ ให้ข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษาได้รับทราบอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งเป็นการสร้างจิตสำนึกที่ดี และเห็นความสำคัญของการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลต่อไป

3. ผลการเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ ของข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ ตามตัวแปรประสบการณ์ด้านการอบรม พบว่า ข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ ที่มีประสบการณ์ทางด้านการอบรมต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ โดยภาพรวมและรายองค์ประกอบไม่แตกต่างกัน ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมุติฐานที่ตั้งไว้ แต่ไปสอดคล้องกับผลการวิจัยของ บุญส่ง แป้นน้อย (2539 : 97) ที่ศึกษาทัศนะของผู้กำกับลูกเสือ-เนตรนารีที่มีต่อการบริหารกิจกรรมการเรียนการสอนลูกเสือ-เนตรนารีสามัญรุ่นใหญ่ ของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา พบว่า ผู้กำกับลูกเสือ-เนตรนารีที่ผ่านการอบรมวุฒิทางลูกเสือต่างกัน มีทัศนะต่อการบริหารกิจกรรมการเรียนการสอนลูกเสือ-เนตรนารีสามัญรุ่นใหญ่ไม่แตกต่างกัน สอดคล้องกับผลการวิจัยของ ว่าที่ร้อยตรีเสนอ จันทรพิชัย (2541 : 83) ที่ศึกษาความคิดเห็นของ ครูฝึกในสถานประกอบการศูนย์บริการรถยนต์ ที่มีต่อสมรรถภาพด้านการฝึกงานของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) แผนกวิชาช่างยนต์ วิทยาลัยเทคนิคภูเก็ต พบว่า ครูฝึกที่เคยได้รับการฝึกอบรมและไม่เคยได้รับการฝึกอบรมเพิ่มเติมเกี่ยวกับงานในหน้าที่ มีความคิดเห็นต่อสมรรถภาพด้านการฝึกงานของนักศึกษาไม่แตกต่างกัน

ผลการวิจัยปรากฏเช่นนี้ น่าจะเป็นเพราะว่า ข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา เป็นผู้ที่จะต้องรับนโยบายจากหน่วยงานต้นสังกัดมาปฏิบัติ โดยการปฏิบัติจะต้องยึดระเบียบ กฎเกณฑ์ที่ได้กำหนดไว้อย่างละเอียดตามขั้นตอนอยู่แล้ว ข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษาที่ผ่านประสบการณ์ทางด้านการอบรม และไม่ผ่านประสบการณ์ทางด้านการอบรม จึงมีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติไม่แตกต่างกัน ดังที่ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2528 : บทนำ) ได้กล่าวว่า การฝึกอบรมและการพัฒนาด้วยวิธีการต่าง ๆ เพื่อให้มีความรู้ ความเข้าใจ และเกิดทักษะอย่างต่อเนื่อง จะช่วยให้ทุกคนเกิดการเรียนรู้ มีทักษะ มีประสบการณ์ในการรับผิดชอบต่อหน้าที่ได้ผลใกล้เคียงกัน เสริมศักดิ์ วิชาลาภรณ์ (2525 : 126) ได้กล่าวว่า การที่บุคคลได้รับรู้ และมีประสบการณ์จากการประชุม อบรม และสัมมนา ย่อมมีประโยชน์อย่างยิ่งต่อความก้าวหน้าในการปฏิบัติงาน อันจะนำไปสู่ความสำเร็จในการประสานการปฏิบัติ เพื่อยกระดับคุณภาพและมาตรฐานทางวิชาการ ทักษะความสามารถในการปฏิบัติงาน มีกิจนิสัยและการมีมนุษยสัมพันธ์ที่ดีในการทำงานให้สูงขึ้นต่อไป ตัวแปรประสบการณ์ด้านการอบรมที่ต่างกันมิได้เป็นตัวแปรที่กำหนดความคิดเห็นของข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษาเกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติให้มีความคิดเห็นแตกต่างกันแต่อย่างใด

จึงน่าจะเป็นประโยชน์ต่อการบริหารระดับสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ โดยการทำหนดนโยบายและการดำเนินการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ ซึ่งไม่ต้องคำนึงถึงประสบการณ์ด้านการอบรม

ข้อเสนอแนะ

1. ควรกำหนดนโยบายให้ชัดเจน ปฏิบัติอย่างจริงจังและต่อเนื่อง เพื่อให้การปฏิบัติงานเห็นผลเป็นรูปธรรม
2. ควรจัดอบรมบุคลากรให้มีความรู้ความเข้าใจในการจัดการเรียนการสอน
3. ควรจัดอัตรากำลังบุคลากรที่มีความรู้ทางด้านการศึกษาพิเศษให้เพียงพอ
4. ควรจัดสรรงบประมาณด้านอาคารสถานที่ วัสดุอุปกรณ์ให้เพียงพอต่อความต้องการ

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

การประเมินโครงการ การจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กองบรรณธิการ. “เพื่อโอกาสของคนพิการ,” ปฏิรูปการศึกษา. หน้า 5. กรุงเทพฯ :
- สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2542.
- การประถมศึกษากรุงเทพมหานคร, สำนักงาน. รายงานการวิจัย การศึกษาแนวโน้มแห่งความเป็นไปได้ของการจัดโครงการเรียนร่วมในโรงเรียนประถมศึกษา. กรุงเทพฯ :
- สำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร, 2529.
- การประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ, สำนักงาน. การจัดการศึกษาพิเศษรูปแบบเรียนร่วมในโรงเรียนประถมศึกษา. ศรีสะเกษ : สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ, 2542.
- _____. แผนปฏิบัติการประจำปีงบประมาณ 2543. ศรีสะเกษ : สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ, 2542.
- การศึกษาพิเศษ, กอง. โครงการเรียนร่วมภายใต้การจัดการศึกษาพิเศษ. กรุงเทพฯ : กองการศึกษาพิเศษ กระทรวงศึกษาธิการ, 2540.
- คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. กรอบนโยบายและแนวทางจัดทำแผนปฏิบัติการ ปีงบประมาณ 2543. กรุงเทพฯ : กองนโยบายและแผน สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2542.
- _____. การกำกับ ติดตาม นิเทศและประเมินผลการบริหารโรงเรียนประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2530.
- _____. คู่มือการดำเนินงานการศึกษาพิเศษสำหรับศึกษานิเทศก์ ผู้ปฏิบัติงานโครงการพัฒนารูปแบบการจัดการศึกษาพิเศษ สำหรับเด็กพิการร่วมกับเด็กปกติ. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2534 ก.
- _____. คู่มือการดำเนินงานสำหรับโรงเรียนในโครงการขยายโอกาสทางการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ : สำนักงานขยายโอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2536.
- _____. คู่มือการเรียนร่วมระดับประถมศึกษา สำหรับครูผู้สอนเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา. กรุงเทพฯ : กองวิชาการ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2535.

คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน.. คู่มือการเรียนรู้ร่วมระดับประถมศึกษา

สำหรับผู้บริหารโรงเรียน. กรุงเทพฯ : กองวิชาการ สำนักงานคณะกรรมการการ
ประถมศึกษาแห่งชาติ, 2534 ข.

_____. โครงการขยายโอกาสทางการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสังกัด
สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. กรุงเทพฯ : สำนักงานขยาย
โอกาสทางการศึกษาขั้นพื้นฐาน สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ,
2538.

_____. โครงการปรับปรุงประสิทธิภาพการบริหารโรงเรียนประถมศึกษา. กรุงเทพฯ :
ชวนพิมพ์, 2528 ก.

_____. “นโยบายและจุดเน้นการพัฒนาการศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรม ของกระทรวง
ศึกษาธิการ ประจำปีงบประมาณ 2542,” ใน ความรู้เกี่ยวกับนโยบายสำนักงานคณะ
กรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. หน้า 23 – 30. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะ
กรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2541 ข.

_____. นโยบายและจุดเน้นในการดำเนินงาน ปีงบประมาณ 2542 ความรู้เกี่ยวกับนโยบาย
สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. หน้า 9 – 12. กรุงเทพฯ :
สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2541 ก.

_____. ประสิทธิภาพการบริหารโรงเรียนประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชวนพิมพ์,
2528 ข.

_____. แผนพัฒนาการศึกษาระดับที่ 8 พุทธศักราช 2540 – 2544. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์
การศาสนา, 2540.

_____. รายงานการวิจัยทดลองการเรียนรู้ร่วมสำหรับเด็กพิเศษในโรงเรียนประถมศึกษา
กรุงเทพฯ. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2529.

_____. รายงานการวิจัยสภาพการลงทุนด้านการศึกษาพิเศษระดับประถมศึกษาสำหรับเด็ก
พิการ 4 ประเภท. กรุงเทพฯ : กองประเมินผลการศึกษา สำนักงานคณะ
กรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2528 ค.

_____. รายงานสรุปการดำเนินงานโครงการพัฒนารูปแบบการจัดการประถมศึกษา
สำหรับเด็กพิการร่วมกับเด็กปกติ ในแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 6 (พ.ศ.
2530 – 2534). กรุงเทพฯ : งานส่งเสริมการศึกษาพิเศษในระดับประถมศึกษา กอง
วิชาการ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2534 ค.

- คณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. เอกสารประกอบการบรรยายหลักสูตรผู้บริหารสถานศึกษาระดับสูง. กรุงเทพฯ : สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2536.
- เจริญชัย โชติช่วง. ขวัญในการปฏิบัติงานของศึกษานิเทศก์อำเภอ ในจังหวัดภาคใต้. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. สงขลา : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา, 2531. อัดสำเนา.
- ชุมพล บุญชู. ขวัญของครูโรงเรียนเอกชนประเภทสามัญศึกษา ในจังหวัดนครศรีธรรมราช. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. สงขลา : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา, 2529. อัดสำเนา.
- ดวงแข นรงค์ิยา. “การศึกษาความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของครูอาจารย์โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตการศึกษา 3,” ใน รวมบทความอปริญญานิพนธ์ ปี พ.ศ. 2534 – 2537. หน้า 119. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ภาคใต้, ม.ป.ท., ม.ป.ป.
- ทองคุณ หงส์พันธ์ และคนอื่น ๆ. คู่มือการพัฒนาสถานศึกษาด้านอาคารสถานที่ ตามนโยบายปฏิรูปการศึกษา. กรุงเทพฯ : ธนการพิมพ์, 2540.
- ธงชัย สันติวงษ์. องค์การและการบริหาร. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2537.
- ธีรวุฒิ ประทุมพนรัตน์ และคนอื่น ๆ. การบริหารการศึกษา. สงขลา : ภาควิชาการบริหารการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ สงขลา, 2529. อัดสำเนา.
- ธีรศักดิ์ งามบรรจง, พ.ต.ท. ประสิทธิภาพการทำงานของข้าราชการตำรวจชั้นประทวน. กรุงเทพฯ : เอกสารการวิจัยอบรมหลักสูตรผู้กำกับการรุ่นที่ 16 สถาบันพัฒนาข้าราชการตำรวจ, 2533. อัดสำเนา.
- นพพงษ์ บุญจิตราดุลย์. หลักการบริหารการศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์อนงค์ศิลป์, 2525.
- นัยนา เกติวิชัย. รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540. กรุงเทพฯ : พัทักษ์อักษร, 2541.
- บงกช พูลเกษม. การศึกษาสภาพทรัพยากรและปัญหาการดำเนินงานของสำนักงานศึกษาธิการในจังหวัดจันทบุรี. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. ชลบุรี : มหาวิทยาลัยบูรพา, 2534. ถ่ายเอกสาร.
- บังอร ต้นปาน. เอกสารคำสอนวิชา 2182112 การเรียนร่วมของเด็กพิเศษ. กรุงเทพฯ : แสงสุทธิการพิมพ์, 2535.

- บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. รวมบทคัดย่อวิทยานิพนธ์. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2535.
- _____. รวมบทคัดย่อวิทยานิพนธ์. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2537.
- _____. รวมบทคัดย่อวิทยานิพนธ์. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2538.
- _____. รวมบทคัดย่อวิทยานิพนธ์. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.
- บุญเลิศ รัตนปทุมวงศ์. ความพึงพอใจในการปฏิบัติงานของครูโรงเรียนเอกชนประเภทสามัญศึกษา ในจังหวัดภูเก็ต. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. สงขลา : มหาวิทยาลัยทักษิณ, 2541. ถ่ายเอกสาร.
- บุญส่ง เป้นน้อย. ทัศนะของผู้กำกับลูกเสือ-เนตรนารี ที่มีต่อการบริหารกิจกรรมการเรียนการสอนลูกเสือ-เนตรนารีสามัญรุ่นใหญ่ ของโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2539. ถ่ายเอกสาร.
- ประศาสตร์ เปล่งผึ้ง. การจัดรูปงานในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดปทุมธานี เพื่อปรับตัวให้สอดคล้องกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคม. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. ชลบุรี : มหาวิทยาลัยบูรพา, 2535. ถ่ายเอกสาร.
- ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ, สำนักงาน. เอกสารประกอบการศึกษาอบรมบุคลากรในโครงการพัฒนาสำนักงานศึกษาธิการจังหวัด/อำเภอ ปี 2532. กรุงเทพฯ : สำนักงานปลัดกระทรวงศึกษาธิการ, 2532.
- ผดุง อารยะวิญญู. การศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ. กรุงเทพฯ : หจก.บรรณกิจเทรตติ้ง, 2533.
- พนัส หันนาคินทร์. หลักการบริหารโรงเรียน. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช, 2529.
- พวงทอง ไสยวรรณ. การเรียนรู้ร่วม. พิษณุโลก : คณะวิชาครุศาสตร์ วิทยาลัยครูพิษณุโลก พิษณุโลก, 2532.
- ไพฑูรย์ เจริญพันธุ์วงศ์. การบริหารการศึกษา. กรุงเทพฯ : โอ เอส พริ้นติ้ง เฮ้าส์, 2529.
- ราชภัฏสวนดุสิต , สถาบัน. การศึกษาพิเศษ การจัดการศึกษาแบบเรียนร่วม. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏสวนดุสิต, 2537.
- วารี ธีระจิตร. การศึกษาสำหรับเด็กพิเศษ. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2534.

วิจิตร ระวังค์. “นโยบายการจัดการศึกษาสำหรับเด็กพิการ,” วารสารการศึกษาแห่งชาติ.

18 ; 2524.

วิจิตร ศรีสอาน. คู่มือการจัดการเรียนร่วม. นนทบุรี : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2529.

วิชาการ, กรม. วิสัยทัศน์ทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2539.

ศิริอร ชันธหัตถ์. องค์การและการจัดองค์การ. กรุงเทพฯ : อักษรบัณฑิต, 2531.

ศึกษาธิการ , กระทรวง. คู่มือการศึกษาพิเศษ เล่ม 1. กรุงเทพฯ : หน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ, 2525.

สนอง เครือมาก. คู่มือสอบ ผอ.ปจ., ผช.ผอ.ปจ., หน.ปอ./ก., ผช.หน.ปอ./ก., อาจารย์ใหญ่, ครูใหญ่, ปฏิบัติการ สปจ., สปอ./ก., โรงเรียน สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. นครสวรรค์ : เรียงดี, 2537.

สนอง เครือมาก และวิสิฐ วงศ์จิตราทร. “การจัดการประถมศึกษา,” ใน คู่มือสอบปฏิบัติการฉบับสมบูรณ์แบบ. นครสวรรค์ : วิสุทธการพิมพ์, 2532.

สมชัย วุฑฒิปรีชา. “คำกล่าวปิด,” ใน เอกสารประกอบการประชุมฝึกอบรมครูการศึกษาพิเศษ โครงการพัฒนารูปแบบการจัดการประถมศึกษาสำหรับเด็กพิการร่วมกับเด็กปกติในโรงเรียนประถมศึกษา สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ. 7 พฤษภาคม – 1 มิถุนายน 2533. นครปฐม : สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2533.

สมนึก นนธิจันทร์. วีเอ็นเจเนียร์. สุรินทร์ : ชมรมส่งเสริมการศึกษาและพัฒนาวิชาชีพครู, 2538.

สมบูรณ์ พรรณาภพ. หลักเบื้องต้นของการบริหารโรงเรียน. กรุงเทพฯ : บรรณกิจ, 2521.

สมพงศ์ เกษมสิน. การบริหาร. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2526.

สามัญศึกษา, กรม. คู่มือการจัดการเรียนร่วม. กรุงเทพฯ : กลุ่มพัฒนาการศึกษา กองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา, 2537.

สุโขทัยธรรมมาธิราช, มหาวิทยาลัย. เอกสารการสอนชุดฝึกอบรมผู้บริหารสถานศึกษา เล่มที่ 2 หน่วยที่ 6 – 10. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช, 2528.

เสนอ จันทรพิชัย, ว่าที่ร้อยตรี. การศึกษาความคิดเห็นของครูฝึกในสถานประกอบการศูนย์บริการถยนต์ที่มีต่อสมรรถภาพด้านการฝึกงานของนักศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) แผนกวิชาช่างยนต์ วิทยาลัยเทคนิคภูเก็ต. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. สงขลา : มหาวิทยาลัยทักษิณ, 2541. ถ่ายเอกสาร.

เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์. พฤติกรรมผู้นำทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2525.

หวน พันธุ์พันธ์. การบริหารโรงเรียน. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2528.

อรุณ รักธรรม. หลักมนุษยสัมพันธ์กับการบริหาร. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา, 2527.

อุทัย หิรัญโต. หลักการบริหารงานบุคคล. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2531.

เอกชัย กี่สุขพันธ์. การควบคุมคุณภาพภายในโรงเรียน. กรุงเทพฯ : รุ่งเรืองสาส์นการพิมพ์, 2528.

Austin, Patsy C. "Parent's Attitudes Toward Mainstreaming - Their Handicapped Children in Preschool Program," Dissertation Abstracts International. 45 : 3110 - A ; April, 1985.

Baker, J. "A Regular Education Class Equipped to Accommodate Students with Learning Disabilities," Exceptional Children. 5 : 515 – 526 ; April, 1991.

Beckman, P. and C. Weller. "Independent Learning for Children with Learning Disabilities," Teaching Exceptional Children. 22 : 26 – 29 ; Winter, 1990.

Best, John W. Research in Education. 3rd ed. New Jersey : Prentice Hall, 1977.

Campbell, Ronald F. and others. Introduction to Educational Administration. 5th ed. Boston : Allyn and Bacon, 1977.

Good, Carter V. Dictionary of Education. 3rd ed. New York : McGraw-Hill Book Company, 1973.

Hughes, Everett C. Men and Their Work. New York : The Free Press, 1988.

Krejcie, Robert V. and Daryle W. Morgan. "Determining Sample Size for Research Activities," Journal of Educational and Psychological Measurement. 30 : 607 - 610 ; 1970.

Reich, C. and others. "The Integration of Hearing Impaired Children in Regular Classroom," American Annual of the Deaf. 122 : 534 – 543 ; December, 1977.

Simon, Herbert A. and others. Public Administration. New York : Alford A. Knopf, 1966.

Toro, P.A. and others. "A Comparison of Children with and without Learning Disabilities on Social Problem Solving, School Behaviors and Family Background," Journal of Learning Disabilities. 2 : 115 – 120 ; February, 1990.

Tufts, Devon C. "A Study of Attitudes Toward Mainstreaming Severely Language Handicapped Children," Dissertation Abstracts International. 45 : 3116 ; April, 1985.

Van Den Horst, A. "Defective Hearing Social Achievement and School Choice," The Teacher of the Deaf. 69 : 398 – 414 ; 1971.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.

หนังสือขอความอนุเคราะห์

(สำเนา)

ที่ ทม 2301.03/3545

มหาวิทยาลัยทักษิณ

อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

6 ธันวาคม 2543

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์

เรียน นายประทีป แสงเปี่ยมสุข

มหาวิทยาลัยทักษิณ ขอรับรองว่า นายวินัย หนูรัตน์ เป็นนิสิตระดับปริญญาโท สาขา
วิชาการบริหารการศึกษา ชั้นปีที่ 2 ของมหาวิทยาลัยทักษิณ

นิสิตผู้นี้กำลังดำเนินการศึกษาค้นคว้าเพื่อทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ศึกษาความคิดเห็นของ
ข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา เกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ สังกัด
สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ

โดยมีคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ดังนี้

อาจารย์ ดร.อาคม วัตโสง ประธานกรรมการ

อาจารย์อนันต์ ประศาสน์กุล กรรมการ

สิ่งที่นิสิตใคร่ขอความอนุเคราะห์ คือ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงของ
แบบสอบถาม

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์แก่นิสิตผู้นี้ด้วย ขอขอบคุณเป็นอย่าง
สูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

ประดิษฐ์ มีสุข

(รศ.ประดิษฐ์ มีสุข)

รองอธิการบดี

ประธานอนุกรรมการบัณฑิตศึกษา

กลุ่มงานบริหารการศึกษา

โทร., โทรสาร (074) 443988

(สำเนา)

ที่ ทม 2301.03/3546

มหาวิทยาลัยทักษิณ

อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

6 ธันวาคม 2543

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์

เรียน นายธานี ยิ่งวัฒนา

มหาวิทยาลัยทักษิณ ขอรับรองว่า นายวินัย หนูรัตน์ เป็นนิสิตระดับปริญญาโท สาขา
วิชาการบริหารการศึกษา ชั้นปีที่ 2 ของมหาวิทยาลัยทักษิณ

นิสิตผู้นี้กำลังดำเนินการศึกษาค้นคว้าเพื่อทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ศึกษาความคิดเห็นของ
ข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา เกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ สังกัด
สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ

โดยมีคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ดังนี้

อาจารย์ ดร.อาคม วัตไธสง ประธานกรรมการ

อาจารย์อนันต์ ประศาสน์กุล กรรมการ

สิ่งที่นิสิตใคร่ขอความอนุเคราะห์ คือ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงของ
แบบสอบถาม

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์แก่นิสิตผู้นี้ด้วย ขอขอบคุณเป็นอย่าง
สูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

ประดิษฐ์ มีสุข

(รศ.ประดิษฐ์ มีสุข)

รองอธิการบดี

ประธานอนุกรรมการบัณฑิตศึกษา

กลุ่มงานบริหารการศึกษา

โทร., โทรสาร (074) 443988

(สำเนา)

ที่ ทม 2301.03/3547

มหาวิทยาลัยทักษิณ

อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

6 ธันวาคม 2543

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์

เรียน นายประจวบ หนูเลี้ยง

มหาวิทยาลัยทักษิณ ขอรับรองว่า นายวินัย หนูรัตน์ เป็นนิสิตระดับปริญญาโท สาขา
วิชาการบริหารการศึกษา ชั้นปีที่ 2 ของมหาวิทยาลัยทักษิณ

นิสิตผู้นี้กำลังดำเนินการศึกษาค้นคว้าเพื่อทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ศึกษาความคิดเห็นของ
ข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา เกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ สังกัด
สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ

โดยมีคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ดังนี้

อาจารย์ ดร.อาคม วัตไธสง ประธานกรรมการ

อาจารย์อนันต์ ประศาสน์กุล กรรมการ

สิ่งที่นิสิตใคร่ขอความอนุเคราะห์ คือ เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบความเที่ยงตรงของ
แบบสอบถาม

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์แก่นิสิตผู้นี้ด้วย ขอขอบคุณเป็นอย่าง
สูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

ประดิษฐ์ มีสุข

(รศ.ประดิษฐ์ มีสุข)

รองอธิการบดี

ประธานอนุกรรมการบัณฑิตศึกษา

กลุ่มงานบริหารการศึกษา

โทร., โทรสาร (074) 443988

(สำเนา)

ที่ ทม 2301.03/001

มหาวิทยาลัยทักษิณ

อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000

3 มกราคม 2544

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์

เรียน ผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ

มหาวิทยาลัยทักษิณ ขอรับรองว่า นายวินัย หนูรัตน์ เป็นนิสิตระดับปริญญาโท สาขา
วิชาการบริหารการศึกษา ชั้นปีที่ 2 ของมหาวิทยาลัยทักษิณ

นิสิตผู้นี้กำลังดำเนินการศึกษาค้นคว้าเพื่อทำวิทยานิพนธ์ เรื่อง ศึกษาความคิดเห็นของ
ข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา เกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ สังกัด
สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ

โดยมีคณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ ดังนี้

อาจารย์ ดร.อาคม วัตไธสง ประธานกรรมการ

อาจารย์อนันต์ ประศาสน์กุล กรรมการ

สิ่งที่นิสิตใคร่ขอความอนุเคราะห์ คือ แจกแบบสอบถาม

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาให้ความอนุเคราะห์แก่นิสิตผู้นี้ด้วย ขอขอบคุณเป็นอย่าง
สูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

ประดิษฐ์ มีสุข

(รศ.ประดิษฐ์ มีสุข)

รองอธิการบดี

ประธานอนุกรรมการบัณฑิตศึกษา

กลุ่มงานบริหารการศึกษา

โทร., โทรสาร (074) 443988

(สำเนา)

ที่ ศธ 1159/756

สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ

ถนนรัตนวงษา จังหวัดศรีสะเกษ 33000

23 มกราคม 2544

เรื่อง ขอความร่วมมือตอบแบบสอบถาม

เรียน หัวหน้าการประถมศึกษาอำเภอ/กิ่งอำเภอ

สิ่งที่ส่งมาด้วย แบบสอบถามเกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ จำนวน ชุด

ด้วยสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ ได้รับหนังสือบัณฑิตมหาวิทยาลัยทักษิณ แจ้งว่า นายวินัย หนูรัตน์ นิสิตปริญญาโท สาขาบริหารการศึกษา กำลังทำวิจัยเพื่อเสนอเป็นวิทยานิพนธ์ เรื่อง ศึกษาความคิดเห็นของข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา เกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ โดยมี ดร.อาคม วัดโสง และอาจารย์อนันต์ ประศาสน์กุล เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา

สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ พิจารณาแล้วเห็นว่าควรให้การสนับสนุน จึงขอความร่วมมือให้หัวหน้าการประถมศึกษาอำเภอ/กิ่งอำเภอ ได้แจ้งโรงเรียนให้ความร่วมมือ และตอบแบบสอบถามเพื่อการวิจัยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อทราบและดำเนินการ

ขอแสดงความนับถือ

จักรพันธ์ สุริยะะ

(นายจักรพันธ์ สุริยะะ)

ผู้ช่วยผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัด รักษาราชการแทน

ผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ

ฝ่ายบริการการศึกษา

โทร.612391

โทรสาร.(045)612681

ภาคผนวก ข.
แบบสอบถาม

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง

ศึกษาความคิดเห็นของข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา
เกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ
สังกัดสำนักงานการศึกษาประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ

ผู้วิจัย

วินัย หนูรัตน์

นิสิตปริญญาโท วิชาเอกการบริหารการศึกษา

มหาวิทยาลัยทักษิณ

คณะกรรมการที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

อาจารย์ ดร.อาคม วัชไธสง ประธานกรรมการ

อาจารย์อนันต์ ประศาสน์กุล กรรมการ

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

เรื่อง

ศึกษาความคิดเห็นของข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา
เกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ
สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามมี 3 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 เป็นข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นของการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เด็กพิเศษเรียนร่วมเด็กปกติ ในด้านการเตรียมความพร้อมของบุคลากร อาคารสถานที่ สื่อวัสดุ อุปกรณ์และเอกสารที่เกี่ยวข้อง การจัดการเรียนการสอน และการวัดและประเมินผล

ตอนที่ 3 เป็นข้อเสนอแนะเกี่ยวกับกิจกรรมการเรียนการสอน เด็กพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติ ของข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ

2. คำตอบตามความคิดเห็นอันเป็นความรู้สึกที่แท้จริงของท่าน จะเป็นข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินงานการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เด็กพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติโดยส่วนรวม

3. ข้อมูลที่ได้จากการสอบถามครั้งนี้ จะสรุปผลในลักษณะภาพรวม ซึ่งจะไม่มีผลกระทบต่อตัวท่าน หรือหน่วยงานของท่านแต่ประการใด

4. โปรดตอบแบบสอบถามให้ครบทุกข้อ หากท่านเว้นข้อใดข้อหนึ่ง แบบสอบถามนั้นจะกลายเป็นแบบสอบถามที่ขาดความสมบูรณ์ และไม่สามารถใช้ประโยชน์ในการวิจัยได้

ขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงในการให้ความอนุเคราะห์ตอบแบบสอบถาม

วินัย หนูรัตน์

นิสิตปริญญาโท วิชาเอกการบริหารการศึกษา

มหาวิทยาลัยทักษิณ

ตอนที่ 1

สถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง ☐ ให้ตรงกับสภาพความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวท่าน และโรงเรียนของท่าน

1. ประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน

- ☐ ต่ำกว่า 5 ปี
☐ ตั้งแต่ 5 ปีขึ้นไป

2. ประสบการณ์ด้านการอบรม

- ☐ ผ่านการอบรม
☐ ไม่ผ่านการอบรม

ตอนที่ 2

ข้อมูลเกี่ยวกับความคิดเห็นต่อการจัดการเรียนร่วมสำหรับเด็กพิเศษกับเด็กปกติ

คำชี้แจง

แบบสอบถามนี้ เกี่ยวกับความคิดเห็นของท่านที่มีต่อการจัดการเรียนร่วมสำหรับเด็กพิเศษกับเด็กปกติ ในการดำเนินงาน 5 ด้าน ได้แก่ 1. ด้านการเตรียมความพร้อมของบุคลากร 2. ด้านอาคารสถานที่ 3. ด้านสื่อวัสดุอุปกรณ์และเอกสารที่เกี่ยวข้อง 4. ด้านการจัดการเรียนการสอน 5. ด้านการวัดและประเมินผล โปรดพิจารณาว่า ท่านมีความคิดเห็นต่อการดำเนินงานอยู่ในระดับใด และทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องหลังข้อความที่ตรงกับความเป็นจริง ซึ่งกำหนดไว้ดังนี้

- 5 หมายถึง ระดับความคิดเห็นมากที่สุด
4 หมายถึง ระดับความคิดเห็นมาก
3 หมายถึง ระดับความคิดเห็นปานกลาง
2 หมายถึง ระดับความคิดเห็นน้อย
1 หมายถึง ระดับความคิดเห็นน้อยที่สุด

ตัวอย่าง

ข้อที่	ประเด็นความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมสำหรับเด็กพิเศษกับเด็กปกติ	ระดับความคิดเห็น					สำหรับผู้วิจัย
		เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด	
		5	4	3	2	1	
0	ด้านการวัดผลประเมินผล						
	การวัดผลประเมินผลมีความแตกต่างกว่าเด็กปกติ		✓				
00	ไม่ควรมีการวัดผลและประเมินผลเด็กพิเศษ				✓		

จากตัวอย่างข้อ 0 ผู้ตอบแบบสอบถามทำเครื่องหมาย ✓ ลงในระดับความคิดเห็นมาก หมายถึง ผู้ตอบแบบสอบถามเห็นด้วยในระดับมาก ที่การวัดผลเด็กพิเศษมีความแตกต่างกว่าเด็กปกติ

จากตัวอย่างข้อ 00 ผู้ตอบแบบสอบถามทำเครื่องหมาย ✓ ลงในระดับความคิดเห็นน้อย หมายถึง ผู้ตอบแบบสอบถามเห็นด้วยในระดับน้อย ว่าเด็กพิเศษควรได้รับการยกเว้นไม่ต้องประเมินผล

ข้อที่	ประเด็นความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมสำหรับเด็กพิเศษกับเด็กปกติ	ระดับความคิดเห็น					สำหรับผู้วิจัย
		เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด	
		5	4	3	2	1	
	<u>ด้านการเตรียมความพร้อมของบุคลากร</u>						
1.	ครูต้องมีความรู้ด้านจิตวิทยาเด็กพิเศษทุกประเภท						
2.	ครูต้องมีความรู้ในเรื่องกระบวนการจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กพิเศษแต่ละประเภท						
3.	ครูต้องมีความรู้พื้นฐานและวิธีสอนตลอดจนการประสานงานกับบุคลากรอื่นที่เกี่ยวข้อง						
4.	มีการจัดสรรอัตราของบุคลากรในหน่วยงานที่มีการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติได้เหมาะสม						
5.	มีการสนับสนุนและส่งเสริมการปฏิบัติงานของบุคลากรที่แสดงความคิดเห็นเริ่มสร้างสรรค์ในการจัดกิจกรรมแบบเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ ..						
6.	ครูต้องเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติอย่างสม่ำเสมอ						
7.	มีการประเมินผลการปฏิบัติงานของครูผู้สอนชั้นเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติเป็นระยะๆและอย่างต่อเนื่อง						

ข้อที่	ประเด็นความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมสำหรับเด็กพิเศษกับเด็กปกติ	ระดับความคิดเห็น					สำหรับผู้วิจัย
		เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด	
		5	4	3	2	1	
8.	จัดให้มีกิจกรรมการสอนซ่อมเสริมให้กับเด็กพิเศษอย่างต่อเนื่อง เป็นระบบและสม่ำเสมอ						
9.	มีการเชิญวิทยากรมาให้ความรู้กับครูผู้สอนชั้นเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติในโรงเรียน						
10.	มีการจัดครูรับผิดชอบจัดให้เด็กพิเศษแต่ละประเภทได้รับการบำบัดหรือได้พบแพทย์อย่างต่อเนื่อง						
11.	ผู้เกี่ยวข้องหรือบุคลากรของโรงเรียนทุกคนควรเข้าใจและยอมรับสภาพความแตกต่างระหว่างบุคคลของเด็ก						
<u>ด้านอาคารสถานที่</u>							
12.	มีอาคารสำหรับทำกิจกรรมของเด็กพิเศษโดยเฉพาะ						
13.	การจัดสภาพห้องเรียนที่เอื้อต่อการจัดกิจกรรมของเด็กพิเศษโดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล						
14.	มีการจัดห้องน้ำห้องส้วมเป็นการเฉพาะสำหรับเด็กพิการ						
15.	การจัดห้องน้ำห้องส้วมไว้ใกล้กับห้องเรียน						

ข้อที่	ประเด็นความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมสำหรับเด็กพิเศษกับเด็กปกติ	ระดับความคิดเห็น					สำหรับผู้วิจัย
		เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด	
		5	4	3	2	1	
16.	การจัดให้มีเครื่องเล่นหรือของเล่นไว้บริการเด็กพิการประเภทต่าง ๆ						
17.	การจัดให้มีบริเวณสำหรับเด็กได้ออกกำลังกาย						
18.	มีการประเมินผลการใช้อาคารสถานที่เพื่อใช้ในการวางแผน ปรับปรุง แก้ไข						
	<u>ด้านสื่อวัสดุอุปกรณ์และเอกสารที่เกี่ยวข้อง</u>						
19.	โรงเรียนควรมีการนำเทคโนโลยีมาเป็นเครื่องมือใช้ในการสอนชั้นเรียนร่วม						
20.	ครูควรได้รับการแนะนำและฝึกการใช้อุปกรณ์ที่จำเป็นที่ต้องใช้ในชีวิตประจำวันอย่างเหมาะสม						
21.	โรงเรียนควรมีการคิดค้นและพัฒนาสื่อการเรียนการสอนแก่นักเรียนพิเศษเป็นการเฉพาะ						
22.	โรงเรียนควรมีเครื่องมือหรืออุปกรณ์เสริมที่จะช่วยให้เด็กเรียนได้เรียนรู้เต็มศักยภาพ และพัฒนาทักษะได้อย่างสูงสุด						

ข้อที่	ประเด็นความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมสำหรับเด็กพิเศษกับเด็กปกติ	ระดับความคิดเห็น					สำหรับผู้วิจัย
		เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด	
		5	4	3	2	1	
23.	ครูควรมีความสามารถในการเตรียมจัดทำแผนการสอนการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ						
24.	ครูควรมีความสามารถในการจัดทำและผลิตสื่อการสอนได้อย่างเหมาะสมและจัดเก็บไว้อย่างเป็นระบบ						
25.	ครูควรมีความสามารถในการจัดทำแฟ้มสะสมงานของเด็กพิเศษ						
26.	หน่วยงานต้นสังกัดควรจัดให้มีเอกสารหลักสูตร คู่มือครูสำหรับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ						
27.	หน่วยงานต้นสังกัดควรจัดทำคู่มือการจัดการเรียนร่วมสำหรับผู้บริหาร คู่มือการสอนและบริการสำหรับเด็กพิเศษแต่ละประเภทในการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ						
28.	รัฐควรจัดบริการสิ่งอำนวยความสะดวกแก่เด็ก เช่น หนังสือพิมพ์เรียน แจกเสื้อผ้า ให้ทุนอุดหนุน เพื่อเด็กทุกคนจะได้มีโอกาสในการเรียนต่อ						
29.	โรงเรียนควรมีการจัดทำบทเรียนสำเร็จรูปเพื่อพัฒนาเด็กที่ต้องการเรียนร่วมทั้งเด็กพิเศษและเด็กปกติ ...						

ข้อที่	ประเด็นความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมสำหรับเด็กพิเศษกับเด็กปกติ	ระดับความคิดเห็น					สำหรับผู้วิจัย
		เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด	
		5	4	3	2	1	
30.	อุปกรณ์สื่อการเรียนรู้ควรให้เด็กได้มีส่วนร่วมในการคิดสร้างสรรค์และเลือกตามความสนใจ						
	<u>ด้านการจัดการเรียนการสอน</u>						
31.	ครูควรเลือกใช้จุดประสงค์การเรียนรู้ที่มีความเหมาะสมกับนักเรียน						
32.	ครูควรจัดทำแผนการสอนอย่างเหมาะสม						
33.	ครูควรใช้วิธีสอนที่หลากหลายและเหมาะสมในการเรียนแบบเรียนร่วม ..						
34.	เด็กพิเศษควรมีโอกาสได้รับการจัดการศึกษาเท่าเทียมกับเด็กปกติ						
35.	หลักสูตรสำหรับเด็กพิเศษควรกำหนดให้เหมาะสมกับความจำเป็นและสภาพของเด็ก ซึ่งอาจแตกต่างจากหลักสูตรสำหรับเด็กปกติ						
36.	เมื่อเด็กพิเศษเกิดการเจ็บป่วย ควรได้รับบริการเป็นกรณีพิเศษจากรัฐในการดูแลรักษา						
37.	รัฐควรจัดตั้งโรงฝึกงานประเภทต่าง ๆ สำหรับเด็กพิเศษและควรมีสถานที่ให้เด็กพิเศษฝึกอาชีพหลังจบการศึกษา .						

ข้อที่	ประเด็นความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมสำหรับเด็กพิเศษกับเด็กปกติ	ระดับความคิดเห็น					สำหรับผู้วิจัย
		เห็นด้วยมากที่สุด	เห็นด้วยมาก	เห็นด้วยปานกลาง	เห็นด้วยน้อย	เห็นด้วยน้อยที่สุด	
		5	4	3	2	1	
38.	ด้านการวัดผลประเมินผล มีการเตรียมบุคลากรปฏิบัติงานวัดผลประเมินผลอย่างเหมาะสม						
39.	เด็กพิเศษควรได้รับการยกเว้นไม่ต้องวัดผลหรือประเมินผลในบางจุดประสงค์						
40.	ควรมีการนำผลการประเมินร่วมกันทั้งเด็กพิเศษและเด็กปกติ						
41.	การวัดผลประเมินผลเด็กพิเศษอาจสิ้นเปลืองงบประมาณกว่าการประเมินผลเด็กปกติ						
42.	หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจัดให้มีการอบรม เพื่อให้การวัดผลประเมินผลเด็กพิเศษได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ..						
43.	ควรมีเกณฑ์เฉพาะในการวัดผลประเมินผลเด็กพิเศษ						
44.	ควรมีการบันทึกความก้าวหน้าในการเรียนของนักเรียนและรายงานให้โรงเรียนทราบ						
45.	ควรมีการนำผลการประเมินที่ได้ไปปรับปรุงพัฒนาการเรียนการสอน						

ตอนที่ 3

ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นอื่น ๆ ที่เกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วม
สำหรับเด็กพิเศษกับเด็กปกติ

แนวทางการดำเนินงาน	ข้อเสนอแนะและความคิดเห็นอื่น ๆ
1.ด้านการเตรียมความพร้อมของบุคลากร	
2.ด้านอาคารสถานที่	
3.ด้านสื่อวัสดุอุปกรณ์และเอกสารที่เกี่ยวข้อง	
4.ด้านการจัดการเรียนการสอน	
5.ด้านการวัดผลประเมินผล	

ภาคผนวก ค.

ตาราง 9

ตาราง 9 แสดงค่าคะแนนเฉลี่ย ($\bar{X}$) ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) และระดับความคิดเห็นของข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา เกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ เป็นรายด้าน

ข้อที่	ประเด็นความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมสำหรับเด็กพิเศษกับเด็กปกติ	$\bar{X}$	SD	ระดับความคิดเห็น
<u>ด้านการเตรียมความพร้อมของบุคลากร</u>				
1.	ครูต้องมีความรู้ด้านจิตวิทยาเด็กพิเศษทุกประเภท	4.2732	.7448	มาก
2.	ครูต้องมีความรู้ในเรื่องกระบวนการจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กพิเศษแต่ละประเภท	4.3924	.6787	มาก
3.	ครูต้องมีความรู้พื้นฐานและวิธีสอน ตลอดจนการประสานงานกับบุคลากรอื่นที่เกี่ยวข้อง	4.3110	.6737	มาก
4.	มีการจัดสรรอัตราของบุคลากรในหน่วยงานที่มีการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติได้เหมาะสม	3.8808	1.1531	มาก
5.	มีการสนับสนุนและส่งเสริมการปฏิบัติงานของบุคลากรที่แสดงความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ในการจัดกิจกรรมแบบเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ	3.8750	1.2260	มาก
6.	ครูต้องเข้ารับการอบรมเกี่ยวกับวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติอย่างสม่ำเสมอ	4.4244	.7787	มาก
7.	มีการประเมินผลการปฏิบัติงานของครูผู้สอนชั้นเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติเป็นระยะ ๆ และอย่างต่อเนื่อง	4.1831	.7587	มาก

ตาราง 9 (ต่อ)

ข้อที่	ประเด็นความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการ เรียนร่วมสำหรับเด็กพิเศษกับเด็กปกติ	$\bar{X}$	SD	ระดับ ความคิดเห็น
8.	จัดให้มีกิจกรรมการสอนซ่อมเสริมให้กับเด็ก พิเศษอย่างต่อเนื่อง เป็นระบบและ สม่ำเสมอ	4.1889	.6845	มาก
9.	มีการเชิญวิทยากรมาให้ความรู้กับครูผู้สอน ชั้นเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติใน โรงเรียน	4.4127	.7850	มาก
10.	มีการจัดครูรับผิดชอบจัดให้เด็กพิเศษแต่ละ ประเภทได้รับการบำบัดหรือได้พบแพทย์ อย่างต่อเนื่อง	4.4505	.7465	มาก
11.	ผู้เกี่ยวข้องหรือบุคลากรของโรงเรียนทุกคน ควรเข้าใจและยอมรับสภาพความแตกต่าง ระหว่างบุคคลของเด็ก	4.4883	.6107	มาก
<u>ด้านอาคารสถานที่</u>				
12.	มีอาคารสำหรับทำกิจกรรมของเด็กพิเศษ โดยเฉพาะ	3.9505	.9631	มาก
13.	การจัดสภาพห้องเรียนที่เอื้อต่อการจัด กิจกรรมของเด็กพิเศษโดยคำนึงถึงความ แตกต่างระหว่างบุคคล	4.0058	1.0385	มาก
14.	มีการจัดห้องน้ำห้องส้วมเป็นการเฉพาะ สำหรับเด็กพิการ	3.9534	1.0598	มาก
15.	การจัดห้องน้ำห้องส้วมไว้ใกล้กับห้องเรียน	3.6686	1.2479	มาก
16.	การจัดให้มีเครื่องเล่นหรือของเล่นไว้บริการ เด็กพิการประเภทต่าง ๆ	4.1424	.8081	มาก

ตาราง 9 (ต่อ)

ข้อที่	ประเด็นความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการ เรียนร่วมสำหรับเด็กพิเศษกับเด็กปกติ	$\bar{X}$	SD	ระดับ ความคิดเห็น
17.	การจัดให้มีบริเวณสำหรับเด็กได้ออกกำลังกาย	4.0552	.9444	มาก
18.	มีการประเมินผลการใช้อาคารสถานที่เพื่อ ใช้ในการวางแผน ปรับปรุง แก้ไข	3.9709	.9440	มาก
<u>ด้านสื่อวัสดุอุปกรณ์และเอกสารที่เกี่ยวข้อง</u>				
19.	โรงเรียนควรมีการนำเทคโนโลยีมาเป็น เครื่องมือใช้ในการสอนชั้นเรียนร่วม	4.2674	.7351	มาก
20.	ครูควรได้รับการแนะนำและฝึกการใช้ อุปกรณ์ที่จำเป็นที่ต้องใช้ในชีวิต ประจำวันอย่างเหมาะสม	4.4040	.7840	มาก
21.	โรงเรียนควรมีการคิดค้นและพัฒนาสื่อการ เรียนการสอนแก่นักเรียนพิเศษเป็นการ เฉพาะ	3.9680	.7840	มาก
22.	โรงเรียนควรมีเครื่องมือหรืออุปกรณ์เสริมที่ จะช่วยให้เด็กเรียนได้เรียนรู้เต็มศักยภาพ และพัฒนาทักษะได้อย่างสูงสุด	4.2587	.7558	มาก
23.	ครูควรมีความสามารถในการเตรียมจัดทำ แผนการสอนการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็ก ปกติ	4.2674	.7351	มาก
24.	ครูควรมีความสามารถในการจัดทำและผลิต สื่อการสอนได้อย่างเหมาะสมและจัดเก็บไว้ อย่างเป็นระบบ	4.1976	.7092	มาก
25.	ครูควรมีความสามารถในการจัดทำแฟ้ม สะสมงานของเด็กพิเศษ	4.2063	.7210	มาก

ตาราง 9 (ต่อ)

ข้อที่	ประเด็นความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการ เรียนร่วมสำหรับเด็กพิเศษกับเด็กปกติ	$\bar{X}$	SD	ระดับ ความคิดเห็น
26.	หน่วยงานต้นสังกัดควรจัดให้มีเอกสารหลัก สูตร คู่มือครูสำหรับการจัดการเรียนร่วมเด็ก พิเศษกับเด็กปกติ	4.3488	.6660	มาก
27.	หน่วยงานต้นสังกัดควรจัดทำคู่มือการจัด การเรียนร่วมสำหรับผู้บริหาร คู่มือการสอน และบริการสำหรับเด็กพิเศษแต่ละประเภท ในการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ	4.5959	.5786	มาก
28.	รัฐควรจัดบริการสิ่งอำนวยความสะดวกแก่เด็ก เช่น หนังสือพิมพ์เรียน แจกเสื้อผ้า ให้ทุน อุดหนุน เพื่อเด็กทุกคนจะได้มีโอกาสในการ เรียนต่อ	4.4331	.5975	มาก
29.	โรงเรียนควรมีการจัดทำบทเรียนสำเร็จรูป เพื่อพัฒนาเด็กที่ต้องการเรียนร่วมทั้งเด็ก พิเศษและเด็กปกติ	4.1686	.9324	มาก
30.	อุปกรณ์สื่อการเรียนควรให้เด็กได้มีส่วนร่วม ในการคิดสร้างสรรค์และเลือกตามความ สนใจ	4.2936	.6772	มาก
<u>ด้านการจัดการเรียนการสอน</u>				
31.	ครูควรเลือกใช้จุดประสงค์การเรียนรู้ที่มี ความเหมาะสมกับนักเรียน	4.3081	.6772	มาก
32.	ครูควรจัดทำแผนการสอนอย่างเหมาะสม	4.2848	.6614	มาก
33.	ครูควรใช้วิธีสอนที่หลากหลายและเหมาะ สมในการเรียนแบบเรียนร่วม	4.4563	.6045	มาก

ตาราง 9 (ต่อ)

ข้อที่	ประเด็นความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการ เรียนร่วมสำหรับเด็กพิเศษกับเด็กปกติ	$\bar{X}$	SD	ระดับ ความคิดเห็น
34.	เด็กพิเศษควรมีโอกาสได้รับการจัดการ ศึกษาเท่าเทียมกับเด็กปกติ	4.5261	.6993	มาก
35.	หลักสูตรสำหรับเด็กพิเศษควรกำหนดให้ เหมาะสมกับความจำเป็นและสภาพของ เด็ก ซึ่งอาจแตกต่างจากหลักสูตรสำหรับเด็ก ปกติ	4.5436	.6373	มาก
36.	เมื่อเด็กพิเศษเกิดการเจ็บป่วย ควรได้รับ บริการเป็นกรณีพิเศษจากรัฐในการดูแล รักษา	4.5319	.7237	มาก
37.	รัฐควรจัดตั้งโรงฝึกงานประเภทต่าง ๆ สำหรับเด็กพิเศษและควรมีสถานที่ให้เด็ก พิเศษฝึกอาชีพหลังจบการศึกษา	4.4912	.7121	มาก
<u>ด้านการวัดผลประเมินผล</u>				
38.	มีการเตรียมบุคลากรปฏิบัติงานวัดผล ประเมินผลอย่างเหมาะสม	4.2034	.7117	มาก
39.	เด็กพิเศษควรได้รับการยกเว้นไม่ต้องวัดผล หรือประเมินผลในบาง จุดประสงค์	3.9040	1.0877	มาก
40.	ควรมีการนำผลการประเมินรวมกันทั้งเด็ก พิเศษและเด็กปกติ	3.3401	1.2184	ปานกลาง
41.	การวัดผลประเมินผลเด็กพิเศษอาจสั้น เปลืองงบประมาณกว่าการประเมินผลเด็ก ปกติ	3.7848	1.1093	มาก

ตาราง 9 ต่อ)

ข้อที่	ประเด็นความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการ เรียนร่วมสำหรับเด็กพิเศษกับเด็กปกติ	$\bar{X}$	SD	ระดับ ความคิดเห็น
42.	หน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจัดให้มีการอบรม เพื่อให้การวัดผลประเมินผลเด็กพิเศษได้ อย่างถูกต้องเหมาะสม	4.3168	.7213	มาก
43.	ควรมีเกณฑ์เฉพาะในการวัดผลประเมินผล เด็กพิเศษ	4.3430	.6285	มาก
44.	ควรมีการบันทึกความก้าวหน้าในการเรียน ของนักเรียนและรายงานให้ โรงเรียนทราบ	4.3488	.6959	มาก
45.	ควรมีการนำผลการประเมินที่ได้ไปปรับปรุง พัฒนาการเรียนการสอน	4.3924	.5964	มาก

บทคัดย่อ

ศึกษาความคิดเห็นของข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา
เกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ
สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ

บทคัดย่อ

ของ

วินัย หนูรัตน์

เสนอต่อมหาวิทยาลัยทักษิณ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการบริหารการศึกษา

พฤษภาคม 2544

การศึกษาค้นคว้านี้ มีความมุ่งหมายเพื่อทราบระดับและเปรียบเทียบความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ ของข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา ตามตัวแปรประสบการณ์ในการปฏิบัติงาน และประสบการณ์ด้านการอบรม และเพื่อประมวลข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ ของข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ

กลุ่มตัวอย่าง คือ ข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา จำนวน 344 คน เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า จำนวน 45 ข้อ และแบบสอบถามปลายเปิด สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน และใช้ค่าที (t-test) ในการทดสอบสมมุติฐาน

ผลการวิจัยพบว่า

1. ข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ โดยภาพรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก
2. ข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษา ที่มีประสบการณ์ในการปฏิบัติงานต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ โดยภาพรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน
3. ข้าราชการครูโรงเรียนประถมศึกษาที่มีประสบการณ์ด้านการอบรมต่างกัน มีความคิดเห็นเกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ โดยภาพรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการประมวลความคิดเห็นของข้าราชการครู โรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดศรีสะเกษ เกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมเด็กพิเศษกับเด็กปกติ ได้แก่ การเตรียมความพร้อมของบุคลากร ควรจัดให้มีบุคลากรที่มีความรู้เฉพาะด้านเด็กพิเศษ ตลอดจนมีการอบรมอย่างสม่ำเสมอและมีค่าตอบแทนที่เหมาะสม อาคารสถานที่ ควรจัดให้มีอาคารที่เอื้อต่อเด็กพิเศษ โดยการสร้างขึ้นใหม่หรือปรับปรุงอาคารสถานที่ที่มีอยู่แล้ว สื่อวัสดุอุปกรณ์และเอกสารที่เกี่ยวข้อง ควรจัดให้มีโดยแยกประเภทของเด็กพิเศษ มีให้เพียงพอ การจัดการเรียนการสอน ควรจัดให้หลักสูตรมีความเหมาะสมกับสภาพของเด็กและควรสอนแยกตามประเภทของความพิการ การวัดและประเมินผล ควรมีการแยกการวัดและประเมินผลระหว่างเด็กพิเศษกับเด็กปกติ หรือถ้าไม่แยกก็ควรใช้เกณฑ์การวัดและประเมินผลต่างจากเด็กปกติ

A STUDY OF THE PRIMARY SCHOOL TEACHERS' OPINIONS REGARDING
THE MAINSTREAMING OF SPECIAL STUDENTS UNDER THE OFFICE
OF SRISAKATE PRONCIAL PRIMARY EDUCATION

AN ABSTRACT
BY
WINAI NOORUT

Presented in partial fulfillment of the requirements for the Master
of Education degree in Educational Administration
atThaksin University
May 2001

This study investigated teacher's levels of opinions and compared their opinions regarding the mainstreaming of special students in primary schools under the Office of Srisakate Provincial Primary Education, according to the variables of teaching experience and in-service training experiences. Suggestions for the provision of mainstreaming practice were compiled and presented.

The research sample subjects were 344 primary school teachers. The data collection instrument was a 45-item rating-scale questionnaire with open-ended questions. The statistics utilized in the analysis of the data were mean, percentage, and standard deviation. The t-test was used to test the hypotheses.

The findings were as follows:

1. The levels of opinions regarding streaming of special students as a whole and in the individual components were high.
2. There were no statistically significant differences between the teachers who differed in teaching experiences in their opinions regarding mainstreaming as a whole or in the individual components.
3. There were no statistically significant differences between the teachers who differed in in-service training experiences in their opinions regarding mainstreaming as a whole or in the individual components.

The suggestions regarding the provision of mainstreaming gathered from the teachers were as follows. Teachers should be afforded opportunities to acquire more knowledge about special children. There should be regular training projects. Teachers teaching special education should be paid appropriately. Buildings and ground should be made accessible to special children either by way of renovation or constructing new buildings. The needed equipment and supplies including teaching materials must be especially acquired and classified for special children. The curriculum used should be suitable for each child and special children should be taught in special groups according to their handicapping conditions. The evaluation and testing of special children should be separated from regular children but if that is not possible at least different criteria should be used.

ประวัติย่อของผู้วิจัย

ชื่อ นายวินัย ชื่อสกุล หนูรัตน์

เกิดวันที่ 7 เดือน กันยายน พุทธศักราช 2504

สถานที่เกิด อำเภอเมือง จังหวัดพัทลุง

สถานที่อยู่ปัจจุบัน 112/3 หมู่ 6 ตำบลห้วยตามอญ อำเภอภูสิงห์

จังหวัดศรีสะเกษ

ตำแหน่งหน้าที่การงานปัจจุบัน อาจารย์ 2

สถานที่ทำงานปัจจุบัน โรงเรียนบ้านท่านบ อำเภอภูสิงห์ จังหวัดศรีสะเกษ

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2521 ม.ศ.3 จากโรงเรียนวีรนาทศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดพัทลุง

พ.ศ. 2524 ม.ศ.5 จากโรงเรียนมัธยมพัทลุงวิทยา อำเภอเมือง จังหวัดพัทลุง

พ.ศ. 2528 ศษ.บ. จากมหาวิทยาลัยรามคำแหง

พ.ศ. 2544 กศ.ม. (วิชาเอกการบริหารการศึกษา) จากมหาวิทยาลัยทักษิณ